Sandra Brown

Ketvirtadienio kūdikis

Sandra Brown

Ketvirtadienio kūdikis

UDK 820(73)-3
Br291

Sandra Brown
THURSDAY'S CHILD
New York, Bantam, 1985

ISBN 9955-527-10-2

Mielas skaitytojau,

Visa širdimi dėkoju tau už entuziazmą ir susidomėjimą mano meilės romanais. Nepaprastai džiaugiuosi, jog malonumas, kurį patyriau rašydama juos, tapo užkrečiamas. Akivaizdu, kad tu, kaip ir aš pati, mėgsti meilės istorijas, kurios baigiasi laimingai ir širdyje palieka šilumą.

Niekas neprilygsta tam nuostabiam jauduliui, kurį patiriame, kai įsimylime. Kiekviename romane stengiausi tą jaudulį aprašyti. Aplinka, veikėjai ir siužetas keitėsi, tačiau tema visur liko ta pati.

Visi mes, tik gal kiekvienas skirtingai, žavimės įsimylėjėliais bei jų troškimu rasti abipusę pilnatvę ir laimę. Išties tas troškimas ir suteikia dalį džiaugsmo! Aš pati puikiai pažįstu kiekvieną savo romanuose aprašytą įsimylėjėlių porą ir žinau unikalią jų istoriją. Dažnai iš naujo skaitau tas istorijas ir tarsi aplankau savo senuosius draugus, kuriems kažkada piršliavau.

Tikiuosi, tau patiks ir šis, vienas iš mano mėgstamiausių romanų.

1

— Gal iš proto išsikraustei?

— Tai puiki mintis.

— Tai kvaila mintis. Taip darydavome tik vaikystėje.

— Ir visada išsisukdavome.

Susierzinusi Elison Lemon varstė akimis savo seserį. Enės veide galėjai įžvelgti lūkestį. Elison galėjo įsivaizduoti, kad žiūri į savo atvaizdą.

Sukryžiavusi kojas Enė sėdėjo vidury savo sesers lovos. Elison atsuko jai nugarą ir ėmė pešioti segtukus iš susukto ant pakaušio kuodo, kuris papurčius tapo ryškios kaštono spalvos plaukų kupeta. Dabar jie krito ant pečių lygiai tokiomis pat sunkiomis bangomis kaip jos sesers.

— Betė Deivis vaidino dvynę, kuri su seserimi keliuose filmuose susikeičia vietomis. Visada atsitikdavo kažkas baisaus.

— Ten — filmai, o čia — realybė.

— Argi menas neatspindi gyvenimo?

Enė įnirtingai atsiduso:

— Liaukis, Elison. Sutinki ar ne?

— Nesutinku. Visų pirma, negaliu patikėti, kad tu rimtai galvoji apie tą operaciją, — kalbėjo ji, braukdama šepečiu per plaukus.

— Aš nenoriu visą likusį gyvenimą būti plokščiakrūtė.

— Mes visai nesame plokščiakrūtės, — užginčijo Elison, vertindama savo pačios figūrą veidrodyje.

— Nesame per daug ir apdovanotos.

— O ko čia norėti? Po kelerių metų jos tik nukartų, o tada norėtum, kad išvis jų nebūtum turėjusi, — dėdama šepetį ant naktinio staliuko, ji pasisuko į Enę. — Prašau, persigalvok, Ene.

Enė nusijuokė:

— Tu visada tokia velniškai atsargi ir praktiška. Ar kada nors tau šauna kokia lengvabūdiška mintis? Tik pažvelk dabar į save, kai pasileidai plaukus. Tu nuostabi. Argi nenori tokia būti?

— Aš nesu nuostabi. Ir negalėčiau sakyti, kad labai noriu tokia būti. Išvaizda nėra svarbiausias dalykas.

Enė prispaudė ranką prie širdies ir, žvelgdama į lubas, teatrališkai uždainavo:

— Aš žinau — žmoguje svarbiausia vidus.

— Gali juoktis iš manęs kiek tik telpa, bet būtent taip aš manau. Jau verčiau būti laikoma protinga negu įspūdinga.

Suirzusi Enė susiraukė. Jos sesuo — beviltiška. Elison rūpėjo vien jos laboratorija —

elektronų mikroskopas, Banseno degiklis, visokie seni organizmai, kuriuos būtų galima užauginti netgi mėgintuvėlyje.

— Ar tu vis dėlto padarysi man paslaugą, ar ne?

— Ne. Nenoriu nieko apie tai girdėti. Kodėl negali Deiviui pasakyti iš anksto?

— Todėl, kad noriu padaryti staigmeną.

— Tu jam patinki tokia, kokia esi. Nejaugi kitaip jis tave vestų?

— Ar pažįsti bent vieną vyrą, kuris nenorėtų, kad jo moteris turėtų didelę krūtinę? — tą akimirką, kai klausimas išsprūdo iš lūpų, Enė ėmė purtyti galvą. — Pamiršk tai. Atsiimu klausimą. Tu nepažįsti nė vieno vyro.

— Pažįstu nemažai vyrų, — pakeltu balsu ištarė Elison.

— Ir visi jie išmintingi ir nenormalūs! — atšovė Enė.

— Jie — mokslininkai.

— Kaip jau sakiau, išmintingi ir nenormalūs, — sumurmėjo Enė, nutraukdama iš Elison lovos išlindusį siūlą. Prasta nuotaika ją kankino tik kelias akimirkas, kol trūko kantrybė. — Aš noriu pasididinti krūtis. Tai man — savigarbos reikalas. Deivis ištirps, išvydęs tokį patobulėjimą. Aš prašau savo dvynės sesers trupučio pagalbos, o ji viską išpučia.

— Tikiuosi, čia ne kalambūras, — sausai tarė Elison. Sutikusi smerkiantį sesers žvilgsnį, ji šiek tiek atlyžo. — Nieko sau "truputis". Tu pra-

šai, kad aš apsimesčiau tavim, kol tu išsėlinusi darysies operaciją.

— Tik kelias dienas. Tik kol nuims tvarsčius.

Elison prisidengė krūtis rankomis ir sudrebėjo. Ši mintis jai kėlė pasibjaurėjimą, bet tai buvo Enės reikalas. Ji tenorėjo, kad Enė į tai jos neveltų.

— O kaip tavo darbas?

— Imu savaitės atostogas. Be problemų. Tu eisi į darbą kaip paprastai. Tik vakarais tau reiks pabūti su Deiviu.

— O ką tu darysi? Slėpsiesi miegamajame?

— Aš liksiu klinikoje. Tai brangu, bet jau geriau būsiu ten negu namie.

Elison atsitraukė nuo staliuko ir pradėjo žingsniuoti:

— Ene, tai kvaila. Tu ir Deivis... argi jis nesitiki tam tikrų, a... na, žinai...

— Turi galvoje lovos reikalus? — Elison išraudo. Enė nusijuokė. — Aš viską sutvarkiau. Pasakiau jam, kad ginekologas pakeitė mano kontraceptinius vaistus, ir todėl mes negalėsime mylėtis tris savaites, kol jie pradės veikti.

— Tai absurdas!

— Aš tai žinau, nes esu moteris, tu tai žinai, nes esi biologė-genetikė, bet Deivis to nežino. Jis kiek paniurzgėjo, bet susitaikė. Taigi tau nereikia jaudintis, kad jis tempsis tave į lovą. Ir nereikia spardytis, nes tai užtruks tik tris ar keturias dienas!

Elison nervingai grąžė rankas. Enė visada su

ja taip elgdavosi: įkalbėdavo daryti tai, kam prieštarauja sveikas protas.

— Vaikystėje mes susikeisdavome vietomis ir taip apgaudavome mamą bei tėtį, netgi mokytojus, bet nujaučiu, kad dabar atsitiks kažkas baisaus.

— Tu fatalistė. Nieko neatsitiks.

— Ar nori, kad persikelčiau į tavo butą?

— Taip būtų patogiausia. Deivis visada galėtų rasti mane, tai yra tave, tenai.

Kas liko nepasakyta, bet savaime suprantama, buvo tai, kad niekas nepastebėtų, jog Elison negyvena savo bute. Niekas vakarais jai neskambindavo.

— Aš turėčiau rengtis tavo drabužiais, — be jokio entuziazmo pratarė ji.

— Jie labai padidintų tavo garderobą, — su neslepiamu pasibjaurėjimu Enė nužvelgė tamsiai mėlyną platų ir rauktą Elison sijoną bei baltą palaidinę.

— Aš turėsiu nuolat nešioti kontaktinius lęšius, o nuo jų man skauda galvą.

— Geriau skaudanti galva negu tie pelėdiški tavo akiniai.

— Ir mano plaukai...

— Baik! Palaidi plaukai tau nuostabiai tinka, atrodo natūraliai. Geriau negu susukti į senos tarnaitės kuodą, — ji pašoko iš lovos ir atsistojo prieš Elison, įsirėmusi rankomis į klubus. — Sutinki ar ne? Prašau, Elison. Tai man svarbu.

Viskas buvo svarbu Enei. Ji gyveno nuo vienos krizės iki kitos. Ji nieko nedarė vidutiniškai,

visur nerdavo stačia galva, paprastai traukdama paskui save besispyriojančią, mažiau nuotykius mėgstančią seserį.

Elison pasisuko į veidrodį ir įsispoksojo į savo atvaizdą. Argi ji prilygtų Enei? Enei, kuri visus pažinojo, visi buvo draugai? Enei, kuri, patekusi į bet kokią situaciją, jautėsi kaip žuvis vandeny? Enei, energija kunkuliuojančiai asmenybei, kurios mažasis pirštelis buvo žavesnis už visą Elison kūną?

Enė priėjo ir atsistojo greta. Kadangi Elison buvo be akinių ir palaidais, banguojančiais ant pečių kaip Enės plaukais, jos buvo identiškos.

Tai truktų tik kelias dienas. Enė buvo jos dvynė, jos vienintelė sesuo. Be to, įpročius sunku pakeisti.

Elison ironiškai išsišiepė:

— Ar pagalvojai, kad visą likusį gyvenimą, norėdami mus atskirti, žmonės žiūrės į mūsų papus?

— O Elison, tai tu sutinki? — Enė apsuko Elison ir stipriai ją apkabino. — Žinojau, kad galiu tavimi pasikliauti. Štai mano sužadėtuvių žiedas, — pasakė ji, nusiimdama jį nuo piršto ir užmaudama Elison. — Nedrįsk pamesti. O dabar leisk papasakoti apie šį vakarą.

— Šį vakarą?

— Mes su Deiviu ketinome pietauti su jo geriausiu draugu. Jie kartu užaugo, yra tarsi kraujo broliai. Aš dar nesu jo mačiusi, todėl Deivis nori mane pristatyti.

— O Eni, — suvaitojo Elison.

— Palauk, kol pats ją pamatysi, Spenseri. Ji nuostabi. Absoliučiai. Ji miela ir protinga. Puiki figūra. O veidas! Dieve, koks jos veidas. Ji graži.

— Atrodo, kad taip ir yra, — Spenseris Raftas erzindamas mirktelėjo draugui.

Deivis lyg ir susirūpino:

— Gal aš per daug apie ją šneku?

Spenseris patapšnojo Deiviui per petį:

— Tu įsimylėjęs, todėl tau ir priklauso apie ją šnekėti. Kada jūsų vestuvės?

Deivis pasitiko Spenserį Atlantos oro uoste. Jie ginčijosi, kaip geriau važiuoti iki restorano, kur jie buvo susitarę susitikti su Ene vakarieniauti. Buvo tvanki popietė, vangiai judėjo mašinos.

— Ačiū Dievui, jau greitai. Vestuvės paskutinį birželio savaitgalį. Noriu, kad būtum mano pabroliu. Ar žadi čia tuo metu būti, ar vėl išlėksi?

— Pasiliksiu. Negi leisiu, kad geriausias draugas vestų be mano palaiminimo.

Deivis pažvelgė į šalia sėdintį vyriškį:

— Žinai, jei ne Enė, pavydėčiau tau. Plaukioji po pasaulį savo jachta, kiekvienam uoste vis kita moteris, nuotykiai, jokių įsipareigojimų. Tai bent gyvenimėlis, — atsiduso jis.

Spenseris niūriai žvelgė į besileidžiančią saulę.

— Ne taip žavu, kaip atrodo, — susimąstęs pasakė jis.

— Po velnių, žmogau, pasidalink keliomis

karštomis detalėmis su savo senu draugeliu. Aš net nežinau, ką tu veiki.

Spenseris mįslingai nusišypsojo:

— Tai — paslaptis.

— Maudaisi piniguose, dirbi kada pats užsimanai, keliauji po visą pasaulį. Tu laisvai samdomas, tiesa?

— Tai slapta, Deivi.

Deivis švilptelėjo:

— Gal tu dirbi CŽV, ar ką? Gali nieko nesakyti. Aš suprantu, jei tai slapta. Tik užtikrink mane dėl vieno.

— Dėl ko?

— Norėčiau tikėti, kad tai, ką tu darai, yra legalu. Jokių narkotikų, ginklų ar panašiai.

Spenseris nusikvatojo:

— Už tai, ką darau, manęs tikrai nepasodins.

— Manęs tai neramina. Gal tu moki vikriai suktis, todėl esi nepagaunamas.

— Aš nepažeidinėju įstatymų.

Deivis ilgesingai atsiduso:

— Taip... Kartais aš tikrai tau pavydžiu.

— Nepavydėk, — tyliai ištarė Spenseris. — Tai aš pavydžiu tau laimės su Ene.

— Ką gi, tu tuoj pažaliuosi iš pavydo, nes štai ir ji. Argi nesakiau, kad ji turi kažką tokio?

Jis sustabdė automobilį priešais restoraną, kai tik pastebėjo Enę, išsukančią iš už pastato kampo. Iššokdamas iš kabrioleto, jis pašaukė ją vardu.

Ji pakėlė galvą, žengė žingsnį, tada puolė į priekį ir išsitiesė kaip ilga.

Velnias!

Ji atsirėmė į grindinį rankomis. Smūgis buvo drebinantis, apatiniai dantys garsiai kaukštelėjo į viršutiniuosius. Delnai nusibrozdino ir dabar degė it liepsnoje. Ant šaligatvio liko mažų mažiausiai trečdalis epidermio sluoksnio. Ji dar bandė vienu keliu sušvelninti kritimą, todėl metalinių grotelių žymės taip ir liko ant girnelės. Be gero mėnesio tos žymės tai jau tikrai nedings.

Plaukai karojo abipus veido it raudonos užuolaidos. Jos užpakalis styrojo atsikišęs, o akys niekaip negalėjo sutelkti žvilgsnio.

Užtenka vien fizinių kančių, bet ne, reikėjo dar ir spektaklį surengti. Praeiviai tik ir svarstė, kažin ką tokio ji gaudanti. Deivis su draugu jau lėkė artyn, o ji gėdingai bandė atsistoti.

Prakeikti aukštakulniai! Jai niekad jų nereikėjo, užtat Enė nešiojo. Tie basučių diržiukai tiesiog mirtį neša. Bet ką gi kita galėjai apsiauti prie tos plonyčiukės šifoninės suknelės, kurią Enė jai liepė rengtis? Gal savo sportinius lygiapadžius?

— Ene, brangute, ar užsigavai?

Ji atsistojo ant tos kojos, ant kurios buvo likusi basutė. Kitos basutės kulniukas stirksojo įstrigęs tarp metalinių grotelių, o koja be apavo kabėjo apmirusi vos per kelis colius nuo šaligatvio.

— Ne, ne, viskas gerai, — sumurmėjo ji, nepakeldama galvos. Kažkas buvo ne taip, bet ji

niekaip nesuprato, kas. Pasaulis atrodė kitoks. Ji primynė koją, kurios kelis buvo nubrozdintas. Koja neatlaikė, ir ji vėl vertėsi į priekį.

— Ene! — šūktelėjo Deivis.

Bet ją apglėbė, sulaikė ir prie stiprios bei plačios kaip siena krūtinės priglaudė kita pora rankų. Sekundėlę ji rėmėsi į tą tvirtą atramą, keikdama sesers įtaką jai ir savo paklusnumą. Ir kodėl ji ne namuose su kokiu geru romanu rankose?

— Mieloji, tu susižeidei, — šūktelėjo Deivis.

— Ne. Man viskas gerai. Aš tik...

Ji kilstelėjo galvą. Čia ne Deivis. Deivio plaukai šviesiai rudi. Ji matė lyg ir tamsius. Tamsūs antakiai. Šilkinis sportinis švarkas ir baltas kaklaraištis. Viskas labai neryšku. Ji pamirksėjo, norėdama sutelkti dėmesį ir geriau įsižiūrėti, bet jai nesisekė.

O Jėzau! Pamečiau lęšį!

— Ūū, mano batelis, — ji išslydo iš stipraus glėbio ir dar sykį puolė ant kelių, vaizduodama, kad traukia batuką, o iš tiesų meldėsi, kad rastų tą kontaktinį lęšį, kuris, matyt, iškrito iš akies, kai ji plojosi ant žemės.

— Imk rankinuką, mieloji, — Deivis metė jai karoliukais siuvinėtą Enės rankinuką.

— Aš ištrauksiu batelį, — tas balsas gilus, ne toks tarškantis kaip Deivio. Vargšas Deivis, pamanė Enė. Jį turbūt erzino toks neįprastas "Enės" nerangumas. Kokį baisų įspūdį jo sužadėtinė padarė geriausiam draugui.

Bet dabar nebuvo laiko tuo rūpintis. Be to, ji

neišmanė, kaip čia reikės visą vakarą pražlibinėti.

Ji žioptelėjo, kai šilta ranka suėmė jos koją už čiurnos ir įkišo ją į batelį.

— Atleiskite. Ar neužgavau? — susirūpinęs jis palietė jos blauzdą.

— Ne, aš tik... — ji bandė suregzti sakinį. *Ne, tiesiog nesu įpratusi, kad vyriškis apautų batus.* Žavinga, Elison. Geras startas. Verčiau patylėti.

Jis vėl išsitiesė. Rodos, tam prireikė laiko. Ji atmetė atgal plaukus, nebuvo pratusi, kad jie šitaip kristų ant pečių ar aplink veidą, o dar mažiau pratusi jausti vyriškio ranką ant kulkšnies ir blauzdos. Ji vylėsi, kad grimasa lūpose panaši į šypseną.

— Aš atrodau tokia nerangi.

— Na, atrodei šiek tiek nerangi, — tarė Deivis ir švelniai apkabino ją per pečius. Pabučiavo į smilkinį. — Tau tikrai viskas gerai?

— Aišku, — guviai atsakė ji, beviltiškai stengdamasi įžvelgti jo bruožus. — Čia tavo draugas Spenseris?

Ji pasisuko į dar vieną neryškią figūrą priešais ir ištiesė ranką. Ji bumptelėjo į jo rankovę.

— Spenseri Raftai, čia — Enė Lemon, mano sužadėtinė, — pristatė ją Deivis.

— Jums iš rankos bėga kraujas.

— Ak, atleiskit, — išsigando ji. — Gal išteplau jus?

— Viskas gerai. Palaukit, — jos ranka pateko į tuos pačius stiprius, šiltus pirštus, kurie jau laikė jos kulkšnį. Tvirta ranka. Tvirta, bet jautri.

Ji pajuto kažką minkštą baksnojant į delną ir, nuleidusi akis, įžvelgė baltą batisto nosinę.

— Gal verčiau vežkim ją namo, Deivi, — ramiai patarė Spenseris.

— Ne ne, — užprotestavo ji. Enė ją užmuštų, jeigu ji sugadintų Deiviui vakarą. — Man tikrai viskas gerai. Jei galėčiau truputėlį jūsų atsiprašyti ir nueiti susitvarkyti, būtų visai gerai.

Gal apvaizda parūpins man kokią lazdelę ar kokį vedlį šunį, pagalvojo ji.

— Ar tikrai? — paklausė Deivis.

— Taip, žinoma.

— Tai eime, mieloji, — savininkiškai apglėbęs per pečius, jis nuvedė ją restorano durų link. Ji girdėjo, kaip Spenseris seka iš paskos.

Vos tik įžengusi į elegantišką restoraną, ji atsiprašė ir pasuko į tualetą. Tikėjosi, jog šlubuodama paslėps tai, kokie neryžtingi jos žingsniai. Pasiekusi tualetą, ji išsiėmė iš akies kitą lęšį ir užsidėjo akinius, kuriuos buvo atsinešusi rankinuke.

Tyrinėdama save veidrodyje, pamatė, jog žalos ne tiek ir daug. Porą kartų brūkštelėjusi šepečiu, pataisė šukuoseną. Delnus pakišo po šalto vandens srove, paskui nusausino. Įbrėžimai buvo mažesni, negu tikėjosi. Ties keliu, kuriuo pataikė į groteles, kojinėje žiojėjo kokio ketvirčio dolerio dydžio skylė. Blauzda žemyn ir šlaunimi aukštyn driekėsi gal colio pločio pabėgusių akių takelis, bet čia jau nieko nepakeisi.

Šukuosena, kosmetika ir drabužiai padarė iš jos tikrų tikriausią Enę. Dabar prisiminė, kaip pa-

sibaisėjusi matavosi jūros žalsvumo šifoninę suknelę. Tada iš karto stvėrė ragelį ir surinko klinikos, kur jau gulėjo Enė, numerį.

— Jau paėmė kraują, o dabar laukiu, kol peršvies plaučius. Tada — į lovytę miegučio. Operacija paskirta ryt anksti rytą.

Nors ir susirūpinusi dėl sesers, Elison pasiteiravo:

— Ene, kokią lemenėlę nešioji po šita suknele? Visas pasimatavau, bet jos išlenda.

— Prie tos suknelės nereikia liemenėlės, kvailele.

— Bet aš... ji tokia *atvira*.

— Taip turi būti.

— Aš vilksiuos ką nors kitą. Gal tą...

— Ne. Šita — Deivio mėgstamiausia. Jis prašė, kad šį vakarą ją užsivilkčiau.

Tas nelaimingas nutikimas ant šaligatvio tiesiog atitraukė jos mintis nuo suknelės. O dabar žiūrėdama į save, ji vėl prisiminė, kokia atvira ši suknelė. Per pečius ėjo vien plonytės juostelės, gili iškirptė baigėsi ant krūtų. Kodėl Enei rūpėjo dar tobulesnės linijos, negu jos jau turėjo, ji nesugebėjo atspėti. Atrodė, jog ji lipte lipa iš tos suknelės, bet ir čia dabar nieko nepakeisi.

Nenorom ji nusiėmė akinius ir įsidėjo atgal į rankinuką. Galiausiai giliai atsiduso ir išėjo iš kambarėlio. Dėkui Dievui, administratorius palydėjo ją iki staliuko, kitaip niekada nebūtų radusi Deivio ir Spenserio nišų pilnoje ir žvakių apšviestoje salėje. Jai besiartinant, jiedu pakilo.

— Viskas gerai? — susirūpinęs teiravosi Deivis, sodindamas ją.

— Tik kojinės akys nubėgo.

— Nesvarbu. Tu nuostabiai atrodai, — Deivis pasilenkė ir švelniai pabučiavo į lūpas. Jai teko labai tvardytis, kad staigiai neatsitrauktų.

— Ačiū. Labai atsiprašau, kad taip apsikvailinau. Nežinau, kas atsitiko. Pakėliau akis, kai tu pašaukei mane, o paskui teprisimenu, kad kėliausi nuo šaligatvio.

Ji atsiprašinėjo dėl Deivio. Deivis Lundstrumas jai nėmaž nerūpėjo, bet Enė jį dievino. Jis buvo amerikietiško tipo gražuolis, kilnus, mielas. Neblogai jam sekėsi ir darbo reikalai. Ji tiesiog negalėtų sutrikdyti savo būsimo svainio.

— Nelaimingas atsitikimas, — švelniai pasakė jis, po stalu uždėdamas ranką ant kelio. Kai ji suvirpėjo, jis paklausė: — Kas yra?

— Šitas kelis užgautas.

— Ak, atleisk, mažyte.

Kai jis atitraukė ranką, Elison lengviau atsipūtė.

— Kaip gerai, kad nesusižeidėte, — prakalbo Spenseris. Ji atsigręžė į jį — buvo gaila, kad aiškiai nemato jo bruožų. Spenserio balsas buvo patrauklus, jaudinantis ir gilus. Jau aišku, kad jis aukštas. Kai pagavo į savo glėbį, jos viršugalvis siekė jo smakrą. Jis turbūt raumeningas. Argi ji nesiglaudė prie jo plačios krūtinės?

— Deivis laukė jūsų atvažiuojant.

— O aš degiau noru jus pamatyti. Važiuojant iš oro uosto, Deivis tik ir šnekėjo apie jus, — kalbėjo jis juokdamasis. — Nors ir kėlė į padanges,

tačiau dar nepakankamai įvertino. Jūs — žavinga, ir man telieka pasveikinti jį išsirinkus šitokią nuotaką.

— A... ačiū jums, — sumikčiojo Elison. Retokai jai tekdavo išgirsti vyrų komplimentus. Enė būtų meistriškai susidorojusi, atsakiusi pasiutusiai žavingai, koketiškai, sąmojingai. Elison kiurksojo, tvinkčiojant keliui ir delnams, o liežuvį, sakytum, kas prilipdė prie gomurio, ir tik dėl to, kad vyriškio balsas glamonėjo lyg puikūs violončelės garsai, o pati absoliučiai nesumąstė, ką pasakyti, — nei žavingo, nei koketiško, nei sąmojingo. Kažin kaip jai pavyks ką nors suvalgyti, nesusivertus pusės lėkštės į sterblę? Na, Enė užsidirbs...

Ar tik Spenseris Raftas nežvelgia į jos krūtis? Ji jauste jautė, kokios jos nuogos po suknele, o dar ta dalis, kur lipa per iškirptę. Keista, bet jai nerūpėjo, ar Deivis žiūri į ją.

— Štai ir gėrimai, — tarė Deivis. — Užsakiau tavo įprastinį.

Elison įprastinis buvo "Perrier" su citrina. Baisu ir pagalvoti, ką Enė pripratusi gerti. Be to, ji svaigiuosius gėrimus gerdavo kur kas dažniau nei Elison.

— Du? — paklausė ji. O Jėzau, nejaugi jai dvejinasi?

— Laimės valanda, — paaiškino Deivis. Jis pakėlė taurę: — Už senus draugus! Kaip smagu, kad tu čia, Spenseri.

— Ir man, — atsiliepė Spenseris, keldamas taurę.

Elison atsargiai siekė savosios. Jai pavyko paimti ją ir kilstelėti prie lūpų neišsidavus.

— Už gerus draugus, — atkartojo ji. "Collins" degtinė, sumetė ji gurkštelėjusi. Išgerk tik pusę vienos taurės ir jau gulėsi po stalu. Nuo dviejų būsi be sąmonės. O Dangau, kaip reikės atlaikyti? Kodėl gi neišklojus visos tos nesąmonės, kol neatsitiko kas siaubinga? Todėl, kad Enė per amžius daugiau nebesikalbėtų su ja, štai kodėl.

— Jūsų užkandis, madam, — pasakė padavėjas, laukdamas, kol ji patrauks ranką ir jis galės padėti lėkštę.

— Užsakiau tau *pâté de foie gras* brangioji, — pasakė Deivis. — Žinau, kaip tu jas dievini.

Ji nurijo seiles, nes skrandis jau buvo palipęs vos ne iki gerklės. *Pâté.* Nesvarbu, kad patiekalo pavadinimas buvo skambus, nesvarbu, kokius delikatesus maišė su juo, nesvarbu, koks buvo padažas, — vis vien tai buvo kepenėlės, o ji niekuomet nebūtų prarijusi to panašaus į kailį daikt

— Koks tu nuostabus. Bet prašysiu judu padėti man jas suvalgyti, — ji vos šyptelėjo ir, ištiesusi ranką, patapšnojo Deiviui per plaštaką. Deivis švelniai ją pabučiavo, ir jai dingtelėjo, kad šįvakar pelnė daugiau bučinių negu per visą savo gyvenimą.

Padavėjas atėjo priimti užsakymo vakarienei.

— Tu nori šonkauliukų, tiesa? — paklausė jos Deivis.

Raudona mėsa jai kėlė šleikštulį, o gerai pa-

ruoštą jautieną ji valgydavo tik retsykiais kartu su dešrainiais su sūriu.

— Pamaniau, gal geriau būtų omaras.

Deivis nusijuokė, pagalvojęs, kad ji juokauja.

— Aišku, kad pamanei, — jis pasilenkė virš stalo ir suokalbiškai tarė Spenseriui: — Kai praėjusį kartą ji valgė geldeles, ją užpuolė dilgėlinė. Pasibaisėtina, tačiau pasitepus kalamino losjonu, geriau ir būt negalėjo.

— Įsivaizduoju, — vėl tas gilus balsas.

— Kai baigėm, jo buvo daugiau ant manęs negu ant jos.

Abu vyrai nusikvatojo. Deivis pabučiavo jai į ausį ir Elison iškaito iki pat plaukų pašaknų:

— Mieloji, jei nori vėl taip pat pažaisti, tik pasakyk. Bet šį sykį neleisiu tau kentėti tokio alergijos priepuolio.

Ji užvertė meniu ir prisivertė nusijuokti.

— Baisu buvo ar ne? — ir kaip ji galėjo pamiršti, kad Enė alergiška jūros gėrybėms ir kodėl ji nieko nežinojo apie tuos žaidimus Deiviu miegamajame?

Atnešus užsakytus patiekalus, Deivis atsiprašė ir nuėjo į tualetą. Padavėjas paklausė, ar gali paimti lėkštę su užkandžiu, ir Elison pasinaudojo proga jo atsikratyti. Jai pavyko suvalgyti tris krekerius, ant kurių buvo užtepta kažkokios bjaurasties, kiekvieną jų nuplaunant geroku gurkšniu iš savo taurės. Nuo alkoholio galvoje dūzgė, ausyse spengė.

Šalia sėdintis vyras ją trikdė. Šiaip ne taip ji pasiekė savo taurę su kokteiliu, susirado šiau-

delį ir ėmė vangiai maišyti. Spenseris Raftas palinko prie jos. Jo odekolono kvapas labai gundė.

— Jūs smarkiai griuvote. Ar tikrai nieko bloga nenutiko? — švelniai pasiteiravo jis.

Ant kaklo ir nuogos rankos ji juto jo kvapą.

— Žinoma, viskas gerai, — jo bruožai tikrai vyriški, bet aiškiai jų vis vien nematė. Dėl nesuprantamų priežasčių ji pajuto nerimą.

— Jūs geriate iš abiejų taurių, — sušnibždėjo jis, ir nors Elison nematė, kad jis šypsosi, tai išdavė pats balsas.

— Nejaugi? — žioptelėjo ji, paskiau pabandė pamėgdžioti džiugų Enės kikenimą: — Na, ir kvailė aš.

— Ir nesuvalgėte viso *pâté*, nors Deivis teigė, jog dievinate jį.

Enė buvo jai pasakojusi, jog tas Deivio draugužis dirbo kažkam sudarinėdamas sandėrius ir skrajojo po visą pasaulį. Kad ir kas jis būtų, atrodė nekvailas ir daug nuovokesnis už Deivį.

— Aš jaudinuosi.

— Kodėl?

— Dėl jūsų.

— Manęs?

— Deivis norėjo, kad padaryčiau jums įspūdį.

Ir iš kur toks iškalbingumas. Gal jai ne taip jau prastai sekasi su juo bendrauti. Jis turėjo jaustis pamalonintas, gal linksmai nusijuokti, atsilošti kėdėje, kaip bet kuris vyras padarytų, paglosčius jo savimeilę.

Jos siaubui, užuot atsitraukęs, jis palinko dar arčiau.

— Tuomet atsipalaiduokite. Aš sužavėtas.

Ji ir vėl nematė, kaip pasikeitė jo veidas, tačiau jautė. Tas balso tembras — gundantis, meilikaujantis, seksualus. Tarsi ją glostytų. Jautė jo akis, klaidžiojančias po jos krūtinę, stabtelint ties pačiais speneliais, kurie vergiškai pakluso jo valdingam balsui.

Ji apsidžiaugė, kai tą akimirką grįžo Deivis. Širdis daužėsi, o subraižyti delnai drėko nuo jaudulio. Nors kelį ir skaudėjo, ji sukryžiavo kojas ir tvirtai jas suspaudė.

— Papasakokit man apie vestuves, — paprašė Spenseris, tarsi jie ką tik būtų šnekučiavęsi apie orą.

Šita teritorija saugi. Vestuvių planus ji žinojo, nes Enė su ja aptarinėjo viską minutės tikslumu.

— Vestuvės vyks bažnyčioje, bet jos bus kuklios ir ne per daug formalios. Palydoje bus tik vienas asmuo, mano sesuo. O jūs, žinoma, būsite Deivio vyriausiasis pajaunys.

— Jūs turite seserį? — mandagiai pasiteiravo jis.

— Taip, — Deivis sukikeno, gurkštelėjęs škotiško viskio.

— Kas čia juokinga? — užsipuolė Elison.

— Aš tik pagalvojau apie Elison.

— O kas?

— Na, liaukis, širdele. Juk žinai, aš nieki-nu jos, bet turi pripažinti, jog ji keista.

— Keista? — paklausė Spenseris.

Nespėjus Elison įsiterpti, Deivis ėmė pats aiškinti.

— Jos — dvynukės. Iš išvaizdos negalėtum atskirti, bet visu kitu skiriasi kaip diena nuo nakties.

— Tiesa, mes skirtingos, bet ką tu turi omeny, vadindamas Elison keista? — visą vakarą ji nėrėsi iš kailio dėl Deivio, o jis štai, nors ir nesąmoningai, įžeidinėja ją.

— Na, kaip ji elgiasi, kaip rengiasi, — jis atsisuko į Spenserį. — Jei ką nors ir būtų galima pavadinti kandidate į senmerges, tai tik ją. Vienintelis ją dominantis — gyvūnų seksas. Aną dieną ji baisiausiai džiaugėsi, kad du retos rūšies gyviai susiporavo.

— Tai buvo *pelės*. Jos darbai labai svarbūs, — užsiplieskė Elison.

— Nesakau, kad nesvarbūs, bet...

— Koks tai darbas? — pertraukė Spenseris.

— Genetinis tyrimas, — aštriai gindamasi atšovė Elison, beveik trokšdama, kad šalimais sėdintis vyriškis leptelėtų ką nors ironiško ar nepadoraus.

Bet pasistengė Deivis.

— Kam čia svarbus, pavyzdžiui, tarakonų gyvenimas? — paklausė jis. — Ji rūpinasi tais šliaužiojančiais, ropojančiais gyvūnėliais. Fu!

Jis nutaisė atitinkamą miną ir nusipurtė.

— Mums visiems turėtų rūpėti tas darbas, kurį aš... kurį atlieka Elison. Mūsų gyvenimo kokybė svarbi ateinančioms kartoms. Be to, Elison

nesidomi tarakonų poravimusi! — karštai užbaigė ji.

Spenseris diplomatiškai tarė:

— Tie tyrimai, rodos, tikrai įdomūs.

Deivis atsiprašydamas nusišypsojo Elison.

— Nepyk, širdele, gal kiek per daug pasišaipiau. Spenseriui turėtų būti įdomu susipažinti su Elison. Jis irgi judrus vaikis.

Elison gurkštelėjo "Collins" degtinės ir pasvarstė, ar geriau pasijuto nuo gėrimo, ar nuo jausmų protrūkio.

— Tikrai?

— Aha, jis tikras proto bokštas. Phi, beta, kappa. Rodeso mokinys.

Spenseriui skirtame žvilgsnyje sužibo susidomėjimas. Elison manė, kad jis priklauso tai vyrų grupei, kurią ji niekino. Moterys tokiems tebuvo sekso objektas, o fizinis pasitenkinimas — svarbiausias tikslas. Ko gero, jis kur kas gilesnis, nors ir vėjavaikis, nuotykių ieškotojas.

— Norėčiau kada nors susipažinti su jūsų seserimi Elison, — tarė jis. — Kur ji atlieka tyrimus?

— Mičel Bernse.

— A-a, — linktelėjo jis. Turbūt žinojo tą įmonę, kuri gamino vaistus bei chemikalus ir rėmė visus mokslinius tyrimus, pradedant medicina ir baigiant energijos išlaikymu.

Padavėjas atnešė patiekalus. Elison pasibjaurėdama kramtė kraujo raudonumo mėsą, užgerdama tos pačios spalvos vynu. Ji nemėgo nei vieno, nei kito. Kambario temperatūros gė-

rimai kuo puikiausiai tinka, jei gyveni Šiaurės ašigalyje. Visa kita, kas ne ugnies karštumo, turėjo būti geliančio šaltumo.

Net vynas, sumaišytas su degtine, nė kiek nepataisė jos regėjimo. Apgraibomis siekdama stiklinės vandens, ji stuktelėjo į vyno taurę ir apvertė ją. Taurė nukrito nuo stalo ant gražučio Spenserio rankovės šilko ir paliko rubino spalvos dėmę.

— Vajetau, — ištarė Elison, prispausdama ranką prie nuogos krūtinės. — Atleiskit.

Ji niekad neverkdavo. Tai Enė puldavo žliumbti dėl menkiausio nieko. Šį kartą Elison norėjo duoti ašaroms valią. Ji turbūt visai nusigėrė, o gal taip atsitiko dėl to, kad buvo labai susijaudinusi ir baisiai įskaudinta.

Kaipgi ji gali jaustis neįskaudinta? Šį vakarą ji suprato, koks pajuokos objektas būdavo seseriai ir Deiviui. Kiek dar žmonių laikė ją ekscentriška senmerge, kuriai seksualinį gyvenimą atstoja laboratorijoje susiporavę gyvūnėliai? Ta mintis supykino ją, skrandis jau maištavo, grasindamas išmesti visą per prievartą suvalgytą maistą.

— Oi, ji plečiasi, — nesėkmingai servetėle ji bandė sugerti dėmę.

— Nekreipkite dėmesio.

— Brangioji, ar tu tikrai gerai jautiesi? — paklausė Deivis. — Visą vakarą esi kaip nesava.

Dar ką tik ji norėjo raudoti, bet dabar vos valdėsi nenusikvatojusi.

— Jaučiuosi puikiai, — vargiai išspaudė ji,

o gerklėje jau kunkuliavo isteriškas juokas. — Ko gero, man iš tiesų reikėjo važiuoti namo, nebūtų atsitikę tiek nelaimių. — Čia vėl užplūdo sąžinės graužatis, ir ji žvilgtelėjo į Spenserį: — Tikrai labai atsiprašau dėl jūsų švarko.

— Susitaikykim.

— Kaip?

— Pašokite su manimi.

Elison bemat išsiblaivė.

— Pašokti? — cyptelėjo ji.

2

— Eik, Ene, — pasakė Deivis. — Pasijusi geriau. Tu mėgsti šokti.

Taip, Enė mėgo šokti, ir dar taip grakščiai, į taktą. Elison to niekuomet neišmoko. Jųdviejų motina varu varė jas lankyti baleto ir pramoginių šokių pamokas. Bet pačios didžiausios Elison pastangos nuėjo niekais.

— Prašau, — kvietė Spenseris Raftas, laukdamas, ištiesęs ranką. — Jeigu nebeskauda kelio.

— Oi, ne, kelis tvarkoj, — *ji taip norėjo pasakyti, kad jai baisu, nes jautėsi lyg turėdama dvi kaires kojas.*

Ar ji galėjo rinktis? Įgriuvo į to vyriškio glėbį, dar nė nepasisveikinusi su juo. Suterliojo krauju jo nosinę. Sutepė jo sportinį švarkelį, kuris kainavo mažiausiai tris šimtus dolerių. Jeigu jis gali šokti vynu apipilta rankove, tai jai nė motais nubėgusi kojinės akis. Jeigu ji atsisakytų, Deivis supyktų ant "Enės", kad ši negražiai elgiasi su jo draugu. Šito Elison negalėjo leisti.

Ji padėjo į šalį servetėlę ir pakilo. Alkūnę bemat apglėbė jo ranka, ir jis nusivedė ją.

— Mes tuoj grįšim, mielasis, — tarstelėjo ji per petį Deiviui.

Nudegino paniška mintis, jog jie nebegrįš niekada. Atrodė, kad tas vyriškis, vedantis ją į mažytę šokių aikštelę, turėjo slėpiningą galią priversti žmones paklusti savo valiai. Ji įsivaizdavo, kad jam kuo lengviausiai pavyktų nuvesti moterį bet kur, netgi iš pat jos lūkuriuojančio sužadėtinio panosės.

Jeigu čia, suspausta glėbyje ir kuo akivaizdžiausiai jaučianti visas vyriškumo formas, tikrai būtų Enė, jai tektų susirūpinti dėl savo sesers ateities su Deiviu.

Bet čia buvo ne Enė.

Tai Elison pakluso subtiliai Spenserio rankų jėgai ir nesipriešindama atsidavė jo glėbiui. Jai teko nuryti ne tik savąją alkoholio dalį. Visas vakaras buvo viena nelaimė, kaip ji ir buvo spėjusi. Ji pavargo apsimetinėti tuo, kuo nebuvo.

Būtent dėl visų šių priežasčių leido sau tirpti jo saugioje šilumoje. Kai dar buvo mažytė ir norėdavo pasislėpti, ji užsitraukdavo ant galvos antklodę, manydama, jog niekas jos nematys, nes ji jų nemato. Lygiai taip pat jautėsi dabar. Visas pasaulis atrodė neryškus ir išskydęs, ir ji slėpėsi už tos miglotos širmos. Negi galėtum vėliau apkaltinti ją dėl pasekmių?

Bet kaip čia išeina, kad ji visiškai nesistengdama prisiderina prie Spenserio Rafto judesių? Tai jai niekada nepavykdavo, šokant su kitu vyru. Net aukštakulniai bateliai nekliudė judėti pagal muziką, banguoti nuostabiu ritmu, prisiglaudus prie vyriško kūno.

— Nors ir sakote, jog jaučiatės gerai, bet taip nėra, tiesa? — jo lūpos lietė plaukus. Skruostu Elison jautė, kaip jis kvėpuoja.

— Man svaigsta galva, — prisipažino ji. Ir ne vien tai: kiekvienas organas, rodos, pasidarė besvoris ir ieškojo naujos vietos įsitaisyti.

Suėmęs ranka jos pakaušį, Spenseris priglaudė ją sau prie krūtinės. Pirštai, panirę į plaukus, pamažu ėmė masažuoti odą. Jos akys jau merkėsi, bet staiga prasivėrė visu platumu. Ką ji čia dabar daro?

— Prašau, Spenseri, — išlemeno ji, bandydama nusipurtyti jo rankos. — Aš... Deivis ...

— Ššš, viskas gerai. Šis vakaras tau buvo nelengvas.

Jie jau buvo nulingavę į tolimąjį šokių aikštelės kraštą. Tarp jų ir staliuko, kur lūkuriavo patiklusis Enės sužadėtinis, sukosi kitos poros. Supo blausi šviesa. Jis turbūt nematė, kaip Spenserio ranka čia kilo, čia slydo žemyn jos nugara.

— Jūs neturėtumėt manęs taip laikyti, — silpnai paprieštaravo ji, leisdama jo rankai ir toliau masažuoti galvą. Kietas įlinkis jo krūtinėje buvo tarsi sukurtas jos skruostui.

— Ne, neturėčiau. Ir pats negaliu pagirti savęs už tai, — sumurmėjo jis. — Deivis — mano geriausias draugas. — Jo rankos dar tvirčiau suspaudė ją. — Bet man taip gera jus glausti. Žinojau, kad taip bus.

Iš tiesų buvo gera. Idealus atitikimas. Ji negalėjo prisiminti, ar kada jos kūnas buvo taip prakalbęs apie save. Visuomet diktuodavo protas. O dabar kūnas reikalavo dėmesio.

Jos oda įkaito, tik tas karštis veržėsi iš vidaus. Argi kada jos krūtys buvo tokios papilnėjusios ir sunkios kaip dabar? Kodėl speneliai taip išbrinko ir rėmėsi į plonytį Enės suknelės audinį? Ir kodėl ji troško, kad jie trintųsi į jo krūtinę? Kojos it švininės vos klausė, nors širdis daužėsi kaip pašėlusi. Apačioje, tarp kojų, ji pajuto tvinkčiojant, ten buvo šilta, neramu ir, sakytum, pabrinkę nuo nenusakomo dilgčiojimo.

Dar niekuomet taip arti nebuvo jautusi kito žmogaus kūno. Visi jos pojūčiai prisiderino prie jo. Ji buvo aukšta, bet šalia jo jautėsi mažytė. Nuo pečių iki pat dabar šalia judančių strėnų jis buvo tvirtas lyg uola. Nors rankomis ir nelietė, ji žinojo, kad ir jo rankos bei kojos — vieni raumenys.

Bet nuo jo sklido ne vien raumenų jėga. Fizinė galia neužgožė jautrumo. Švelnumas jam nesvetimas. Net dabar nykščiu jis glamonėjo jos delną, o dešinės rankos pirštai klajojo nuogu petimi.

— Niekada nemaniau, kad raudonplaukių oda gali būti tokia kaip jūsų. Juk dauguma jų šviesaus gymio.

— Mes su seseria alyvų spalvos odą paveldėjome iš savo senelės iš motinos pusės. Ji buvo ispanė. Mūsų žalios akys irgi kaip jos.

— O raudoni plaukai? — sunkios plaukų garbanos krito jam ant geidulingų ir neskubančių pirštų.

— Mūsų airio senelio.

— Labai spalvinga šeima.

Ji nusijuokė tiesiai jam į marškinius.

— Visais atžvilgiais.

— Pavyzdžiui, jūsų dvynė?

Ji iškart pakėlė į jį akis.

— Deivis leido jums patikėti, jog ji — keistuolė. Bet ji ne tokia.

Jis palietė jos skruostą.

— Ji tokia pat graži, kaip ir jūs?

— Ačiū, — sutrikusi vien nuo jo artumo, ji dar labiau susijaudino. Žvelgė jam į veidą, klausėsi hipnotizuojančio balso, nors aiškiai ir nematė jo bruožų. Jos galva vėl susirado tą pačią jaukią vietelę žemiau peties. — Mes identiškos, bet labai skirtingos.

— Kuo gi?

— Ji neleistų, kad jūs ją taip apglėbtumėte.

Štai šitaip. Apkaltink Enę. Ne, Elison. Būtent apie tai ir eina kalba, argi ne? O Dieve, kuo toliau, tuo labiau ta painiava kankino. Ji nesugebėjo mąstyti. Visos proto galios tirpo proporcingai Spenserio artumui.

— Norėčiau grįžti, — ištarė ji, vaduodamasi iš glėbio.

— Ne. Prasidėjo nauja daina, — rankos nepaleido jos. Bijodama sukelti sceną, kuri pažemintų ją, įsiutintų Deivį ir sukeltų pavojų ilgametei draugystei, ji ir vėl leidosi glaudžiama. — Kiek laiko jūs susižiedavę su Deiviu?

— Beveik metus.

— Jūs mylit jį?

— Aišku! — šūktelėjo ji.

— Ar tikrai? — nenusileido Spenseris.

Ji nuleido akis. Palyginti su tuo, kaip melavo, ji šoko kaip Džindžeris Rodžersas. Nors ir buvo pakankamai subrendusi tokiems pokalbiams, šitaip be niekur nieko meluoti nebuvo pratusi.

— Aš jį labai myliu, — jos balsui trūko gyvumo.

— Gyvenate kartu?

— Ne, — Deivis keletą kartų kvietė Enę persikraustyti pas jį, tačiau iš pagarbos savo tėvams ji nesutiko.

— Bet miegate kartu?

Ji nuožmiai dėbtelėjo į jį, skruostai degė iš sumišimo ir įsiūčio.

— Tai ne jūsų reikalas.

— Aš noriu žinoti, — spyrėsi jis.

Nenusileido ir ji:

— Aišku, mes miegame kartu.

— O jūsų seksas patenkinamas?

— Nuostabus.

— Melagė.

Apstulbusi nuo tokio įžūlumo, ji liovėsi šokti.

— Kaip jūs drįstate taip su manimi kalbėti?

— Kaip aš drįstu? Pasakysiu, kaip. Jeigu seksas su Deiviu būtų toks "nuostabus", kaip sakote, jūsų kūnas nebūtų toks išalkęs. — Jis ir vėl ją prisitraukė, tik šį sykį taip spustelėjo prie savęs, jog iš jos plaučių kvapas net visu garsu ištrūko. — Jis *tikrai* išalkęs, Ene. — Jis staigiai stuktelėjo savo kūnu jai į šlaunis, ir nespėjus nė susivokti, iš jos lūpų išsprūdo iškalbinga dejonė.

Įsiutusi, gėdindamasi savęs, ji atsiplėšė nuo

jo. Braudamasi per aikštelę stalo link, ji užkliudė tik dvi poras. Deivis atsistojo ir paėmė ją už rankos.

— Dabar geriau?

— Daug, — jos keliai sulinko, dar nespėjus susirasti kėdės. O, kaip ji nekentė to visaapimančio drebulio.

Šito vyriškio, kuriam vilionės tėra vien tuščias laiko praleidimas, rankose ji elgėsi lyg mokinukė. Aišku, apie seksą jis galėjo kalbėti kokia šešiolika kalbų. Beprotiškai įsimylėjusi Deivį, Enė niekada nebūtų sau leidusi šitaip glėbesčiuotis bei jam elgtis taip įžūliai. Ji būtų tik nusikvatojusi arba žiebusi jam į veidą, o gal net stuktelėjusi į tarpkojį, būtų bet ką padariusi, bet tik jau nesiglaustytų kaip benamis kačiukas, audringą naktį priimtas į vidų.

Jeigu ji pasiduotų Spenserio Rafto apžavams, Deivis pasiustų ne ant Elison, bet ant Enės. O Enė nė nesišnekėtų su ja. O ji...

Cha! Ji tai jau niekuomet nesileis nešama nė ant vieno vyro sukeltos aistros bangos. Tą ji gali garantuoti. Tokio praktiško proto merginai romantika nereikalinga.

Blaivus protas ją buvo apleidęs viso labo tik per vieną šokį. Taigi? Jokios žalos. Paglostyk ir pamyluok bet kokį žvėrelį, ir šis murks iš pasitenkinimo. Tai nepasikartos. Vyrų ji vengs kaip maro.

Visą likusį vakarą ji paskyrė vien Deiviui, o į Spenserio kalbas atsakinėjo tik tiek, kiek reikalavo etiketas. Ji ne kartą matė, kaip Enė bendrau-

ja su Deiviu, tad dabar stengėsi būti tokia pat meili kaip sesuo. Deivis patikėjo. Jis maudėsi jos aiškiausiai reiškiamoje meilėje. Bijodama Spenserio reakcijos, Elison nerizikavo žvilgtelėti jo pusėn.

Išėjus iš restorano, Deivis paprašė durininko surasti Spenseriui taksi.

— Štai mano namų adresas ir atsarginis raktas, — jis padavė svečiui skiautelę popieriaus ir raktą. — Noriu palydėti Enę namo, turiu žinoti, kad ji saugiai grįš.

— Savaime suprantama, — atsakė Spenseris. Jis žengtelėjo į priekį, uždėjo jai ant pečių rankas ir draugiškai pakštelėjo į skruostą. — Labos nakties, Ene. Viskas, ką sakė apie jus Deivis, — tiesa ir dar daugiau.

Jo rankos nuslydo, jis žengtelėjo atgal, bet ten, kur jos ką tik lietė, tebedegė. Ji dar negalėjo suprasti, jog šitas vyriškis užburiančiu balsu ir dideliu tvirtu kūnu jai kėlė grėsmę. Ji įsikibo Deiviui į parankę tarsi ieškodama saugaus prieglobsčio.

— Ačiū, Spenseri. Labanakt. Buvo malonu pagaliau su jumis susipažinti.

Tik tuomet, kai taksi nusivežė Spenserį Raftą, ji vėl įstengė ramiai kvėpuoti.

Ji įsigudrino paslapčia užsidėti akinius ir parvairuoti namo. Deivis to nė nepastebėjo. Įsukusi Enės automobilį į keliuką, ji mikliai nusiėmė juos ir išjungė variklį. Akiniai jau buvo saugiai paslėpti rankinuke, kai Deivis pasivijo ją prie lauko durų.

Ji atrakino jas, o jis ir toliau sekė iš paskos taip familiariai, jog Elison ir vėl pašiurpo, bandydama išsisukti iš dar vienos keblios padėties.

— Labanakt, brangusis, — tarė ji.

— "Labanakt, brangusis"? Man tai norisi pasakyti "labas". Visą vakarą kaip reikiant nė nepasibučiavom.

Nespėjus nieko sugalvoti, jis apkabino ją ir įsisiurbė į lūpas. Pirmo impulso pagauta, ji norėjo kietai susičiaupti, bet susivokė, jog tai negelbės. Taigi leidosi bučiuojama "kaip reikiant". Rankas laikė uždėjusi jam ant liemens.

— O Jėzau, Ene, — sušnabždėjo jai į ausį, pagaliau atsitraukęs. — Šį vakarą man taip trūko artumo. Kaip tau patiko Spenseris?

Galva ištuštėjo, kai jos sesers sužadėtinio ranka ėmė slysti nuo peties per krūtį.

— A... jis ž... žavingas, kaip ir sakei.

— Ir jis tą patį sakė apie tave. Jau buvau pasakojęs jam, kokia tu nuostabi ir seksuali. Jis absoliučiai sutiko.

— Ak! — šūksnis išlėkė nevalingai, kai jis nusmaukė vieną suknelės petnešėlę žemyn.

Jis net atšoko nustebęs.

— Kas atsitiko?

— N... nieko. Aš tik, na, taip apsikvailinau prieš tą tavo draugą. Bijojau, jog tu užpyksi.

Jis vėl ją stipriai apglėbė, prisispaudė.

— Prisipažįstu, nusiminiau, išvydęs tą komišką vaizdelį ant šaligatvio, — jis nusijuokė. — Tai labiau būdinga Elison. — Laikydamasis ištiestų rankų atstumu, jis nužvelgė ją nuo galvos iki kojų. — Tau jau niekur nebeskauda?

— Ne, — nevykėlė Elison, senmergė Elison, niekam tikusi pokalbio tema Elison, lyg guminėmis lūpomis išspaudė greitą, nenuoširdžią šypseną. — Viskas gerai.

— Gerai, — sumurmėjo jis, tada apipylė bučiniais kaklą, o ranka jau susirado krūtį ir iškėlė iš suknelės.

Panikos apimta, ji atšoko atgal.

— Deivi!

— *Ką?* — Jis įsirėmė į klubus ir stebeilijo į ją taip karingai, kaip tesugeba susijaudinęs seksualus vyras. — Kas tau šįvakar darosi?

Elison norėjo kuo aiškiausiai rėžti jam, kad jai nieko nesidaro, kad ji gali sakyti "ne", jei ji taip, po velnių, jaučia. Tik Enė taip nekalbėtų. O ką Enė darytų, jei negeistų sekso, bet užsimanytų jį pavaryti?

Ji kilstelėjo virpančią ranką prie kaklo.

— Nieko blogo. Aš tik... — ji desperatiškai ieškojo logiško paaiškinimo. Enė sakė, jog jis nesitikės, kad ji eitų į lovą su juo, nes... Kodėl? Ak, tiesa, piliulės. Viena iš Enės švelnučių moteriškų šypsenėlių suspindo jos veide. — Tiesiog nenoriu pradėti to, ko negalime užbaigti.

Kad užtvirtintų, ji perbraukė ranka ties prasegta jo marškinių apykakle ir ėmė glostyti smakrą.

— Aha, ko gero, tu teisi, — susierzinęs jis brūkštelėjo sau per plaukus. — Kiek dar teks laukti?

— Neilgai, — akys net padūmavo nuo pažado. — Nebegaliu sulaukti.

Šią frazę ji buvo girdėjusi kažkokiame filme, bet nejaugi įsimylėjėliai visada taip kalbasi?

— Nebegaliu ir aš, mažyte, — jis vėl prisitraukė ją ir pabučiavo. Na, beveik nekaltai. — Jau geriau eisiu.

— Gerai, — ji apglėbė jį per liemenį ir palydėjo iki durų.

— Labanakt, — pasistiebusi pabučiavo į lūpas.

— Labanakt, — jis dar paglamonėjo jos užpakaliuką. Šaltai šypsodamasi, ji mojo atsisveikindama, kol jis įlipo į automobilį ir nuvažiavo.

Vos uždariusi duris, ji atsirėmė į jas nugara, užsimerkė ir ėmė giliai kvėpuoti. Ji ištvėrė. Išskyrus tą komediją visiems matant ir per didelį artumą šokant su tuo Deivio vėjavaikiu draugeliu, nieko tokio katastrofiško ir nenutiko. Kiek dar bus tokių vakarų? Du? Trys? O gal rytoj vakare apsimesti, kad į skrandį vėl įsimetė tas bjaurusis virusas?

Padrąsinusi save tokia galimybe, ji nužingsniavo į Enės miegamąjį. Buvo atsinešusi keletą savo daiktų, tarp jų ir senus tėvo marškinius, kurie paprastai jai atstodavo naktinius. Kažkada nudžiovė juos iš spintelės. Ji miegodavo atraitytomis rankovėmis. Skvernai siekė pusę šlaunų.

Ji nusivalė veidą, išsivalė dantis. Prisiminusi, jog krepšelyje turi atsarginį lęšį, užsimanė jį išbandyti. Koks nuostabus pasaulis, kai jį matai! Su palengvėjimu atsiduso, jog bent jau neteks lėkti pas okulistą kito lęšio.

Ji jau ruošėsi išsiimti lęšius ir lįsti į lovą, bet išgirdo durų skambutį. Deivis? Gal ką pamiršo?

Basomis ji nulėkė per apytamsius kambarius, marškinių skvernai tik plaikstėsi aplink šlaunis. Atidarydama duris, slėpdamasi ji apsižvalgė.

— Labas, Ene.

Nei šioks, nei toks garsas išsprūdo iš jos lūpų — lyg atodūsis, lyg aimana. Jis buvo gražus. Pagaliau ji ryškiai ir aiškiai jį pamatė. Jo bruožai buvo vyriški, grubūs, tačiau, nepaisant to, jis buvo neapsakomai žavus.

Tamsūs plaukai patraukliai išsidraikę. Plačią, aukštą kaktą pabrėžė šelmiški, šiurkštūs, bet išraiškingi antakiai. Akys vėrė ją it lazerio spinduliai — tokios jos buvo tamsios, juodomis blakstienomis.

Nosies galėjo pavydėti visi atvaizdai ant monetų. O burna... Skrandis taip ir nukrito į kulnus, pagaliau išvydus tas juslingas lūpas. Apatinė buvo dargi aikštingesnė už viršutiniąją.

Kiekviena jos moteriška ląstelė atsiliepė į tą ryškų vyriškumą, su kuriuo dabar susidūrė. Krūtys sudilgsėjo; speneliai peršėjo. Vidines šlaunų puses lyžčiojo švelnūs liepsnos liežuviai. Regis, ji tirpo ir skleidėsi nuo pat plaukų pašaknų iki kojų pirštų galiukų, kurie dabar skendo gauruotame sesers kilime. Ji, nė akimirką neskyrusi dėmesio fizinei išvaizdai, dabar išskydo priešais gražuolį Spenserį Raftą.

Teliko tikėtis, jog tai, ką ji jautė, yra nematoma. Ji dar labiau užsiglaudė už durų.

— Deivis jau išvažiavo.

— Žinau. Mačiau jį nuvažiuojant.

— Tai ką čia veikiate?

— Norėjau pamatyti jus.

Ne ją. Ne Elison. Jis atėjo pas Enę.

— Bet neturėjote taip daryti.

— Aš irgi tai žinau. Bet esu čia.

— Kaip čia patekote?

— Išsinuomojau automobilį, susiradau jūsų adresą telefonų knygoje. Palikau Deiviui laiškutį, kad manęs greitai nelauktų. Ar pakviesite užeiti?

— Ne.

— Tada turėsiu įeiti pats, — be didelio vargo jis stumtelėjo duris ir įžengė vidun.

Ji taip ir stovėjo, teprisidengusi didžiuliais, nuo dažno skalbimo nusitrynusiais ir išskydusiais marškiniais. Jis turėjo būti toks pat aklas, kaip ji be lęšių, kad nematytų, jog po baltiniais ji vilki mažytes kūno spalvos kelnaites.

Mėlynos akys klajojo jos kūnu, dažnokai stabtelėdamos ir dar labiau priversdamos ją rausti. Atrodė, jog jo akys stačiai tirpdė audinį, lietė kūną, bučiavo ir ženklino jį.

Jis ilgokai tyrinėjo kiekvieną jos veido bruoželį:

— Jūsų neįtikėtini plaukai, — jis siektelėjo ant peties krentančios garbanos.

— O jūs neįtikėtinai įžūlus, — ji nušveitė jo ranką ir per žingsnį atsitraukė. Ji siuto ir turėjo pripažinti, kad iš dalies pyksta dėl to, jog jis laiko ją Ene. Jeigu šįvakar ji būtų nuėjusi į restoraną nepasileidusi plaukų ir be to slidaus šifono, jis būtų buvęs mandagus, bet čia tai jau tikrai nestovėtų ir nenurenginėtų tomis deginančiomis visa žinančiomis akimis jos tėtuko marškinių.

— Tai dėl Deivio?

— Aišku, dėl Deivio, — rėkė ji. — Vargu ar jis įtaria, kad jo geriausias bičiulis vidurnaktį lanko jo sužadėtinę.

— Jūs teisi, neįtaria.

— Jūs jam įkūnijate visa, kas geriausia. Vos susipažinusi su juo, nieko kito negirdėjau, tik Spenseris toks, Spenseris anoks. Dabar...

— Gerai, — skubiai nutraukė jis. Keletą sekundžių jis studijavo grindų lopinėlį tarp savo "Bally" firmos batelių. Kai vėl pakėlė galvą, mėlynos akys degė kančia, o lūpos — gailesčiu.

— Jūs manote, aš planavau, kad taip patrauksite mane? Negi manote, jog aš planavau, kad šitaip atsitiks?

— Nieko ir neatsitiko.

Jai kilo pašėlęs noras priešintis ne vien dėl Enės, bet ir dėl savęs. Nes kažkas tikrai vyko. Ji taip jautėsi pirmą sykį. Kol dar nebuvo sutikusi Spenserio Rafto, ji manė, kad tokį staigiai įsiliepsnojantį seksualinį potraukį, kaip jauką, reklamuoja kvepalų ir dantų pastos gamintojai. Vadinasi, ne tik. Viskas realu.

— Nieko neatsitiko, — pakartojo, patikindama save.

Vienas jo antakis išsirietė:

— Ne?

Ji pamindžikavo nuo vienos nuogos kojos ant kitos ir nervingai apsilaižė:

— Ne.

— Jūs vėl meluojate, Ene. Jeigu nebūtų dėl ko jausti kaltę, būtumėte mane sutikusi draugiška

šypsenėle, pakvietusi užeiti ir gal net pasiūliusi susirasti Deivį ir dar nueiti kur nors pasėdėti.

Jis teisus. Šitaip Enė ir būtų padariusi. Bet ji juk ne Enė! Gal pasakyti jam? Kodėl paprasčiausiai nenusijuokti ir neišdrožti: "Klausykit, jūs nepatikėsit". Ir atskleisti visą Enės planą?

Ogi todėl, kad tuomet tektų likti su juo vienai. Jeigu pritrūko jėgų apsimetinėti Ene, ko gali tikėtis, likusi akis į akį su tikrove?

Pajutęs, kad ji išsigando, jis pasikeitė, o jo veidas sušvelnėjo.

— Jūs galvojate apie mane blogiausia. Ar leisite papasakoti apie save, kad nemanytumėte, jog man tai įprasta situacija?

— Nesate pratęs susipažinti su moterimis ir sugundyti jas? — šaltai paklausė ji, trokšdama išgirsti paneigimą.

Jam šyptelėjus, jos išdidumas išgaravo. Nė viena moteriška būtybė neatlaikytų tokios kaitros, kokią spinduliavo ta šypsena.

— Ne, savo draugų merginų negundau. Netgi aš, toks padykęs ir žemiškas. Tai pirmas atvejis.

Ji pajuto apmaudą dėl jo sarkastiško tono.

— Deivis man pasakojo, kad plaukiojate po pasaulį savo laivu. Jis sako, jog esate nuotykių ieškotojas, tam tikra prasme parsidavėlis. Net neabejoju, kad šitą žaidimą sumanėte tik norėdamas pasilinksminti, tik man jis nė kiek nelinksmas. O dabar prašau išeiti, nes kitaip...

Jis žengtelėjo artyn.

— Nes kitaip kas?

Ji nurijo seilę ir, jam artinantis, ėmė trauktis atbula.

— Kitaip paskambinsiu Deiviui ir pasakysiu, ką ruošiatės daryti, — išpoškino ji be kvapo.

— O ką gi ketinu?

— Suvedžioti mane, — nugara jau rėmėsi į sieną, toliau trauktis nebuvo kur. Jis vis artėjo, kol pagaliau ilgosios jo kojos apžergė josios, o rankos įsirėmė abipus galvos į sieną.

— Ar aš tą ir darau dabar? — veidu jautė kiekvieną jo kvėptelėjimą. Jis buvo toks begėdiškai seksualus, jog, rodės, jo bangos vis liejos ir liejos ant jos.

— Argi ne?

Jo lūpų kampučiai pražydo šypsena.

— Čia jau jums spręsti. Aš tik galiu prisipažinti, kad neriuosi iš kailio bandydamas jus suvilioti. Tik jūs galite pasakyti, ar man sekasi.

Aa, jam sekėsi. Ji jau leipo prie sienos, o galvoje dūmavo rūkai. Jos pulsas įsigudrino tvinksėti naujose vietose — gėdingose, uždraustose, nuostabiose vietose.

— Jūs jautėte tai, kai šokome, tiesa? — panarinęs galvą, nosimi ėmė glamonėti jos kaklą.

Akys pačios užsimerkė. Taip, ji jautė tai. Ne tam ji dešimtį metų studijavo biologiją, kad neturėtų supratimo, kurios vyro kūno dalys pačios veiksmingiausios. Aišku, ji jautė jį, tokį kietą ir sunkų, kai jo klubai stumtelėjo ją. Kaipgi ji galėjo nejausti tokios atviros aistros, tokio akivaizdaus susijaudinimo, tokio drąsaus vyriškumo?

Bet išdidumo ji dar turėjo.

— Jaučiau ką? — kimiai paklausė atsimerkdama.

— Tą kutenantį jaudulį, užgimstantį kažkur čia, — jo rodomasis pirštas prigludo prie jos pilvo. — Paskiau jis sklendžia aukštyn ir sukasi čia. — Tas pats pirštas zigzagu keliavo į plokštumą tarp šonkaulių, aukštyn prie krūtų ir tingiai suko ratus aplink vieną jų. — O vėliau jis jau pasiekia gerklę. — Jis švelniai tyrinėjo seklų kaklo trikampį. — Tik tada jis plaukia, plaukia, plaukia, kol nusileidęs švelniai susprogsta kažkur... — jo pirštas nuslydo viduriu žemyn per bambutę ir stabtelėjo ties kelnaičių kraštu, čia jis atgniaužė plaštaką ir priglaudė delną, — čia.

Dabar jis vos šnabždėjo.

Sudejavusi ji nuleido galvą jam ant krūtinės.

— Prašau, nereikia, — to švelnaus sprogimo bangelės nusruveno tarsi sklindantys ratilai tvenkiny, kurio ramybės metų metais niekas nebuvo sudrumstęs.

Suėmęs į rieškučias jos veidą, pakėlė jį.

— Mane drasko mintis, jog išduodu geriausią draugą. Niekada gyvenime nenorėčiau užgauti Deivio. Bet tu turi žinoti, ką padarei su manimi, jeigu dėl tavęs surizikuočiau sugriauti visą amžių trukusią draugystę.

— Tau nereikia rizikuoti.

— Jeigu būčiau klausęs savo sąžinės, nebūčiau rizikavęs.

— Bet neklausei.

— Širdies dūžiai užgožė.

— Tai neįmanoma.

— Ne? Pabandykime.

Jos lūpos pajuto jo nykščius. Paskiau jie nuslydo apatine lūpa. Paskui jas palietė drėgnos ir karštos lūpos. Malonumo strėlė įsmigo tiesiai ten, kur ir turėjo pataikyti. Ji praplėšė visus jausmų balionėlius, kurių ji net nežinojo turinti.

Tas jausmas buvo toks šviežias, toks sukrečiantis sielą, kad begalinis jaudulys išsiveržė iš jos lūpų vardu: "Spenseri".

— O, taip, — sušnibždėjo jis ir stipriai prisitraukdamas apglėbė ją.

Viena ranka jis spaudė juosmenį, kita — pečius. Glaudė valdingai. Pakreipęs galvą, susirado lūpas. Jis spaudė vis stipriau, o liežuviu ieškojo tarpelio tarp lūpų.

Nuo drėgno, aksominio prisilietimo lūpos prasivėrė pačios. Tokio kvietimo jis ir geidė. Dabar liežuviu jau ragavo visą jos burnos saldybę. Leido klajoti ten neramiai, be tikslo, kol pagaliau įsitikino, kad jo teisė būti tenai pripažinta. Paskui liežuvis ėmė judėti pirmyn atgal žadinančiu ritmu, o prigludęs kūnas atkartojo tuos pačius judesius.

Vargšė Enė, sumetė Elison. Ji leisis per gyvenimą lydima tik švelnių Deivio bučinių ir nepajus šitų. Tai lyg šiltas lietutis ir audra. Deivio bučinys buvo malonus, gaivinantis, bet jam trūko aistros, svaiginančio įtūžio, gaivališko aršumo. Deivio bučinys švelniai jaudino, Spenserio — begėdiškai kurstė nusidėti. Deivio bučinys skirtas lūpoms, Spenserio — kūnui užvaldyti.

Pakėlusi jos marškinius ranka praslydo lie-

meniu ir apsistojo ties sėdmenimis, paskui, nenustodama spausti, kilstelėjo ją aukštyn ir grubiai prispaudė prie savęs. Jaukiai įsispraudęs tarp jos šlaunų, nebesuvaldė aistringos aimanos, kuri per jo krūtinę pasiekė josios.

Kita ranka po marškinių medvilne susirado krūtį ir gniaužydama mylavo. Spenelį švelniai glostė nykščiu. Pajutęs, kad jis sustandėjo, Spenseris sumurmėjo jos vardą. O lūpos vis gurkšnojo iš jos lūpų.

— Ene, Ene. Žinojau, jog mums šitaip bus.

Sesers vardas tarsi antausis bloškė ją į tikrovę. Elison išsilaisvino iš jo gniaužtų ir išsprūdo iš tarpo tarp jo ir sienos. Nustebęs Spenseris paleido ją. Stovėdama Enės svetainės viduryje, užsimerkusi, ji apsivijo rankomis savo liemenį, bandydama atgauti pusiausvyrą.

Kai galiausiai atsisuko, pamatė, kad jis atidžiai ją stebi. Ji suprato, jog jis laikosi atstumo ne todėl, kad pats taip nori, bet tam, kad duotų jai laiko surikiuoti savo mintis.

— Privalai išeiti, Spenseri. Dabar. Ir pamiršti, jog... jog mes bučiavomės.

— Jei prašai, aš išeisiu, bet to bučinio nepamiršiu.

— Tu privalai! — šūktelėjo ji sunerimusi.

Jis manė, jog ji — Enė. Šiąnakt ji — Enė, bet rytoj ji ir vėl taps senamadiška protinguole Elison, ir jis nė nežvilgtels jos pusėn. Nepaisant to, toks elgesys galėjo sugriauti Enės ir Deivio santykius.

— Negaliu pamiršti to, — tvirtai atrėmė jis. — Neketinau eiti į tą restoraną ir tuoj pat imti geisti

savo draugo sužadėtinės, bet taip atsitiko. Norėdamas pasitikrinti, atvažiavau pas tave manydamas, gal žvakių šviesos žaismas sukūrė tave, pačią geistiniausią iš visų mano kada nors sutiktų moterų. Stengiausi įtikinti save, kad tiesiog pavydžiu to jausmo Deiviui.

Jis žengė artyn norėdamas paliesti ją, bet ji pasitraukė. Jo veidas pasidarė rūstus ir ryžtingas.

— Tačiau dabar pabučiavau tave ir dėl to pamečiau galvą. Gal manai, jog žadu pasitraukti, keliauti savo smagiaisiais keliais ir užmiršti, kas atsitiko? Nieko nebus. Aš ne taip sulipdytas.

— Sieki, ko nori, ar ne?

— Taip.

— Ir visai negalvoji apie pasekmes.

Jo dantys girkštelėjo, bandant susitvardyti.

— Kad ir ką tu galvoji, aš — garbingas žmogus. Aš noriu tavęs, Ene. Matyti, jog ir tu nori manęs. Tačiau reikia pagalvoti apie Deivį. Aš turėsiu pasirūpinti tuo, tiesa?

Nuo tokio netiesioginio pareiškimo ją sukaustė ledinė panika. Pabalusiais pirštais ji stvėrėsi už marškinių apykaklės.

— Ką reiškia "turėsiu pasirūpinti tuo"?

— Palik viską man, — jis žirgtelėjo tris žingsnius ir skambiai pabučiavo ją.

— Ne, Spenseri, klausyk. Tu neturi...

Jis vėl ją pabučiavo. Kol ji bandė atgauti kvapą ir pusiausvyrą, jis išėjo.

Kelias slegiančias sekundes ji žiopsojo į uždarytas duris. Drebančia ranka užspaudusi burną sulemeno:

— Gerasis Dieve, ką aš padariau?

3

Kitą dieną, apie pirmą valandą, Elison stabtelėjo prie medicinos seserų kabineto klinikoje pasiteirauti apie Enę.

— Ji dar pooperacinėje palatoje, bet galite užeiti.

Seselė paaiškino, kur eiti, ir Elison pasileido plytelėmis klotais koridoriais. Jie buvo visai nepanašūs į įprastinius ligoninių koridorius. Šie nematė tragedijų, buvo išpuošti puikiomis litografijomis, švelniai apšviesti, apstatyti vešliais atogrąžų augalais. Čia netenka gailėtis gulinčiųjų palatose, beveik galima pavydėti tokios tykios, raminančios aplinkos.

Naktį nesudėjusi bluosto, Elison paskambino į kliniką jau septintą ryto ir sužinojo, jog Lemon jau vežama į chirurginį skyrių operuoti. Po kelių valandų, kai narkozė nustos veikti, ją parveš į palatą.

Pooperacinėje palatoje gulėjo dar dvi pacientės. Jomis rūpinosi seselės. Enės lova stovėjo ar-

čiausiai durų. Ji buvo užsimerkusi, tačiau lašelinės sistemos ir kitų chirurginių priemonių jau nesimatė. Ji miegojo, rankas ištiesusi prie šonų. Pro ligoninės marškinius matėsi tvarsčiai. Elison nusipurtė.

— Ene? — sušnibždėjo ji, imdama sesers ranką ir spusteldama ją. — Ene?

Enė šiaip taip atmerkė akis ir pagaliau atpažino Elison.

— Sveika, — rodės, ji vos apvertė liežuvį, kad galėtų ištarti šį žodį.

— Kaip tu?

— Puikiai. Labai noriu miego, — ji krypteléjo pečius ir bemat susigūžė. — Jausčiausi šlykščiai, jei nežinočiau, kaip įspūdingai nuo šiol atrodysiu su maudymosi kostiumėliu.

Elison bandė nusišypsoti, bet įstengė tik šiaip ne taip išsiviepti. Kad ir kokia silpnutė, Enė švelniai sukikeno:

— Nesirūpink taip. Aš tikrai gerai jaučiuosi. Gydytoja sakė, — jos žodžiai susiliejo, vokai sviro žemyn, bet ji šiaip taip vėl atsimerkė, — sakė, jog viskas idealiai pavyko.

— Gerai. Džiaugiuosi. Kada tave perveš į palatą?

Enės galva pasviro į šoną ant kietos pagalvės.

— Turbūt greitai, — vos ištarė ji ir vėl užmerkė akis.

Elison jautėsi bejėgė ir nepaslanki. Praėjusią naktį ji beveik nemiegojo: neišėjo iš galvos ta bėda, į kurią ji įstūmė Enę. Visą rytą ji nerimo svarstydama, kaip viską kuo geriau sutvarkyti.

Pirmiausia reikėjo viską papasakoti Enei. Tik kad ji nepajėgė klausytis.

— Ene, — surizikavo ji, purtydama dvynės ranką. Kai žalios akys vėl atsimerkė, ji tarė: — Leisk paskambinti Deiviui. Jis paklaiktų sužinojęs, jog daraisi operaciją be jo žinios. Jis, o ne aš, turėtų dabar laikyti tavo ranką. Jam nepatiks, kai sužinos, kad nuo jo viską slėpei.

— Ne, Elison, prašau, — dėl perdžiūvusios burnos Enė kranksėjo. — Dar ne.

— Bet jis turi žinoti.

— Ir sužinos. Bet tik tada, kai nuims tvarsčius ir atrodysiu gražiai.

— Visai nesvarbu, kaip tu atrodai. Jis myli tave.

— Prašau, Elison, padaryk tai dėl manęs, — ji vėl užsimerkė ir leido suprasti, kad užmigo. Elison svarstė, ar tik ji neapsimeta. Dar vaikystėje, kai norėdavo išsisukti iš bėdų, Enė apsimesdavo mieganti.

— Aš tau paskambinsiu vėliau, — paklusniai pasakė Elison, paleido sunkią Enės ranką ir išėjo iš palatos.

Ji pyko ant Enės. Visą šitą painiavą suvertusi ant jos galvos, dabar sau miega ir vargo nemato. Elison bandė rasti išeitį. "Jeigu sužadėtuvės iširs, manęs tegu nekaltina", — pareiškė sau Elison, stumdama sunkias klinikos duris ir išeidama į skaisčią Džordžijos vasaros saulę.

Ji suprato, jog visi, įskaitant ir ją pačią, kaltins ją dėl šito fiasko.

Grįždama į laboratoriją, ji bandė visą kelią

teisinti save, bet nė vienas argumentas nebuvo įtikinantis. Ji šoko su tuo vyru. Įsileido jį į Enės namus, leidosi bučiuojama. Davė tokią valią, kurią šiaip jau sutramdydavo vienu žudančiu žvilgsniu.

Ir pati jį bučiavo.

Nepakenčiamas vėjavaikis žaidė su Ene, kurios ir akyse nebuvo matęs. Įsibrovęs tarp Enės ir Deivio jis ketino sugriauti idealius, nuostabius santykius, tačiau nė vienas iš trijų nė nenutuokė, kas dedasi. Ji, pašalinis asmuo, turėjo atsakyti už visą tą velniavą, bet ir negalėjo nieko imtis, nerizikuodama, jog pasirodys kaip kokia desperatiška senmergė, kuri apsimetė savo seseria, kad tik nugvelbtų vyriškio bučinį.

Visos tos problemos, į kurias įsivėlė Betė Deivis, tebuvo šnypštukas, palyginti su šitomis pinklėmis.

Aišku, gal tą bėdą tik įsivaizduoju, mintijo ji, įeidama į pastatą, kuriame buvo laboratorija. Gal Spenserio Rafto daugiau ir nematys. Jis, Elison nuomone, buvo iš tų, kurie nurėkš bučinį nuo savo geriausio draugo sužadėtinės tik tam, kad patenkintų užgaidą, o paskui trauks į žalesnes ganyklas. Deivis minėjo, jog jis vienoje vietoje neužsibūna. Gal ir šią minutę jis jau buvo pakely į Hilton Hedą, kur jo laukė naujiems horizontams paruošta jachta.

Elison susiraukė prisiminusi, koks ryžtingas buvo jo veidas, kai praėjusią naktį išėjo pro duris. Neatrodė, kad lengvai pasiduotų likimo vėjams. Nepanašu, jog būtų iš tų, kurie patikėtų at-

eitį įgeidžiams. Tas vyriškis turėtų valdyti savo likimą. O jeigu vagia bučinius iš moters, kuri jam neprieinama, kažin ką dar bandytų pavogti?

Ta mintis tiek įkyrėjo, jog ji vos galėjo sutelkti dėmesį į eksperimentą, prie kurio jau praleido mėnesių mėnesius. Tai buvo reikšmingas tyrimas: ji bandė nustatyti paveldimumo ir aplinkos poveikį intelektui. Norėdama atsakyti į klausimą, kas nulemia intelektą, Elison visą laiką domėjosi prieštaringomis teorijomis. Ji buvo įsitikinusi, jog egzistuoja "vidurinis kelias" tarp tų, kurie teigė, jog intelekto koeficientas turi genetinį pagrindą, t. y. natūralistų mokyklos, ir tų, kurie buvo įsitikinę, jog aplinkos poveikis svarbesnis, t. y. ugdymo mokyklos. Deja, šiandien šiaip jau visuomet jai įdomus klausimas bei pats eksperimentas nesugebėjo atitraukti minčių nuo Spenserio. Vargais negalais susikaupti pavyko apie vidurdienį, kai reikėjo į laboratorijos žurnalą chronologiškai surašyti tyrimo rezultatus.

— Šaunuolis mažylis.

Buvo jau vėlu. Nuo besileidžiančios saulės šešėliai ant grindų ištįso ir pasidarė įstriži. Išgirdusi savo viršininko balsą, Elison žvilgtelėjo per petį. Daktaras Haidenas stebeilijo į žiurkę, kuri buvo atskirta nuo kitų ir viena tupėjo narvelyje.

— Iš tikrųjų, — išdidžiai patvirtino ji. — Tai — Aleksandras Didysis.

— Jau gimė šaunuolis, — pakomentavo mokslininkas. — Kaip ir tu. — Daktaras Haidenas meiliai gnybtelėjo Elison nosytės galiuką.

Ji garbino daktarą Haideną, su kuriuo dirbo

nuo pat tos dienos, kai atėjo į Mičel-Bernsą. Jį visad gaubė malonus pelėsių kvapas. Jis įkūnijo išsiblaškiusį genijų. Žiūrėk, jau jis ieško akinių, nors jie pūpso ant jo plinkančios galvos; dėl maisto dėmių kaklaraištis priminė švedišką stalą; laboratorijos chalatas visad būdavo švarus, bet lygintuvą matydavo retai. Užtat jis — vadovas, ir jai pasisekė, kad buvo paskirta į jo grupę. Juos siejo abipusis susižavėjimas ir prieraišumas.

Elison stebėjo Aleksandrą Didįjį ir, norėdama švelniai paglostyti, įkišo į narvelį pirštą. Veidas išdavė, kad ji mąsto.

— Neatrodo, jog džiaugtumeisi, kad bandymai patvirtino tavo hipotezes, — pastebėjo daktaras Haidenas.

— Ką jūs, džiaugiuosi. Aš tik apie kai ką mąstau. Mano seseriai šiandien padarė operaciją.

Šiaip jau spindinčios daktaro Haideno akys apsiblausė.

— Tikiuosi, nieko rimto.

— Ne, ne, nieko rimto, — patikino Elison. — Man tik rūpi.

Daktaras Haidenas vertino jos atsidavimą programai, bet jam norėjosi, kad ir už laboratorijos sienų ji gyventų visapusišką gyvenimą. Toks vienpusiškumas nesveika jaunai moteriai. Per bendro darbo metus jis išpuoselėjo jai švelnesnius jausmus ir pradėjo vertinti ne tik kaip dar vieną talentingą mokslininkę.

— Ko imsiesi toliau?

— Gilinsiuosi į intelekto ir mitybos ryšį.

— Labai norėsiu paskaityti tavo pasiūlymus, — tarė jis, čiupinėdamas atlapus ir siūbuodamas ant kulnų. — Gaila, kad negalime eksperimentui parinkti žmonių, ar ne?

Ji nusijuokė.

— Tai būtų kiekvieno mokslininko svajonė: parinkti fiziškai ir protiškai idealiai atitinkančią porą ir po apvaisinimo sekti, kaip auga vaisius. O vėliau jau gimusio kūdikio kūną ir protą lavinti pagal rūpestingai paruoštą programą. Kas žino, gal pradėdamas eiti į pirmą klasę, jis jau galėtų skaityti Šekspyrą?

Daktaras Haidenas pakreipė galvą.

— Tu būtum gera motina. Ar yra kokių potencialių tėvelių?

Ji nusijuokė ir, kresteldama nuo pečių chalatą, nuėjo jį pakabinti.

— Kadangi negalvoju apie tokį tėvą, tai jų ir nesirenku.

— Bet kodėl? Tu labai protinga, fiziniu požiūriu esi idealus rūšinis pavyzdys, o aš pažįstu čia keletą jaunuolių, kurie man pritartų.

— Čia dirbantys vyrai gerbia mane kaip mokslininkę. Vargu ar esu jiems geidžiamas sekso objektas.

— Ar bent suteikei jiems progą?

Ji uždarė užrakinamos spintelės duris ir atsisuko į jį.

— O koks *jūsų* lytinis gyvenimas, daktare?

Jis nuraudo iki pat retučių pražilusių plaukų pašaknų.

— Atleisk, kad kišuosi, — jis priėjo prie jos

ir uždėjo rankas ant pečių. — Tu labai daug dirbi. Turėtum daugiau linksmintis. Nueik kur nors šįvakar. Išgerk vyno. Pašok.

Ji nusijuokė, tik šį kartą nelinksmai. Praėjusį vakarą ji linksminosi, gėrė vyno, šoko ir patyrė nežmoniškų nemalonumų.

— Kad esu ne kokia panelė pobūviams. Bet vis tiek ačiū už rūpestį, — ji paplekšnojo jam per skruostą ir išėjo.

Telefonas plyšojo, kai ji įžengė į Enės viešpatiją.

— Klausau?

— Ene, labas, brangioji.

Deivis.

— Labas.

— Kur tu buvai visą dieną?

Ji vos suspėjo užgniaužti jau kylantį automatišką atsakymą: "Darbe". Enė atostogavo. Ji buvo pareiškusi Deiviui, jog lakstys dėl visokiausių vestuvinių reikalų.

— Buvau parduotuvėse.

— Ką nors pirkai?

O jeigu jis užsimanys apžiūrėti pirkinius?

— Keletą siurprizų tau. Povestuvinių siurprizų, — kažin, ar jos balsas buvo toks, kaip Enės, drovios, manieringos būsimos nuotakos?

— Ei ei. Negaliu sulaukti, — patvirkėlio šnabždesys tuoj virto gyva greitakalbe. — Ir aš turiu tau siurprizą. Po kokių penkiolikos minučių mes su Spenseriu užvažiuosim tavęs.

— Siurprizas? — jai tik ir trūko dar vieno siurprizo. Spenserio jau per akis. — Atvažiuoja ir Spenseris?

— Aha. Pakviečiau jį. Ar tu nieko prieš, ką?

— Aišku, ne. Bus malonu jį vėl pamatyti, — kaip tik taip Enė ir būtų atsakiusi. Bet Enė niekada nebūtų leidusi rutuliotis vakarykščiams įvykiams. Enės delnai neprakaituotų iš jaudulio, vos tik išgirdus to vyro vardą ir pagalvojus apie susitikimą.

Ji pasižiūrėjo į savo apdarus, su kuriais buvo darbe: chaki spalvos sijonas, tokia pat blanki palaidinė, lygiapadžiai rudi bateliai.

— Reikia puoštis ar bus paprastas siurprizas?

— Kuo paprasčiausias, — atsakė Deivis. — Paskui mes su Spenseriu eisime pažaisti tenisą.

— Gerai. Susiruošiu. Po penkiolikos minučių?

— Tikrai taip, širdele, — prieš padėdamas ragelį, jis dar pasiuntė bučinį.

Atvaizdas veidrodyje nelabai džiuginantis. Teks paskubėti, jei per penkiolika minučių nori spėti persikūnyti. Ji nusimetė drabužius ir ėmė naršyti po Enės spintą, kuri buvo tiek spalvinga, kiek jos pačios pilka. Nors jos abi ir šiaip jau buvo ryškiaspalvės, Enės apdarai atspindėjo visą vaivorykštės spalvų gamą, ir jai kažkaip visada pavykdavo atrodyti pritrenkiamai.

Elison išsirinko laisvas linines kelnes, kurias Enė vadino melioninėmis, o Elison — oranžinėmis, ir panašios spalvos megztą medvilninį megztuką.

Ji įsispyrė į basutes su ryškiais ant odinių dirželių suvertais karoliukais, skirtais nuogiems pirštams papuošti. Ištraukusi smeigtukus, plaukus brūkštelėjo šepečiu, kad gražiai kristų ant pečių. Juodu tušu paryškino blakstienas, šiek tiek paraustvino skruostus, o lūpas padažė persiko spalvos lūpų dažais. Dar reikėjo sugalvoti, kokius kvepalus Enė mėgsta labiausiai, bet pasigirdo durų skambutis.

— Aha! — riktelėjo Deivis, vos jai atvėrus duris. Meiliai niurnėdamas griebė ją už liemens ir prisitraukė. Jis puolė prie jos lūpų su tokia aistra, jog Elison net kvapą atėmė. Ji turėjo valdytis, kad neištrūktų iš jo glėbio. Tačiau vien dėl stovinčio už Deivio nugaros vyro ji apsivijo jo kaklą rankomis ir į bučinį sudėjo visą širdį bei sielą, melsdama Dievą, kad tik sesuo ją suprastų.

Enė jai nepaaiškino, kaip elgtis, kai bučiuoja praviromis lūpomis. Jinai gi turi bučiuotis kaip Enė. Deivio bučiniai nesujaudino jos. Ne taip, kaip... Bet negalima apie tai galvoti.

Kai jis pagaliau atsitraukė, ji tyliai susijuokė ir pirštų galiukais nuvalė nuo jo lūpų dažų pėdsakus.

Jis vėl truktelėjo ją artyn ir sumurkė į ausį:

— Pasiilgau tavęs šiandien, — o ranka vis nerimo ant jos nugaros. — Kodėl tu su liemenėle?

Kaip intelektuali asmenybė, ji pasižadėjo šįvakar įveikti bet kokią situaciją. Ir še tau, praėjo dar tik trisdešimt sekundžių to vakaro, o ji jau kepurnėjasi, nežinodama ką atsakyti į tylutėlį, intymų jo klausimą.

Ji prispaudė lūpas prie ausies:

— Kadangi vakar naktį turėjai daug vargo, kol atsispyrei pagundai. Pats žinai, kad negalim...

— Supratau, — sumurmėjo jis jai į skruostą. — Bet man taip nepatinka. — Dar kartą lengvai pakštelėjęs, jis pasitraukė į šalį, kad ji galėtų pasisveikinti su Spenseriu.

— Labas, Ene.

Jo balsas tarsi įsiskverbė į ją, palietė širdies stygą ir pasklido po kūną.

— Labas, Spenseri, — apsimestinai linksmai atsakė ji.

Vos susipynus jų žvilgsniams, jos keliai taip ir sulinko. Po sutaršytais vešliais antakiais akys degė mėlyna liepsna. Veide, mačiusiame ir sūraus oro, ir jūros, ir saulės, kiekvienas, net ir kreiviausias bruoželis, buvo meniškai išgraviruotas ir suteikė dar daugiau patrauklumo, o ne darkė jį. Lieknos kojos buvo įdegusios ir raumeningos. Jis buvo apsirengęs baltais šortais ir mėlynais trikotažiniais marškinėliais, išryškinančiais liemenį. Tamsiuose suveltuose plaukuose puikavosi madingi europietiški akiniai nuo saulės.

Gindamasi nuo jo žavesio ir tramdydama virpantį kūną, ji įsikibo Deiviui į parankę.

— Ar šiandien Deivis tave labai nukamavo?

— Jis pavedžiojo mane po kompiuterių gamyklą, — draugiškai atsakė Spenseris. — Galingai atrodo.

— Taip. Ir aš žaviuosi, — ji spustelėjo Deivio ranką taip, kad Spenseris pastebėtų tą pasididžiavimo gestą.

— Deivis sakė, kad ir tu dirbi su kompiuteriais. Ką darai?

Jos šypseną tarsi vėjas nupūtė. Kodėl ji nesiklausė, kai Enė tarškėjo apie savo darbą?

— Aš... a...

— Ji kuklinasi ir nenori prisipažinti, jog kompanijoje dirba programuotoja.

Elison palaimino Deivį tikrai meilinga šypsena. Juk išgelbėjo ją.

— Na, šią savaitę atostogauju ir nenoriu kalbėti apie darbą. Koks tas jūsų siurprizas?

Deivis suokalbiškai susižvalgė su Spenseriu:

— Gal tegu pasikankina dar trupučiuką?

— Nė nebandot! — Elison šūktelėjo lygiai taip, kaip tai būtų padariusi Enė, ir įbedė kumštį Deiviui į pilvą. Jis buvo ne toks lygus ir raumeningas, kaip Spenserio: pastarojo atrodė taip, tarsi joks kauptukas neprakirstų.

— Šiandien suradau namą ir noriu, kad jį apžiūrėtum. Atrodo, radau tai, ko ieškojome.

— Ak, mielasis, kaip puiku, — ji puolė jam ant kaklo. Enė su Deiviu jau keletą mėnesių ieškojo sau namo. Elison žinojo, jog nuo šitokios naujienos Enės entuziazmas trykštų per kraštus. — Kur jis? Gal labai brangus? Kaip atrodo?

Deivis patenkintas juokėsi.

— Važiuojam, parodysim.

Ji sėdėjo priekinėje sėdynėje šalia Deivio, bet visą laiką jautė Spenserį, įsitaisiusį už jų, tarsi būtų asmeninis sargybinis. Ji neatitraukė rankos nuo Deivio kelio.

Elison nelabai patiko lyginti abu vyrus, bet

ji negalėjo tam atsispirti. Deivio kojos saulės buvo mačiusios mažiau negu Spenserio. Atrodė blyškios ir suglebusios. Jai buvo nemalonu liesti jį, tačiau net smigčiojo pirštuose, kaip norėjosi paglostyti susiraičiusius plaukučius, pabirusius ant vario atspalvio Spenserio kūno, ir pajusti raumenų plieną.

Tačiau tokios mintys — tik pasąmonės darinys. Ji pasistengė apgaubti Deivį didžiausiu dėmesiu bei meilumu ir pasveikino save už tokius sugebėjimus.

Nuotaika sugedo, kai Deivis sustabdė automobilį priešais namą, kurį taip nekantravo jai parodyti. Enė būtų išliaupsinusi jį, Elison — pasibjaurėjo.

Jis buvo vieno aukšto, žemas, modernus. Stogo šlaitai nuožulnūs, pastogėje — jokių stoglangių. Naujutėlis, bet be charakterio.

— Ak, Deivi, — ištarė ji, vildamasi, jog pavyko nuslėpti nusivylimą.

Kiemas ir tas atrodė dirbtinis. Visi krūmai vienodi, tiksliai susodinti lyg išrikiuoti kareiviai. Ji tebepostringavo apie peizažą, o Deivis jau tempė ją šaligatviu, kad paspaustų ranką gražučiam, sintetinį kostiumą vilkinčiam nekilnojamojo turto agentui, kuris atrakino lauko duris.

Viduje kvepėjo dažais ir tapetų klijais, šviežiu medžiu, ką tik iškepta duona. Dauguma kambarių buvo tikslios keturkampio formos, be jokių įdomių nišų, kur galėtų šlietis kokia knygų lentyna ar angliškas antikvarinis arbatos staliukas. Židinys svetainėje atrodė toks sterilus, jog

net ugnį įkurti būtų nepatogu. Jis nekvietė susirangyti priešais ant didžiulės pagalvės su detektyviniu romanu rankose. Virtuvė savo klinikiniu šaltumu pranoko Elison laboratoriją: kažkaip sunku įsivaizduoti švarutėlius paviršius apibarstytus miltais ar ką nors kvepiančio ir skanaus burbuliuojant ant naujutėlaitės viryklės.

— Palauk, kol pamatysi didžiąją vonią, — nerimo Deivis, tempdamas ją siaurais baltais koridoriais, labiau primenančiais psichiatrinę ligoninę.

Vonios kambaryje stovėjo žema marmuro vonia ir įmūrytos kriauklės. Ji visada svajojo apie vonią ant kojelių, o kriauklė turėjo būti su spintele ir variniais čiaupais.

— Tu beveik nieko nekalbi, — sunerimo Deivis.

Elison akimirksniu atsisuko ir raminamai palietė jo ranką.

— Aš pritrenkta, — kad ir kaip ji bjaurėjosi tuo namu, Enė juo džiaugsis. Šitiek kartų ji pasakojo, kokio namo norėtų, todėl šitas idealiai atitiks jos svajonę. — Nežinau, ką sakyti. Jis... jis...

— Nenoriu tavęs įkalbinėti. Ar tau tikrai patinka? — klausinėjo jis, tyrinėdamas jos akis.

— Žinoma. Nepaprastai. Žinojai, kad patiks, — ji apkabino jį, norėdama paslėpti akis. Kitaip dar pamatytų lęšius, o dar blogiau — įskaitytų melą.

— Pone Lundstrumai, norėčiau parodyti jums darbastalį garaže, — pasakė agentas.

Deivis kumštelėjo jai į pasmakrę ir smagiai nusekė paskui jį. Vonioje ji liko viena su Spenseriu. Nuo pat tos akimirkos, kai įkėlė koją į šį namą, jis tik sekiojo juos iš kambario į kambarį, netardamas nė žodžio, jeigu niekas tiesiogiai jo neklausė.

— Tau nepatinka, tiesa?

Suirzusi ir sunerimusi ji staigiai atsisuko — jis skaitė ją kaip atverstą knygą.

— Man jis patinka. Pats girdėjai, ką sakiau Deiviui.

— Taip, — jis ėjo artyn. — Šitą tai girdėjau, bet tu melavai.

— Visai ne!

— Žinojau, kad šitas namas ne tau. Tu norėtum kažko šilto ir jaukaus, kad būtų langinės ir bent viename lange — vitražas. Suktiniai laiptai su kolonomis. Neįprasti kambariai. Girgždančios grindų lentos.

— Panašu į namą, kur vaidenasi.

Jis žengė dar žingsnį, ir dabar jai teko atmesti galvą, kad pažvelgtų jam į veidą.

— Praėjusią naktį tu man vaidenaisi. Nedavei miegoti. O tu?

— Miegojau kaip kūdikis.

Kilstelėjęs ranką, rodomojo piršto galiuku jis palietė melsvą šešėlį po akimi.

— Ne, nemiegojai. Kaip ir aš, gulėjai lovoje ir galvojai apie mūsų bučinį. Ir atsikėlus rytą jis neišėjo tau iš galvos. Ir visą dieną. Taip?

— Ne, — sušnibždėjo ji. Net pati išgirdo, kaip jos balse suskambo nerimas.

— Ir dar galvojai apie tai, kaip staigiai mes pajutome vienas kitam potraukį.

— Ne. Aš negalvojau apie...

— Ir kaip mūsų lūpos tirpo drauge.

— Nekalbėk...

— Ir kaip tavo krūtis telpa mano delne. Kaip idealiai mudu viskuo atitinkam.

— Baik! Deivis gali išgirsti...

— Kodėl tu taip darai, Ene?

— Ką?

— Apsimeti, kad myli Deivį.

— Visai neapsimetu. Aš *tikrai* jį myliu.

— Galbūt, bet ne tiek, kad galėtum tekėti už jo.

— Aš tekėsiu už jo.

— Iš pareigos? Kodėl? Ar jautiesi kalta, kad jis myli tave karščiau nei tu jį? Kodėl tu taip aukojiesi? Ir Deiviui darai nekokią paslaugą. Anksčiau ar vėliau jis susiprotės, kokie tavo jausmai.

— Užtenka pagaliau, — ji jau ėjo pro jį, tačiau stiprūs, ilgi ir ploni pirštai stvėrė ją už dilbio.

— Aš žinau, kad tu galvoji apie mane, žinau ir kodėl taip manai. Deivis neteisingai tau papasakojo apie mano gyvenimą. Jis apibūdino mane kaip turtingą donžuaną, kuris bastosi jachta po pasaulį ir kasnakt miega vis su kita moterimi.

— O ar taip nėra?

Ir vėl ta kaulus tirpdanti šypsena.

— Vargu. Viską, ką darau, darau su protu. Prisipažinsiu, kai nusipirkau pirmąją jachtą ir

pradėjau keliauti, buvo tikras smagumėlis. Nuotykiai įvairiose skirtingų kultūrų šalyse, skirtingos moterys.

— Gal apsieisi be sensacingų detalių.

— Taip ir darysiu. Noriu pasakyti, jog aš jau užaugau. Pavargau gyventi tik sau. Kažko ieškojau. Tik vakar vakare, laikydamas tave savo glėbyje, supratau, kas tai.

— Nesakyk...

— Paklausyk, — įsakė jis, lengvai purtydamas ją. — Ir aš nesitikėjau perkūno iš giedro dangaus. Žinau, tu irgi pritrenkta, kaip ir aš. Negaliu pakęsti minties, jog priklausai Deiviui. Jis — mano geriausias draugas. Mes mylėjom vienas kitą kaip broliai. Bet tebūnie aš prakeiktas, jei leisiu trims žmonėms būti nelaimingiems.

Prieš akis praplaukė Enės atvaizdas. Jo išraiška kaltino. Nejaugi ji ketina čia vėpsoti, klausydamasi nesąmoningų kalbų, ir sudaužyti į šipulius sesers gyvenimą? Ji bandė kapanotis iš romantiško tinklo, kurį aplinkui jis rezgė.

— Aš nesu nelaiminga. Aš myliu Deivį.

— Tu tik apsimeti jį mylinti, — kalbėjo jis švelniai, beveik su užuojauta, lyg suprastų tą didžiulę jos auką. — Tu bučiuoji, lieti jį. Bet aš jaučiu, kokia tu įsitempusi, — jis griebė ją už pečių ir prispaudė prie savęs. — Juk praėjusį vakarą, kai tavo kūnas pakluso manajam, tu nejautei jokios įtampos, tiesa? Tu lygiai taip pat kaip ir aš gerai žinai, jog mūsų bučinys nebuvo paprastas. Mes mylėjomės.

Ir vėl ją pabučiavo, kad tai įrodytų.

Lūpos švelniai užvaldė jos burną. Šnibždėjo meilės žodžius tiesiai jai į lūpas, duodamas pažadus, kuriuos jo liežuvis bemat pildė, grimzdamas į laukiančios burnos šilumą. Jis siekė giliai, ieškojo jos liežuvio ir vedė galiausiai ją prarijusio geismo link. Suglebusi ji apsivijo jį rankomis.

Elison Lemon nė nežinojo, kad troško tokios romantiškos meilės. Jos gyvenime meilei vietos nebuvo. Elison įsitikinimu, tai buvo paviršutiniškas ir greit praeinantis dalykas, ir tik kvailiai galėjo tikėti jos tikrumu.

Argi ji ne geriau negu bet kas žinojo, jog seksas — mechaniškas veiksmas. Grynai biologinis ir fizinis, ir, galima sakyti, mažai arba nieko bendra su jausmais neturintis. Bet kurie du tos pačios rūšies padarai gali poruotis. Tereikia gerai funkcionuojančių dauginimosi organų.

Bet dabar pragmatiška mokslininkė atsiskleidė kaip moteris, kurią glėbė vyriškis, kurios venomis veržėsi adrenalinas, o širdis daužėsi į šonkaulius. Visas kūnas prašė artumo, meldė gauti daugiau. Jausmai troško sugerti kiekvieną iš jo sklindantį aistringą virpesį.

Ją svaigino galingas jausmas, rodantis, jog pažadinta ne vien jinai. Jo lūpos buvo išalkusios, liežuvis godus, o kūnas sukietėjęs iš geismo jai.

Jai?

Bučiavo jis ne *ją*. Bučiavo Enę. Jeigu dėl kokių nors Pelenės burtų ši jo glamonėjama Enė pavirstų Elison, jo geismas bematant išblėstų. Jis bučiavo raudonplaukę dabitą oranžinėmis kelnėmis, basomis įsispyrusią į basutes su koketiš-

kais karoliukais ant pirštų, kuri galėjo išgerti du kokteilius ir neapsvaigti, kuri mėgo tokius įmantrius patiekalus, kaip *pâté de foie gras*, ir namus su nenatūraliai apželdintomis vejomis.

Ir kuriai, žinoma, būtų užtekę proto neleisti savo sužadėtinio geriausiam draugui taip provokuojamai intymiai ją bučiuoti.

Ji atstūmė jį. Krūtys apsunko, lūpos kaito ir drėko nuo bučinio, akys spindėjo.

— Šitai negali pasikartoti, Spenseri.

— Žinau, — jis pasitraukė ir žvilgtelėjo per petį, išgirdęs, jog grįžta Deivis su agentu.

— Kadangi tu turi šitą, — jis parodė į žiedą su deimantu ant kairiosios jos rankos piršto, — aš negaliu dar kartą tavęs liesti. Tai prieštarauja mano principams, negaliu išduoti draugo. Teks Deiviui pasakyti, ką jaučiu. Kažkaip susitvarkysiu.

Kaip laukinė ji stvėrė jį už rankos.

— *Nieko* tu nedarysi. *Nieko* tu nesakysi Deiviui. Girdi? — kaip paklaikusi švokštė ji, nes jau artinosi Deivis. — Aš išteku už Deivio Lundstrumo, ir tuo viskas baigiasi.

Pamačiusi, kaip kietai jis sukando dantis, suprato, jog nieko nepasiekė. Tik per ją Enės ateitis pakibo ant plauko. Spjaudama į jos laukiantį pažeminimą, ji pasiryžo pasakyti tiesą.

— Klausyk, Spenseri, noriu kai ką tau pasakyti. Aš ne...

— Ei, jūs, turit pamatyti tą garažą, — tarškėjo Deivis įeidamas. — Ten, mieloji, užteks vietos abiem automobiliams.

Proga praleista. Velniava tęsiasi.

Elison metėsi į Deivio glėbį.

— Dievinu tą namą, brangusis, bet ne labiau už tave.

Kai tik ji grįžo į Enės namus, iš karto pasuko prie telefono. Deivis su Spenseriu nuėjo žaisti tenisą, vėliau ketino pietauti su keliais Deivio draugais.

— Tu neprieštarauji, kad aš šįvakar eisiu be tavęs susitikti su vaikinais?

— Žinoma, ne, mielasis, — kad jis nujaustų, kaip jai po tokių žodžių palengvėjo. Bet ji tik patempė lūpą, kaip ne kartą matė Enę darant, ir uždėjo ranką jam ant krūtinės. — Jeigu tai nesikartos per dažnai.

Jis ją kaip reikiant pabučiavo, tačiau tą bučinį galėjai palyginti su rankos paspaudimu. Atsisveikinimas užtruko amžinybę. Elison vos iškentė, kol pagaliau paskui jį uždarė duris.

Tik po antro skambučio Enė savo palatoje pakėlė ragelį. Nuo vaistų jos balsas tebeskambėjo keistai.

— Ene, man reikia pasikalbėti su tavimi. Noriu, kad išklausytum.

— Sveika, Elison.

Susigėdusi dėl savo neatidumo Enei, Elison paklausė:

— Kaip tu jautiesi?

— Tik tvarsčiai trukdo. Nuo tų vaistų pykina.

— Užjaučiu, bet...

— Kaip tu? Kaip darbas?

— Darbas? — *Darbas?* Kur čia šnekėsi apie darbą, kai tuoj visas kalnas užsivers ant jos. — Darbas gerai. Ene...

— Ką šiandien veikei?

Elison atsiduso ir pasitrynė smilkinį, kurį plaktukais daužė velniai.

— Dabar tyrinėju paveldimumo ir intelekto ryšį.

Enė dviprasmiškai nusijuokė.

— Tau reikėtų vaiko. Pagalvok, koks genijus būtų.

Dabar velniai kalė per abu smilkinius.

— Aha, ir dartaras Haidenas tą patį sakė. Viena problema: reikia rasti tokį patį protinguolį tėvą. Klausyk, Ene, paskambinau tau ne dėl darbo. Iškilo rimta bėda. Šiandien Deivis mane nusivežė parodyti namą. Jis jam labai patinka, manau, ir tau patiks. Bet ką gali žinoti? Negaliu už tave spręsti.

— Nusiramink, Elison. Kai tik išeisiu iš klinikos, iš karto apžiūrėsiu tą namą.

— Tu visai nesupranti, kaip tai skubu. Agentas spaudė Deivį pasirašyti sutartį. Aš sulaikiau, sakydama, jog noriu dar pagalvoti. O Deiviui paaiškinau, jog taip padariau, tikėdamasi numušti kainą, bet... Eni, ar tu klausai? Ar nemiegi?

— Ne, — apgirtusiu balsu atsiliepė Enė. — Kaip atrodo namas?

Elison paaiškino:

— Manau, tu tokio ir norėjai.

— Pasikliauju tavo nuomone. Tegu rašosi sutartį.

— Ne. Nieku gyvu. Jei tas namas tau nepatiks, nieko nebegalėsi pakeisti, o aš liksiu kalta.

— Na, gerai, — pavargusi sutiko Enė. — Tada pasistenk uždelsti.

— Negaliu! — suriko Elison.

Deivį gali pristabdyti, bet ne Spenserį. Per tas kelias pažinties valandas išryškėjo vienas jo bruožas: jeigu jau ką nutarė, tai nei Dievas, nei velnias jo nesustabdys. Kol tiesa paaiškės, jis gali iškrėsti ką nors siaubinga.

— Rytą atvesiu Deivį į ligoninę, — pareiškė Elison.

Deivis ir Enė susitaikys. Spenseris pamatys, kaip jie beprotiškai įsimylėję. Jis arba pasitrauks, arba liks ir kovos dėl jos. Bet kuriuo atveju Elison išeis iš žaidimo.

— O ne, prašau, nevesk, — tarė Enė daug energingiau. — Elison, tu pažadėjai.

— Aš išprotėsiu tiek laiko apsimetinėdama. Įsivaizduok save mano vietoje. Ar norėtum apsimesti manimi, kad ir trumpam?

Ilgoka tyla Enės pusėje viską pasakė.

— Ne, nenorėčiau. Bet kol kas nenoriu, kad Deivis žinotų. Tik dar dienelę ar dvi. Prašau.

Iš nevilties Elison net sugriežė dantimis. Pasirinkusi kitą taktiką, ji tyliai, paslaptingai pasakė:

— Eni, tu žinai, koks tas Deivis. Jis visą laiką mane bučiuoja. Taip, kaip tave, — ji leido Enei tai įsisąmoninti, o tada pridūrė: — Ar supranti, ką sakau?

— Žinau, ką bandai pasiekti, bet tau nepa-

vyks. Aš nepavydžiu tau, Elison. Žinau tavo nuomonę apie vyrus, ir kadangi tu myli Deivį kaip svainį, nevaidink, kad jo bučiniai tave jaudina. Norint užvesti tavo motoriuką, kelių bučinių per maža.

Gal susikertam? Jeigu tik Enė pamatytų ją Spenserio glėbyje, nebeatpažintų savo senmergės seserėlės su šaltu motoriuku. Nereikėjo nė bučinio. Vienas jo žvilgsnis, ir jos raketa jau lėkė.

— Ar aš tavęs neįžeidžiau, ką? — paklausė Enė.

— Ne.

— Žinau, kokia tu patraukli. Tik norėjau parodyti, jog nepavyks manęs šantažuoti, kad galėtum išplepėti Deiviui apie operaciją, — ji tyliai nusijuokė. — Gali bučiuoti kiek tik telpa. Praktika išeis į naudą.

Praleidusi pro ausis paskutinę repliką, Elison nuolankiai atsiduso. Ji bandė. Bandė prisipažinti Spenseriui, bet jai sutrukdė. Bandė įtikinti Enę, bet nepavyko.

— Gerai, Ene. Vaidinsiu tave dar vieną dieną, bet už pasekmes neatsakau. Tikiuosi, būsi pasiruošusi joms.

— Nebus jokių pasekmių. Kai Deivis sužinos, visi smagiai pakvatosime, o jis tik apsidžiaugs dėl to, ką padariau.

Aha, o kaip Spenseris? Ji nenorėjo minėti jo vardo. Būtų geriau, jei Enė niekada nesužinotų, ką ji jautė geriausiam Deivio draugui.

— Labanakt, gerai pailsėk. Pasistengsiu ryt iki pietų tave aplankyti.

— Labanakt, Elison. Ir ačiū. Žinau, kad tau nelengva.

Labiausiai sumenkinti faktai per visą šimtmetį.

Pasilenkusi virš mikroskopo, ji tyrinėjo diapozityvą. Dar viena bemiegė naktis išvargino akis, ir dabar kontaktiniai lęšiai degino lyg karšti žarstekliai. Neapsikentusi ji išsiėmė juos ir užsidėjo akinius. Plaukus buvo susisukusi į įspūdingą mazgą. Po chalatu švietė gelsvai žalia suknelė. Deja, bateliai buvo tiek bjaurūs, kiek ir patogūs. Laboratorijoje ji nenešiojo jokių papuošalų, užtat už ausies kyšojo pieštukas.

Tarp šių drabužių ir plačiųjų oranžinių kelnių bei įspūdingų basučių plytėjo ištisa dykuma.

— Panele Lemon? Elison Lemon?

Išgirdusi iki skausmo pažįstamą balsą ji greit pakėlė galvą ir staigiai atsisuko. Ji apmirė — jis įkėlė koją į jos pasaulį, įsiveržė į jį, pakeitė jį, užpildė ir sumažino.

— Taip? — šiurkščiai atsiliepė ji.

— Aš — Spenseris Raftas.

4

Ji automatiškai žengė atgal. Užpakaliu atsitrenkusi į marmurinį stalo kraštą, taip ir liko stovėti lyg traukiama magneto. Iš netikėtumo Elison negalėjo nei pajudėti, nei tarti žodžio.

Jis artinosi atvirai ir draugiškai šypsodamasis. Sustojęs tik per keletą pėdų nuo jos, vertindamas ją apžiūrėjo.

— Neįtikėtina, — sušnibždėjo jis. — Jūs tikrai identiškos. — Iš lėto purtydamas galvą, nusišypsojo plačiau: — Atleiskit, kad taip įžūliai dėbsau. Kaip sakiau, aš — Spenseris Raftas.

Be abejo, jis tikėjosi, kad ji išties jam ranką, bet ji negalėjo pakrutėti. Juo labiau liesti jį. Ir tik ne rankomis, kurių delnai dar buvo pažymėti. Argi nejuokinga būtų sveikintis, paduodant ranką, kai juos jau jungė bučiniai?

— Elison Lemon.

Tariant vardą, jos balsas, iš pradžių skambėjęs žemu tembru, peraugo į paauglišką falcetą.

— Neseniai susipažinau su jūsų seserimi. Panašumas nepaprastas. Jeigu ne akiniai, neatskirčiau judviejų.

Ji negalėjo stovėti ten kaip statula. Reikėtų ką nors šnekėti.

— Enė minėjo jus. Jūs — Deivio draugas, ar ne?

— Taip, — jis dar sekundėlę patyrinėjo jos veidą ir tik tada nukreipė žvilgsnį į laboratoriją. Visai nesivaržydamas patraukė prie gyvūnėlių narvų, kuriuose gyveno žiurkės ir pelės, beždžionių šeimynėlė ir keletas triušių kartų. — Enė pasakojo apie jūsų darbą. Skamba nepaprastai.

Ar čia tik nuolankus mandagumas, ar jis tikrai taip galvoja?

— Tikrai taip.

Jis atsisuko, sumišęs dėl tokio nenatūralaus, netgi priešiško jos balso. Ji tikrai nesitikėjo išvysti jo šioje laboratorijoje.

— O gal aš įsiveržiau netinkamu momentu?

— Ne, — susigėdusi dėl savo nemandagaus elgesio, ji prisivertė palikti tariamai saugią vietą prie stalo. — Tik atlikinėjau paruošiamuosius darbus eksperimentui, kurį netrukus pradėsiu.

Ji apsilaižė ir bandė atsipalaiduoti. Ne taip lengva. Ko jau ko, bet šito žmogaus nesitikėjo išvysti laboratorijoje. Jam išdygus, ji nebežinojo, ką galvoti apie tokį jo elgesį.

Pirmiausia ji ėmė būgštauti, kad jis gali užuosti apgaulę. Kita vertus, nusivylė, kad įėjęs ir ją apžiūrėjęs, tuoj pat neatpažino.

Pagal vaizduotės sukurtą melodramos sce-

narijų, turėtų būti maždaug taip: "O brangioji, manai, kad neatpažinčiau tavęs, kad ir kur būtum?" Jis ištraukiotų segtukus iš plaukų ir jie kaskadomis apglėbtų godžias jo rankas. Jis atloštų ją ir paskęstų jos lūpose. Išalkę pirštai išplėštų suknelės sagas ir tada jis, aistringai murmėdamas apie meilę ir geismą, lūpomis panirtų į slėnį tarp jos krūtų.

Kokia aš kvailė! — pagalvojo ji. Tokio nedisciplinuoto vyro ji niekada neprisileistų artyn.

— Ką ruošiatės tyrinėti dabar? — pasiteiravo Spenseris.

Dabar jis paprasčiausiai mandagiai klausia, kur jau čia aistros kančios. Ir, žinoma, neatpažino jos.

Ji stumtelėjo akinius aukščiau ant nosies kuprelės.

— Bandysiu nustatyti, kokią įtaką subalansuota mityba gali turėti intelektui.

— Ar gali?

— Kas ką gali?

— Ar gali subalansuota mityba turėti įtakos intelektui?

— Kiti bandymai tai įrodė. Aš tyrinėju, koks tas skirtumas.

— Aišku. Tęskite.

Tai buvo pirmas pokalbis, kuris tiesiogiai nelietė jų pačių. Jeigu teiravosi tik iš mandagumo, tai jis geras artistas, nes atrodė nuoširdžiai susidomėjęs.

Ji prisiartino prie narvelių, kur jis stoviniavo, ir ėmė trumpai aiškinti savo pradinio darbo

su pelytėmis užrašus. Pakėlusi akis, norėjo sužinoti, ar jam dar nepraėjo ūpas. Dar ne. Akys buvo įsmeigtos į ją.

— O kas tada? — paklausė jis.

— Tada tą patį atliksiu su primatais.

Ji įkišo pirštą į beždžionių narvą. Jauniausioji atšuoliavo ir žaismingai sugavo jį.

— Čia — Oskaras. Baisiausiai išlepintas, — paieškojusi kišenėje surado žemės riešutą ir atkišo beždžioniukui. Tas ėmė godžiai kramsnoti.

Jos skrandis, rodos, apsivertė, išgirdus kimų Spenserio juoką. Ji vėl žvilgtelėjo į jį.

— Jūsų darbas, atrodo, išties įdomus, — pasakė jis.

— Kartais toks ir būna, bet dažniausiai jis ilgas, be to, tam reikia daug kantrybės. Ne visada gamta skuba. O per kelias minutes dar gali gauti ir į tarpuakį.

Oskaras sutriauškė savo riešutą ir dabar tvarstė Spenserio pirštą, įkištą pro groteles į narvą.

— Ar šie gyvūnėliai brangūs?

— Taip. Tačiau mes netyrinėjame ligų, todėl mūsiškiai gyvena ilgiau. Mes auginame juos dėl eksperimentų, taigi pasiekiame dvigubą tikslą.

— Jūs — piršlė.

Šitaip paerzinta, ji dar kartą išdrįso pakelti į jį akis. Lipdydamas Spenserį, Dievulis, matyt, sukūlė formą. Jis niekad nebus kitoks.

— Paprastai poruojama klinikiniu būdu.

— Dirbtinis apvaisinimas?

— Taip.

Jis dirstelėjo į Oskaro tėvus ir užjaučiamai šyptelėjo patinui.

— Ne visai sąžininga, — ir šelmiškai pažvelgė į Elison.

Ji sunkiai nurijo seiles ir, vengdama jo žvilgsnio, paklausė:

— Gal išgertumėte kavos, misteri Raftai?

Nelaukdama atsakymo, nužingsniavo į kambario gilumą, kur ant stalo stovėjo kavos aparatas, visa kolekcija apdaužytų puodukų, gausybė saldiklių ir grietinėlės miltelių.

— Taip, ačiū. Juodos, — pasakė jis, sekdamas iš paskos. — Ir prašau vadinti mane Spenseriu. — Nelaukdamas pakvietimo, jis atsisėdo ant aukštos kėdutės ir vieno bato kulną užkabino už antrosios pakojos. Taip sėdint paprastų pilkų jo kelnių medžiaga aptempė šlaunis ir sterblę.

Elison teko dar sykį sunkiai nuryti. Rankos taip bjauriai tirtėjo, jog ji vos galėjo įpilti kavos. Beviltiškai stengdamasi paslėpti jaudulį, ji prašneko:

— Visada mielai aprodau laboratoriją, bet nemanau, kad jūs dėl to apsilankėte.

Ji padavė jam puoduką kavos. Jų akys akimirką susitiko.

— Jūs teisi, Elison. Atėjau pasikalbėti apie Enę.

Pasiėmusi savo kavą, ji atsirėmė į kitą aukštą stalą.

— Enę? Kodėl apie ją?

— Aš noriu jos.

Karšta kava Elison apipurškė savo chalatą

ir jo šimto dolerių vertės "Perry Ellis" sportinius marškinėlius. Rodės, kosės ir krenksės valandų valandas, akys ašarojo, ji duso.

Viena ranka Spenseris laikė jos petį, o kita susirūpinęs daužė per nugarą.

— Na, štai. Geriau? — paklausė jis, kai po kelių sekundžių liovėsi kosėti.

— Taip, geriau, — sušvokštė ji.

— Gal gurkštelsite vandens?

— Prašau.

Jis nusinešė tuščią puoduką prie gilios kriauklės, įpylė vandens iš krano ir grįžo prie jos. Iš pradžių ji atsargiai gurkšnojo, abejodama, ar visi kvėpavimo takai išsivalė. Išgėrusi vandenį, ėmė šluostytis akis chalato kraštu. Spenseris jau antrą kartą per keturiasdešimt aštuonias valandas ištiesė jai nosinę. Deja, jis to nežinojo.

— Dėkui, — pasakė ji, grąžindama nosinę. — Atleiskit, ištepiau jūsų marškinius.

Jis patyrinėjo jau bedžiūstančias šlapias vietas.

— Išsiplaus. Ar jums tikrai gerai?

— Taip. Tik kad... Ką jūs pasakėte... Jūs ...

— Turėčiau atsiprašyti. Nenorėjau taip tiesiai išdrožti. Maniau, jog jūs su Ene, kaip dvynės, pasidalijate paslaptimis.

— O, mes labai artimos. Tik aš nesitikėjau, kad jūs taip tiesmukai pasakysite... tai, ką pasakėte.

Jis žaviai šyptelėjo.

— Bijau, kad atvirumas yra viena iš mano ydų. Negaištu laiko, kalbėdamas užuolankomis.

— Taip, žinau, — suburbėjo ji.

— Atsiprašau? — tarė jis, palinkdamas į priekį ant savo kėdutės.

Ji greit susitvardė.

— Nieko. Tik pasakiau, jog jūs čia atėjot, vejamas nusivylimo. Po kelių savaičių Enė išteka už Deivio. Ji beprotiškai jį myli.

— Argi?

— Taip.

— Jūs teigiate tai kaip faktą?

Žinoma, tai buvo faktas. Enė myli Deivį.

— Taip, ji šneka tik apie Deivį, — ji bandė įtikinamai nusišypsoti. Tik kad nekaip sekėsi. Ji pati *jautė*, kokia menka ta šypsena išėjo.

Vienu laiksčiu judesiu jis nulipo nuo kėdutės ir ėmė žingsniuoti po patalpą. Nusisukęs nuo jos, susigrūdo rankas į kelnių kišenes. Šį sykį jos aptempė užpakalį. Elison įbedė akis į lieknus, įtemptus jo raumenis. Gal ją kas apsėdo? Užvaldė? Negirdėtas dalykas, kad ji žiopsotų į vyro sėdmenis. Kas čia pastaruoju metu darosi? Tai jo veidas paverčia skrandį sklandančia plunksnele, tai kojos, o dabar dar ir užpakalis.

— Nesutinku su jumis, Elison, — tarė, staigiai atsigręždamas. Jos akys akimirksniu įsistebeilijo jam į veidą. — Nemanau, kad Enė myli Deivį taip, kaip ji pareiškė.

— K... kodėl jūs toks tikras?

— Nes aš ją bučiavau ir nemanau, kad moteris, kuri iš meilės teka už vyro, atsakys į kito vyro bučinius taip, kaip ji į mano.

— A, jūs bučiavote ją, — plonai prakalbo ji.

— Prašau, supraskite, aš ne iš tų, kurie bučiuojasi, o paskui plepa. Savo asmeninio gyvenimo aš nelinkęs su kuo nors aptarinėti. Šitas atvejis — išimtinis, — jis perbraukė ranka sau per plaukus. — Enė — išimtis.

Pradėjusi kosėti, ji nusiėmė akinius. Dabar vėl užsidėjo juos, nes reikėjo paslėpti sumišimą. Ji žinojo, kaip lengva skaityti iš jos akių, jos — lyg kokia stambi antraštė, o jis — akylas, bemat pervers kiaurai.

— Išimtis? Kaip tai išimtis?

Kai jis pakėlė į ją savo deimantines akis, Elison pamanė, kad keliai šį kartą neatlaikys.

— Nemoku išsireikšti. Aš noriu jos taip, kaip dar niekad jokios kitos moters nenorėjau. Tai ne vien geismas. Jį galėčiau numalšinti pasimylėjęs su bet kuria moterimi. Tai... velnias, aš nežinau. Jaučiuosi kaip idiotas stovėdamas čia ir kalbėdamas su jumis. Jūs žinote, kokia žavi jūsų sesuo.

Žavi? Ji? Ar iš viso jis žino, kokia ji? Gal jis tyčiojasi iš jos?

— Enė pasakojo apie susitikimą su jumis. Sakė, kad apsikvailino.

Jis tyliai nusijuokė ir vėl klestelėjo ant kėdutės. Įtampa buvo atslūgusi. Ir kaulai, ir raumenys atsipalaidavo, nes jis sėdėjo šiek tiek sudribęs. Ilgas kojas ištiesė į priekį, rankas sunėrė tarp šlaunų.

— Ta-aip, pradžia nebuvo labai šauni.

Elison paėmė popierinę servetėlę ir apsimetė valanti kavos dėmes. Jai reikėjo apsimesti abejinga.

— Jeigu ji buvo tokia nerangi ir nevėkšliška, kaip pati pasakojo, kaip jūs, toks puikių manierų, patrauklus ir rafinuotas vyras, asistuojantis visoms pasaulio moterims, — kaip jūs galėjote susižavėti m... e... Ene?

Jis išrietė vieną tamsų antakį ir pažvelgė į jos juodų blakstienų mišką. Lūpose sušvito tingi šypsenėlė.

— Kas sakė, kad aš puikių manierų, patrauklus ir rafinuotas? Enė? Ar ji jums pasakojo apie mane?

— Šiek tiek, — išsisuko ji ir išmetė servetėlę lauk. Rankos buvo tokios šlapios nuo prakaito, kad iš servetėlės liko tik drėgnas popieriaus kuokštelis.

— Spėju, būtų nemandagu klausti jūsų, ką ji sakė, — viltingai pabandė jis.

— Negaliu pakartoti to, ką sesuo man pasakė kaip paslaptį.

Jis atlošė galvą ir atsiduso:

— A, gerai, turiu tai gerbti. Tačiau norėčiau atsakyti į jūsų klausimą. Enė pirmiausia mane patraukė savo grožiu, — jis švelniai nusišypsojo. — Ji pasirodė tokia narsuolė, kai taip negarbingai pargriuvo. Kitos moterys būtų iki ašarų susijaudinusios. Dar neteko matyti tokio tvirto charakterio moters. Ji taip stengėsi nesugadinti Deiviui vakaro. Aiškiai buvo matyti, jog jai labai svarbu suteikti malonumą jam ir padaryti gerą įspūdį man. Be jokio savanaudiškumo ji susitvardė. Tokią stiprią moterį tiesiog turėjau pažinti geriau.

O kaip ji troško maudytis jo komplimentuose, tačiau negalėjo. Jis iki ausų įsimylėjo Enę, bet ne Elison. Ji nusitvėrė vieną jo frazę norėdama įtikinti, kad Enė ištikima Deiviui.

— Jūs sakėte, jog ji buvo pasiryžusi išgelbėti vakarą tik dėl Deivio. Ar tai neįrodo, kad ji myli jį.

Jis pakilo iš nevilties sukumpusiais pečiais ir vėl susikišo rankas į kišenes. Velnias! Geriau jau jis taip nedarytų.

— Ji vaidina, kad myli jį, tai yra, myli jį švelniai, tik kaip draugą.

— Ir myli jį be išlygų, — pareiškė Elison.

— Tai kodėl ji sprūsta jam iš glėbio?

— Ji nesprūsta.

— Sprūsta. Kai kitą kartą būsite šalia jų, tiesiog stebėkite. Taip atsitinka savaime, nesąmoningai. Jos kūnas nelinksta prie jo, kas būdinga įsimylėjėliams, jis traukiasi nuo jo. Ar tai normalu? Ne, mano manymu, ją laiko tik pareiga. Jis užsakė vakarienę — jai ji nepatiko. Tik dėl jo apsimetinėjo. Vaidino, jog žavisi jo išrinktu namu, nors iš tikrųjų yra priešingai.

Elison įsikišo:

— Enė man sakė, kad žavisi tuo namu.

— Tada ji melavo ir jums, ir sau. Jei būtumėte buvusi tenai, pati būtumėt pamačiusi.

Elison spaudė rankas ir kandžiojo apatinę lūpą. Ji išbandė paskutinę galimybę stengdamasi įrodyti, jog Enė beprotiškai myli savo sužadėtinį, o jis visus argumentus sutriuškino. Kadangi jis keletą dienų stebėjo ją, o ne Enę, ji pritrūko

gynybos priemonių. Visos jo pastabos šovė tiesiai į taikinį.

— Ji leidžia jam užsakinėti patiekalus, kad sustiprintų jo ego, suprantate, kad jis jaustųsi svarbus ir reikšmingas.

Jo burna iš netikėtumo atvypo.

— Sustiprinti jo ego? Lyg kokiame senamadiškame erotiniame vaidinime? Dominuojantis vyras ir paklusni moteris, kuri niekada neturi savo nuomonės?

Ji nervingai sukrutino pečius.

— Kažkas panašaus.

Jis trenkė delnu sau į kaktą.

— Netikiu! Enė šaunesnė. Norite pasakyti, jog ji sutinka gyventi name, kuris iš tikrųjų jai nepatinka, tik dėl to, kad neužgautų jo jausmų ir neįžeistų jo ego?

— Čia jų reikalas, bet ne mano ir ne jūsų.

— Jau ir mano, — jis beveik šaukė. — Aš netikiu tokia veidmainyste, o jūs?

Jų žvilgsniai susirėmė. Spenseris reikalavo tiesos. Elison atsakė ne taip, kaip atsakytų Enė, bet taip, kaip pati jautė.

— Ne, netikiu.

— Manau, kad ir Enė netiki. Tikrai ne. Ji pateko į vėžes, iš kurių nesugeba išlipti.

— O gal jai patinka tos vėžės. Kodėl apie tai nepamąstėte?

— Gal prieš kelias dienas ir patiko.

— Kol sutiko jus? — metė iššūkį Elison.

— Gerai jau gerai, taip. Esu absoliučiai įsitikinęs, jog ji jau pradeda suprasti, kad su vyru negalima palaikyti šovinistinių santykių.

— O sakyti, jog norite pasiguldyti ją į lovą, nėra šovinizmas? — pyktelėjo Elison.

Jam užteko taktiškumo nusijuokti save kaltinančiu juoku.

— Kaltas. Bet, — jis iškėlė ranką delnu aukštyn, — ji nori mylėtis su manimi, kaip ir aš su ja.

Elison pasipiktinimas atslūgo, užleisdamas vietą sumišimo antplūdžiui. Ji visa iškaito.

— Kodėl jūs man tai sakote?

— Beje, kiekvieną kartą, kai laikydavau ją glėbyje, ji atsiliepdavo. Jums, biologei, neturėčiau aiškinti fizinių sužadinimo simptomų. Kaip vyras, aš jaučiu, kai moteris susijaudina.

Dėl kažkokių spazmų jai teko sukrenkšėti, kad galėtų kalbėti.

— Ne, man jūs neturite nieko aiškinti, — ji pasiėmė savo kavos puoduką ir, sukdama likučius, žvelgė į juos. — Jeigu Enė nutrauktų sužadėtuves su Deiviu ir... ateitų pas jus, ką jūs darytumėte?

— Ką daryčiau?

Kad ir kaip sunku buvo, ji pakėlė akis sutikti jo žvilgsnį. Bet tučtuojau nusuko jas, kad jis pamanytų, jog ji tik šiaip sau paklausė.

— Po... po...

— Kai tapsime meilužiais? — ji dar kartą dirstelėjo į jį. Jis vėl šaiposi. Tačiau pasimėgavęs jos raudoniu, kuris taip priminė Enę, jis surimtėjo. Iš suglumimo gauruoti jo antakiai sulipo į V raidės formą.

— Tikrai nežinau, Elison. Niekuomet nieko moteriai nežadu, jeigu neketinu tų pažadų tesė-

ti, bet nemanau, kad šis susižavėjimas greit praeitų. Ji intriguoja mane. Jaučiu, kad praeis daug laiko, kol viską, ką noriu, apie ją sužinosiu, — jis atsiduso, pakėlė rankas prie šonų, paskui vėl nuleido. — Pasakiau viską atvirai.

— Dėkoju už nuoširdumą, — pasakė ji stačiokiškai, žiūrėdama sau į kojų pirštų galus. — Kaip Enės sesuo, — paskubėjo pridurti. Kurį laiką ji buvo beveik pamiršusi, kad kalbama apie Enę, o ne apie ją. Susitvardžiusi ji tarė: — Aišku, jei jūs iš viso ką nors jaučiate Enei, neprašysite jos dėl neaiškaus romano su jumis paaukoti saugią santuoką ir namus.

— Aš jos niekada neįskaudinsiu.

— Ir dar kaip! Jei ji pamestų Deivį dėl jūsų, ji taip pasijustų vėliau.

— Kaip?

— Jūs išplauktumėte savo jachta, o ji liktų be nieko, štai kaip.

— Bet ji neįklimptų į nelaimingą santuoką su žmogumi, kurio nemylėjo.

— Ji myli Deivį. Pats sakėte, — ji stabtelėjo, norėdama įkvėpti. — Ar galiu pasakyti savo nuomonę? — Jis linktelėjo. — Jūs visai nepanašus nė į vieną Enės anksčiau sutiktą vyrą. Gal jūs ir išmušėt ją iš pusiausvyros. Ji tik trumpam apsvaigo. — Ji greitai lyžtelėjo lūpas. — Bet aš prisiekiu jums, ji niekada nepaaukotų savo laimės su Deiviu dėl paprasčiausio romano su jumis.

Jis suėmė jos rankas, dėkingai paliesdamas tik pirštus.

— Jūs protinga jauna moteris, Elison.

Protinga. Taip. Ji dėvėjo drabužius, avėjo batus, kurie leido ją laikyti protinga. Tokia buvo ir jos šukuosena. Ji galėjo protingai kalbėti apie ką tik nori. Ir galva ant pečių neapkiautusi. Tačiau be moteriškų savo dvynės sesutės puošmenų, ji buvo tik tokia. Protinga.

Neprotinga buvo nuo jo rankų prisilietimo jaudintis, kaisti ir jam atsakyti tuo pačiu. Skęstančiose Spenserio akių mėlynėse Elison akyse nebuvo likę nė šešėlio proto. Tuo švelniai prikimusiu ir pajungiančiu savo valiai balsu jis galėjo liepti jai eiti į pasaulio kraštą ir nušokti į bedugnę, ir ji būtų paklususi.

Tačiau jis matė protinguolę Elison. Neatpažino moters, kuri jam sužadino aistrą. Ji stebėjosi, kodėl taip skauda.

— Pasakykite man tiesą, — tęsė jis. — Ar po visko, ką papasakojau jums, vis tiek manote, jog tai, ką jaučiu Enei, yra niekis? Ar manote, kad iškeisčiau savo draugystę su Deiviu į paprasčiausią romaną? Matyti, jog jūsų nuomonė apie mane neobjektyvi. Sutinku, man moterų netrūko, bet aš ne tas, kuris sudaužytų gražią dviejų žmonių meilę vien dėl savanaudiško pasitenkinimo ir švilpaudamas nueitų.

Nykščiais jis trynė jos pirštus. Netgi nesistengdamas, jis kerėjo, o Elison nekentė savęs dėl to, kad sutriko.

— Ar jūs nuoširdžiai tikit, kad Enė beprotiškai myli Deivį? — paklausė jis tyliai.

— Taip, — nuoširdžiai atsakė ji. — Žinau, kad taip yra.

Atsidusęs jis atsitraukė ir paleido jos rankas. Gan ilgai žvelgė pro aukštus plačius langus į išdailintą komplekso veją.

— Atleiskite, Elison. Žinau, kad jūs Enei, ko gero, pats artimiausias žmogus pasaulyje. Tačiau aš nesutinku su jumis. Jums reikėtų būti vyru. Jei glaustumėte ją ir bučiuotumėte, suprastumėte, apie ką aš kalbu. Pasitikiu savo instinktais. Jie nėra manęs apgavę. Ir šį kartą jie nemeluoja.

Jis nusišypsojo jai.

— Sudie. Mes dar tikrai susitiksime. Prašyčiau Enei nepasakoti apie šį vizitą.

Jis pasisuko eiti, bet ji puolė iš paskos.

— Ką ketinate daryti?

Prie durų jis sustojo.

— Nežinau. Bet tokia neaiški padėtis man nepatinka. Ir versle, ir asmeniniame gyvenime kloju kortas ant stalo, — matydamas, kad ji sielvartauja, jis apšvietė ją pasitikėjimą įkvepiančia šypsena. — Nesirūpinkite, Elison. Viskas baigsis gerai.

Ir išėjo. Ji tebegrąžė rankas, o apkandžiota apatinė lūpa taip ir liko prikąsta.

Iš Mičel-Berns pastato Spenseris išėjo prislėgtas. Toks jausmas jam buvo svetimas, todėl nežinojo, kaip jo atsikratyti. Jis įsėdo į išsinuomotą automobilį, nuleido langą ir, atlenkęs galvą, ėmė mąstyti.

Kas toliau? Jis susirado Enės dvynę, tikėdamasis, jog ji apšvies jį, įžiebs truputėlį vilties. Bet

atsitiko priešingai — Elison atrodė įsitikinusi, jog Enė myli Deivį.

Jis nusivylė. Niršo. Jautėsi siaubingai.

Labiausiai erzino tirpstantis pasitikėjimas savimi. Moterys jam visuomet buvo lengvai prieinamos. Sutikęs geidžiamą, ją gaudavo. Jeigu iškildavo kokių nors kliūčių ar rizikos, nevertų komplikacijų, jis, galima sakyti, kilsteldavo skrybėlę ir nė neatsigręžęs nueidavo. Ne kažin ką prarasdavo.

Šį kartą viskas buvo ne taip. Enės netektį jis jaustų ilgai. Tai buvo taip aišku, kaip ir instinktyviai žinoti, jog nepaisant Enės neigimo, ji irgi jo geidė.

Svyravimas tarp geismo ir kaltės jausmo vedė jį iš proto. Jei ji myli Deivį, jis turi jos atsisakyti — kitos išeities neliko. Deivis pirmas sutiko ją ir įsimylėjo. Kita vertus, jei ta trauka buvo abipusė, jie jau skaudino Deivį. Spenseris visuomet žaisdavo garbingai. Kodėl visiems trims nesusėdus ir atvirai neišsiaiškinus susiklosčiusios situacijos, juk visi buvo suaugę, subrendę žmonės?

Tik po tokios kovos jis galėtų susitaikyti su pasekmėmis.

Išlipęs iš mašinos, Spenseris nužingsniavo prie mokamo telefono būdelės priešais pastatą. Geltonuosiuose puslapiuose susiradęs numerį, surinko jį.

— Prašau misterį Lundstrumą... Spenseris Raftas... Taip, palauksiu, — lūkuriuodamas jis barbeno pirštu į metalinę lentynėlę po telefonu ir mąstė apie Enės burnos skonį.

— Labas, Deivi, gal šiandien popiet susitinkam ko nors išgerti?.. Aha, žinau, kad vakare susitiksi su Ene, bet aš noriu prieš tai su tavimi pasikalbėti. Iš karto po darbo. Ilgai neužtruksim, bet tai — svarbu... Penktą? Pakartok dar adresą. Puiku. Tai iki, — jis pakabino ragelį ir dar ilgokai mąstė, nenukeldamas nuo jo rankos. Paskui, nuleidęs galvą, iš lėto grįžo į mašiną.

Elison po darbo grįžo į sesers namus ir vėl tapo Ene. Deivis įspėjo, kad vėluos į vakarinį pasimatymą, tad Elison norėjo nuvažiuoti į ligoninę aplankyti Enės, tačiau kai ten paskambino, ši liepė nesirūpinti.

— Jaučiuosi puikiai. Tiesą sakant, nuostabiai. Po pietų gydytojas apžiūrėjo ir pasakė, jog rytoj bus galima nuimti tvarsčius. Elison, turėtum mane pamatyti. Mano naujieji "buferiai" — pritrenkiantys.

— Sveikinu, — atsainiai tarstelėjo Elison. — Vadinasi, rytoj vėl galėsiu tapti savimi?

— Taip. Iki rytdienos popietės jau būsiu susiruošusi palikti kliniką. Oficialus pasirodymas — rytoj vakare.

Elison lengviau atsikvėpė.

— Gerai. Tau tikrai šįvakar nieko nereikia?

— Ne. Tik pabučiuok už mane Deivį.

— Labai juokinga.

Ji padėjo ragelį, bet geriau nesijautė. Prieš akis dar laukė ištisa para, ir ji niekaip negalėjo nusikratyti blogos nuojautos, kuri ėmė persekioti po Spenserio apsilankymo laboratorijoje.

Jau buvo po devynių, o Deivis vis nesirodė. Ji žingsniavo nuo sofos prie lango, kol pagaliau pamatė jį privažiuojant. Deja, nuojauta jos neapgavo. Atidariusi duris, ji pamatė, kad Deivis girtut girtutėlis, be to, dar bliovė kaip kūdikis.

Pamatęs ją verandoje, jis susiraukė, ir, nusvirduliavęs prie jos, puolė taip veržliai, jog vos neišvertė iš kojų. Besimataruojančiomis rankomis apkabino ir visu svoriu užgulė ant krūtinės.

— Eni, Eni, — sriūbavo jis. — Kaip tu galėjai? Kaip tu galėjai išduoti mūsų meilę dėl tokio mergišiaus, kaip Spenseris?

5

— O Viešpatie, — sudejavo Elison. Kodėl ji paleido iš rankų šį reikalą? Keliems smalsiems kaimynams matant ji laikė apkabinusi savo sesers sužadėtinį, o šis plyšojo kaip mažvaikis. Prieš kokią savaitę ji nė nebūtų patikėjusi, kad taip gali nutikti.

Kadangi keliai jau linko nuo jo svorio, be to, nenorėjo sugadinti Enės reputacijos, Elison įvilko Deivį į vidų, kur jis nudribo ant sofos.

— Deivi, Deivi, — aikčiojo ji, — ji...

Elison nukando žodžius, kuriuos norėjo pasakyti. Ji jau ir taip sugriovė Enės bei Deivio santykius. Apsimetinėti turėjo dar vieną dieną. Kodėl nepalaukti karčios pabaigos? Kol kas gal jai pavyks bent kiek ištaisyti padarytą žalą.

— Deivi, paklausyk manęs, — tvirtai pradėjo ji, bandydama pakelti jo galvą sau nuo krūtinės.

Jis tik dar labiau prisispaudė.

— Eni, aš myliu tave, — lemeno jis. — Kodėl tu man taip padarei? Mums padarei? Maniau, kad tu myli mane.

— Myliu, — šį kartą pavyko kilstelėti jo galvą. Braukdama nuo kaktos prakaito sulipintus plaukus, ji sušnibždėjo:

— Aš myliu tave visa širdimi, brangusis, — ji pabučiavo jį į lūpas ir patrynė nosyte į šlapią skruostą. — Pasakyk man, kas atsitiko?

Ramstydamasis ant sofos pagalvėlių jis mėgino atsisėsti. Sugniaužtais kumščiais nusitrynė ašaras. Elison susigraudino. Jis tikrai mylėjo Enę.

— Tu sakai, kad myli mane? Ir tebenori už manęs tekėti?

— Žinoma.

Deivis apsilaižė ir sumirksėjo iš netikėtumo.

— Bet jis sakė...

— Kas sakė?

— Spenseris.

Įsiutusi ji kietai suspaudė lūpas. Ir būk tu man toks niekšas!

— Ką jis tau sakė?

— Susitikom tik šiaip sau išgerti. Aš baisiai pasigėriau, ką? — gailiai paklausė jis.

Ji perbraukė ranka jo galvą nuo pat viršugalvio iki kaklo apačios.

— Šį kartą atleidžiu. Tęsk. Tai ką Spenseris sakė?

Jo lūpos vėl ėmė tirtėti.

— Kad jūs abu... žinai, jūs iš karto vienas kitą patraukėt. Aš tuo tikiu. Spenseris gražus vaikinas. Dar vidurinėje panelės būriais sekiojo paskui jį.

— Nagi, matai, viskas netiesa. Buvau jam draugiška, o jis, apsėstas egoizmo manijos, suprato tai kaip kvietimą.

— Bet jis sakė, kad tu jį keletą kartų bučiavai. Ar tikrai, Eni?

Spenseris Raftas neturi nei širdies, nei sielos, nei sąžinės. Kaip galima šitaip skaudinti draugą? Nenorėdama, kad melas tvyrotų tarp Enės ir Deivio, ji pažvelgė į niūrias Deivio akis ir atsakė:

— Taip. Bet tai nieko nereiškė.

— Jis sakė, kad tu atsiliepei daug aistringiau negu bet kokia praeityje jo bučiuota moteris. Ir kad jis norėjo su tavimi mylėtis labiau negu su kita kada nors jo sutikta moterimi. — Deivis įsikniaubė į rankas ir ėmė kratyti galvą. — Negalėjau patikėti. Aš turėjau prisigerti, negalėjau kitaip, bet taip pat norėjau pamatyti tave. Turėjau išgirsti iš tavo lūpų, kad manęs nebemyli, kad iškeitei mane į Spenserį.

Giliai krūtinėje Elison jautė baisią įtampą, ji vos galėjo įkvėpti. Iškaito ne tik veidas, bet ir visas kūnas. Ji — pati aistringiausia iš visų Spenserio bučiuotų moterų? Norėjo jos labiau negu kitos moters? Kaip būtų gera atsiduoti šioms mintims ir pasvajoti, tik kad Deivis buvo toks sutrikęs, jog ji negalėjo nė pagalvoti apie tai, ką jai reiškė Spenserio žodžiai. Ji privalėjo sustatyti viską į savo vietas.

Ji uždėjo rankas Deiviui ant pečių ir stipriai paspaudė, kad tas pakėlė veidą, ir sentimentaliai įsispoksojo į ją.

— Spenseris *tikrai* žavingas ir patrauklus. Aš jį *tikrai* bučiavau. Bet aš jaučiausi tik taip, lyg bučiuočiau gražią nuotrauką. Tas vyras yra tuščias, bevertis. Negalėčiau mylėti nieko kito, tik tave, Deivi. Atleisk man šį vieną nusižengimą, — kai jis sužinos, kad dvynės buvo susikeitusios, žinoma, Enė bus visiškai išteisinta. — Noriu tekėti už tavęs ir gyventi tavo išrinktame name.

— Kodėl tu jam šitaip meluoji, Ene?

Jie abu stryktelėjo, išgirdę šitą balsą — tylų, kimų ir duslų, kuris sprendžiant iš smūgio, suveikė kaip patrankos šūvis.

Elison nulėkė nuo sofos. Dar ne visai išsiblaivęs Deivis susverdėjęs nukrito atbulas ant grindų. Kiek galėdamas oriau atsistojo ir dabar stovėjo linguodamas šalia Elison.

— Nešdinkitės iš čia, — šaltai pasakė ji. — Jūs vos nesugriovėt mūsų gyvenimo.

Spenseris stovėjo prie durų, kurių ji neuždarė, kai tempė girtutėlį Deivį vidun. Jis atrodė aukštas ir grėsmingas, rankose laikė rožių puokštę. Suraukti tamsūs antakiai bylojo, kad jis nepatenkintas dėl "Enės" rodomos meilės ir atsidavimo Deiviui.

— Neišeisiu, kol viskas nebus išspręsta.

— Viskas *jau* išspręsta, — griežtai pareiškė ji, tuo pat metu bandydama išlaikyti Deivį. Jam nesisekė stovėti, ypač todėl, kad norėjo išlaikyti tam tikrą pozą. — Aš myliu Deivį ir ketinu už jo ištekėti, todėl prašau daugiau nesikišti į mūsų asmeninį gyvenimą. Kaip jūs galėjot šitaip jį įskaudinti?

— Kaip galėjau *aš*? — suriaumojo jis. — Kaip galėjai tu? Ar ne gražiau padariau, kad nuėjau pas jį vyriškai pasikalbėti ir paaiškinti padėtį, o ne apsimečiau, kad nesibučiavom nei vakar, nei pirmąjį vakarą čia.

Deivis susverdėjo Elison link.

— Tu ir čia jį bučiavai? Pirmą vakarą, kai tik susitikot?

Jis susmuko ant sofos, vaitodamas ir vėl įsikniaubė į rankas.

Ji atsiklaupė priešais.

— Deivi, mielasis, prašau, nereikia. Negaliu matyti tavęs tokio. Nebeverk.

Spenseris perėjo per kambarį ir sustojo už jos, raminamai dėdamas ranką jai ant peties.

— Ene, tegu jis išsilieja. Ilgainiui palengvės.

Ji pakilo.

— Užsičiaupkit! Beširdis niekšas. Pažiūrėkit, kokia painiava dėl jūsų kilo.

Jis karingai iškėlė galvą.

— Gal mano pasirodymas scenoje ir davė pradžią, bet košę užvirei tu. Žiūrėk tiesai į akis, Ene. Tu turi pasirinkti vieną iš mūsų.

— O Eni, Eni, — dejavo Deivis. — Kaip tu galėjai? Jis ne tau.

Elison kūnas įsitempė kaip styga, ji prasižiojo ir suklykė. Rankos buvo tarytum pririštos prie šonų, tokios sumedėjusios. Ji apsisuko ir nukrypavo tolyn nuo vyrų. Jos akys, dantys ir kumščiai buvo suspausti taip stipriai, kaip tik ji sugebėjo, iš visų jėgų stengdamasi suvaldyti savo karštą temperamentą, kuris nelabai dažnai pra-

siverždavo. Bet jeigu jau pratrūkdavo, geriau būdavo prie jos nesiartinti.

Jos pastangos nuėjo perniek. Žlugo.

Apsisukusi puolė prie Deivio, kuris kiurksojo sudribęs kaip maišas ant sofos. Stvėrusi jį už marškinių, pastatė ant kojų. Nesvarbu, kad jis svėrė septyniasdešimt penkiais svarais daugiau už ją. Ji pliaukštelėjo jam per skruostus.

— Blaivykis, ir tučtuojau! — rėkė ant jo. — Ir, dėl Dievo meilės, baik galų gale snarglėtis.

— Tu! — dabar ji bedė pirštu Spenseriui į pilvą. — Eini su mumis! — nuo kavos stalelio griebė piniginę ir raktus.

— Kur?

— Tik judinkis! — ji pastūmė jį durų link, tempdama iš paskos pastėrusį Deivį. — Lipk į mano mašiną, — įsakė Spenseriui, užtrenkusi paskui save duris. Tegu pasiunta tie kaimynai, dar pagalvojo. Juk Enė ir buvo dėl visko kalta.

Ji įgrūdo Deivį ant priekinės sėdynės ir dėbtelėjo į Spenserį, klusniai lipantį pro užpakalines dureles. Tada skubiai įjungė Enės automobilio degimą, grubiai perjungė pavarą ir nulėkė keliu. Visą kelią važiuojant į kliniką jos žandikauliai nenusilaikė vienas ant kito. Keleiviams užteko proto neužvesti kalbos.

Klinika buvo netoli Enės namų. Jie ją privažiavo po dešimties minučių. Ji sutrumpino kelionę penkiomis minutėmis, spjaudama į greičio apribojimą ir saugumą.

— Ką mes čia darysim? — suvapsėjo Deivis.

— Lipk lauk. Eisim į vidų.

Kai visi išlipo, ji stvėrė Deivį už rankos ir,

pusiau vilkdama, pusiau nešdama, atvedė prie puikiai apšviesto įėjimo. Spenseriui buvo leista savimi pasirūpinti pačiam.

Radusi klinikos duris užrakintas, ji įtūžo ir ėmė tvatyti kumščiais per stiklą.

— Atidarykite! — šaukė ji.

— Ene... — surizikavo Spenseris.

— Sakiau tau užsičiaupti, — tarstelėjo per petį.

Sunerimusi seselė atskubėjo koridoriumi patikrinti, koks čia sąmyšis. Ji atrakino duris ir pravėrė jas per colį.

— Atleiskit, lankymo valandos baigėsi. Mūsų pacientai miega. Grįžkite...

— Man reikia dabar, — pasakė Elison, pastumdama į šalį seselę ir sprausdamasi pro duris. Dar ji tempė Deivį. — Šitie eis su manimi.

— Atsiprašome, — mandagiai tarė Spenseris, praeidamas pro žado netekusią seselę. — Ji susijaudinusi, — pridūrė, tarsi tai viską paaiškintų.

Elison nužygiavo prie Enės palatos ir atplėšė duris. Įjungusi šviesą, stipriai niūktelėjo Deivį per pečius. Jis įkeverzojo kaip tik tuo metu, kai Enė prabudo ir sėdosi, mirkčiodama nuo šviesos.

— Kas čia darosi? — paklausė ji. — Deivi? Ką tu čia veiki? Elison?

— *Elison?* — unisonu atkartojo abu vyrai.

Krauju pasruvusiomis akimis Deivis stebeilijo į ligoninės pacientę. Jis atpažino Enės naktinius marškinius.

— Ene? — sucypė jis.

Enė priekaištingai pažvelgė į Elison.

— Elison, užmušiu tave. Aš atrodau baisiai. Prižadėjai, kad...

— Patylėk! Visa tai atsitiko tik dėl tavęs, — nutraukė ją Elison.

Pirmą kartą gyvenime Enė pakluso seseriai. Prasižiojusi ji užsičiaupė, net dantys kaukštelėjo. Jai dar neteko matyti nei tokio ryškaus žalumo Elison akyse, nei piestu iš pykčio stovinčių jos plaukų.

Elison bedė pirštu į tą, kuri dabar gulėjo ligoninės lovoje.

— Deivi, čia — Enė. Ji pasididino krūtis. Tai turėjo būti tau siurprizas. Ji nenorėjo, kad tu žinotum iš anksto, todėl paprašė, kad keletą dienų aš pabūčiau ja.

Deivis kvailai vėpsojo į Enę:

— Krūtų padidinimas? Tai reiškia...

— Taip. Tu džiaugiesi? — drąsiai paklausė ji.

Susišiaušusi galva sukinkavo:

— Aha, aišku, aš tik...

— Negaliu sulaukti, kol tu pamatysi...

— Ene, prašau, palauk, kol liksite vieni, — įsiterpė Elison. — Nebent tu nori, kad Spens... — Ji pasitraukė, kad Enė pamatytų už jos stovintį vyrą. — Ene, čia Spenseris Raftas, geriausias Deivio draugas, — pašaipiai pristatė ji. Ji ištraukė iš jo rankų jau šiek tiek apvytusias rožes ir be ceremonijų numetė jas ant lovos. — Jos tau. Beje, jis nori tavęs.

— Ką? — riktelėjo Enė, atsisėsdama dar tie-

siau ir užkišdama rankas sau už nugaros. Atvėpusia lūpa Deivis žiopsojo į jos krūtis, kurios ir po plačiais marškiniais atrodė didesnės.

— Jis kelis kartus tave pabučiavo, todėl mano, kad tu pasiruošusi nutraukti sužadėtuves su Deiviu ir pabėgti su juo. Ak, tarp kitko, pasiimk savo žiedą.

— Bet aš niekada... — pradėjo Enė.

— Kaip laikotės, Ene? — paklausė Spenseris, pertraukdamas ją.

Staiga prisiminusi, kad reikėtų būti kiek kuklesnei, ji timptelėjo antklodę aukščiau.

— Sveiki. Malonu susipažinti.

— Ir man.

Susierzinusi Elison atsiduso.

— Ar galiu užbaigti ir keliauti? — ji atsigręžė į Spenserį. — Tai aš pargriuvau ant šaligatvio, ištepiau jus krauju, išliejau vyną ant jūsų. Griūdama pamečiau kontaktinį lęšį, todėl buvau ne tik nerangi, bet ir akla, taigi gėriau iš dviejų taurių ir panašiai. Tai pas mane jūs atėjote šiandien į laboratoriją, ir aš išpurškiau ant jūsų kavą.

— Tu griuvai? Kur? Kada? — painiojosi Enė. — Elison, kas čia vyksta?

— Bandau paaiškinti. Spenseris nori tavęs. Jis mano, kad tu nemyli Deivio, nes jis stebėjo mane su juo ištisą savaitę, ir, matyt, aš esu prasta aktorė.

— Tai ką, aš bučiavau... — atrodė, jog Deivis galų gale atsigavo. Dabar jis kaltai žvelgė į Elison. — Elison, aš, n... n... — išblyškę jo skruos-

tai pražydo gyvesne spalva. — Ene, aš bučiavau ją, bet maniau...

— Aš suprantu, brangusis, — pasakė Enė, plekšnodama jo ranką. — Tai buvo mano idėja. Eikš, sėskis. Pasiilgau tavęs. — Ji ištiesė į jį rankas. Jis prisėdo ant lovos kraštelio, suėmė jos rankas ir pakėlė prie lūpų.

— Kaip sakiau, — tęsė Elison garsiai, kad girdėtųsi pro judviejų meilų šnabždėjimąsi, — šį vakarą Spenseris nuėjo pas Deivį ir pasakė jam, kad tu nori jo taip pat, kaip ir jis tavęs. Deivis nusigėrė, manydamas, jog tu metei jį dėl romano su šiuo donžuanu. Deivis verkdamas atėjo pas mane, tiksliau, pas tave, maldaudamas nesugriauti judviejų meilės. Pasirodė įpykęs Spenseris, kam tu lieki su Deiviu. Tu turi pasirinkti vieną iš jų.

Ji giliai įkvėpė.

— Tai va. Manau, paminėjau visus būtinus faktus, kurie puikiai apibūdina esamą padėtį. Nuo šios sekundės aš atsiriboju. Palieku jus visus tris išsiaiškinti.

Atmetusi atgal raudonus plaukus, tiesutėle nugara ir atloštais pečiais ji išdidžiai išžingsniavo iš palatos.

Tačiau ryžtas baigėsi, vos tik sugrįžo į savo mažą butelį, pridvisusį ir priplėkusį per keletą dienų, kai niekas jame negyveno. Tik tuomet visa praėjusių įvykių lavina užgriuvo ją visu svoriu, Elison krito ant lovos ir davė valią ašaroms.

Ji karčiai verkė keletą minučių, kol išdžiūvo ašaros. Pamažu Elison nustojo kūkčioti, nusiramino.

Kodėl ji verkė? Gal yra nepatenkinta, kad viskas pasibaigė?

Ji atvirto aukštielninka ir ėmė klajoti akimis po kambarį. Ji mėgo šį butą, nes jis buvo mažas ir jaukus. Keletą dienų praleidus Enės name, jis ėmė slėgti ją taip, tarsi kokia besitraukianti, vis mažėjanti kalėjimo kamera.

Jis buvo perdėm švarus. Kiekvienas daiktas turėjo savo vietą. Šis butas puikiai atspindėjo Elison dvasinę būseną. Ant kėdės atlošo čia niekuomet nebuvo paliktas joks vyriškas megztinis, ant grindų nesimėtė laikraščio sporto puslapiai. Virtuvės kriauklėje likdavo tik viena stiklinė, niekada — dvi. Enės namai atrodė gyvenami. Elison namai buvo tokie sterilūs, kaip ir jos laboratorija arba kaip ir jos gyvenimas.

— Baik gailėtis savęs, — sumurmėjo ji, išlipdama iš lovos, ir nuėjo į vonią. Ji pati pasirinko tokį gyvenimą. Studijuodama Enė lakstė po šokius ir vakarėlius, o Elison sėdėjo namie ir mokėsi. Enė visada susipažindavo su įspūdingais vyrais. Elison vengė visuomeninių renginių. Enė buvo lygiai tokia pat protinga, kaip ir Elison, tiktai ji panaudodavo tai kitiems interesams. Elison pasinėrė į darbą. Ji dažnai piktindavosi, kad Enė švaisto savo protines galias.

Bet ar tikrai švaistė? Enė laiminga. Elison... kokia? Nuolanki? Žinoma, į galvą atėjęs žodis "laiminga" nebuvo vaizduojamasis.

Tik prieš kelias dienas ji buvo visiškai patenkinta savo gyvenimu. O dabar jautė nerimą. Ko ji nori?

Išjungusi šviesą, Elison atsigulė į siaurą viengulę lovą. Per savaitę ji priprato prie Enės karališko dydžio lovos, kuri, be abejo, buvo nupirkta ir skirta dviem, o ne vienam.

Ji priprato ir prie gražių drabužių, kosmetikos. Visai smagu jausti ant pečių besiplaikstančius plaukus, ir odą, dvelkiančią kvepalais.

Baisu suprasti, kaip jai trūks tų moteriškų dalykėlių. Dar baisiau žinoti, kaip truks vyriškio draugijos. Jo kvapo. Jo prisilietimo. Jo bučinių. Ašaros vėl ėmė rinktis akyse.

Jėzau! Ar ji tikrai verkia dėl vyro? To vyro?

Jis juk bučiavo ir reiškė savo aistrą Enei, o ne Elison. Jis net neatpažino jos — moters, kurią jo lūpos ir rankos glamonėjo. Jis — donžuanas, piniguočius. Šiandien — čia, rytoj — kitur, jo mintys ir jausmai sukasi tik apie save patį. Būtų geriau iš viso nepasirodęs Atlantoje. Jis ne Enei. Ir, žinoma, ne Elison. Tiesiog palaima, kad jai daugiau neteks su juo susitikti.

Tada kodėl ji dar niekad nesijautė tokia vieniša?

•

— Nagi, Rasputinai. Tai geras berniukas. Gražuolis vaikinas. Žinau, kad nesu tavo meilutė, bet turėsiu taip daryti. Argi nemalonu? Hm?

— Atrodo, kad malonu.

Neištraukdama rankos iš triušio narvo, te-

bestovėdama persisvėrusi visai nemoteriška poza, Elison pasuko galvą ir išvydo Spenserį, stovintį per kokį jardą nuo jos.

— Ką jūs čia veikiate?

— Ką jūs ten veikiate? — jis linktelėjo į narvo pusę.

Ji atitraukė ranką, pliaukštelėjo Rasputinui ir uždarė vielines dureles. Ji mūvėjo triušio kailio pirštinę. Spenseris smalsiai žvelgė į ją. Jo akys žiburiavo, o lūpose žaidė šypsenėlė. Ją vedė iš kantrybės absoliutus jo ramumas ir pasitikėjimas savimi, ypač, kai prisiminė tą pragarišką naktį, kai dėl jo ašarojo.

Ji kilstelėjo smakrą.

— Šia kailine pirštine trinu jo pilvuką.

— Yra kokia nors ypatinga priežastis?

— Man reikia sėklos pavyzdžio. Šitaip jis susijaudina.

Žiburiukai jo akyse pasikeitė.

— Reikia, kad susijaudintų? Patrink ja mano pilvuką.

Tas balsas, prakeiktas kimtelėjęs vyriškas balsas. Užteko ir tiek, kiek pasakė, kad silpnumas apimtų visą kūną. Nenorėdama suteikti jam jokios galimybės, kuri jį akimirksniu paskatintų, ji piktai nusitraukė pirštinę ir numetė tolyn.

— Atleisk, Rasputinai. Grįšiu pas tave vėliau, — sumurmėjo ji, atsitraukdama per būtiną atstumą nuo Spenserio. Atsigręžė, kai tarpas jau buvo saugus. — Aš jau visko sočiai gavau iš jūsų, misteri Raftai.

Jis arogantiškai, be jokios atgailos, išsišiepė.

— Ne, ne viską. Jūs paimsite iš manęs daug daugiau.

Ją plėšė įtūžis ir geismas. Nors ji ir neįsileido į sąmonę tos užuominos bei jaudinančių žodžių, kūnas jau reagavo.

— Man bloga nuo jūsų šlykščių užuominų. Apsimesdama seserimi, turėjau pakęsti jas, kad nuraminčiau Deivį. Tačiau dabar kalbu už save ir manau, jog esate bjaurus.

— Manau, jūs — įspūdinga.

Krūtinėje jau kilo rauda, todėl turėjo nusisukti, kad jis nepastebėtų.

— Prašau nesišaipyti iš manęs.

Jis visada atrodė jai pasipūtęs savanaudis. Tačiau specialiai apgalvoto žiaurumo ji nesitikėjo.

— Šaipausi iš jūsų? — jis greit prisiartino prie jos ir uždėjo ant pečių rankas. Tačiau kai pabandė atsukti į save, Elison jas nupurtė.

— Garantuoju, jog vakar, kai išėjau iš klinikos, visi linksmai pasijuokėte iš manęs, — ar jo pirštai tikrai švelniai glostė jos kaklą, ar ji tik fantazuoja?

— Nepamenu, kad būtume linksminęsi. Mes su Deiviu užpildėme jūsų istoriją trūkstamais faktais. Enė pasibaisėjo tuo, kas atsitiko, ir užjautė jus. Ji bandė skambinti ir atsiprašyti.

— Aš buvau nukėlusi ragelį, — ji išsisuko iš jo rankų, nuėjo prie lango ir atsukusi nugarą ėmė žaisti su užuolaidų virvute. — Nenorėjau su niekuo kalbėti, net su Ene. Tikiuosi, jai atsipirks ta operacija po viso to pragaro, į kurį mane įmetė.

— Ar jos krūtys buvo tokios pat, kaip jūsų?

Ji šiurkščiai pažvelgė į jį. Ir vėl jis arti. Per daug arti. Ir dar žiūri taip, lyg jau būtų įsitempęs ją į lovą ir gerai pažintų jos kūną. Ji negalėjo neatsakyti į klausimą, kaip negalėjo sustabdyti ir širdies dūžių.

— Identiškos.

Jo akys nuslydo į jos krūtis ir begėdiškai ilgai ten užtruko, paskui vėl grįžo prie veido.

— Kodėl jai reikėjo dėl to jaudintis?

Keletą slegiančių akimirkų jie paprasčiausiai žvelgė vienas į kitą.

Elison paskendo jo mėlynose akyse. Jų karštis sruveno aplink ją, šildydamas kūną. Jai patiko jo šiurkšti oda ir tankūs antakiai. Patiko net raukšlės — jos buvo šiek tiek šviesesnės už įdegusią odą. Taip norėjosi perbraukti pirštais per kiekvieną.

Tačiau ji prabudo iš kvaitulio ir pasitraukė į šalį.

Jis prašneko pirmas.

— Enė erzino Deivį, kad šis bučiavo jus. Jis buvo įsižeidęs, kad turėjo elgtis su jumis kaip su savo sužadėtine. Jaučiu, dar ilgai negalės pažiūrėti jums į akis.

Ji priėjo prie vieno iš aukštesnių stalų, kur laukė paruošti mikroskopai, Banseno degikliai ir menzūros. Priglaudė akį prie mikroskopo, nors puikiai žinojo, jog ten nėra skaidrės. Akies krašteliu stebėjo Spenserį, atsisėdusį ant šalia esančios kėdutės. Kabindamas kulną už apatinės pakojos, sulenktu keliu stuktelėjo jai į šlaunį. Ji atsitraukė.

— Ką veikėte visą tą laiką, kol Deivis dejavo, o Enė šaipėsi iš jo?

— Aš? Pajutau didžiausią palengvėjimą, kad dėl geidžiamos moters neteks paaukoti draugystės su Deiviu.

Ji sukluso ir pažvelgė į jį — stovėjo pavojingoje zonoje tarp jo plačiai pražergtų šlaunų.

— Ką pasakėte? Negi nesuprantate? Enė myli Deivį. Ji tekės už jo. Ji jus sutiko tik vakar vakare.

— Aš suprantu. Manau, jūs nesuprantate, — jam kažkaip pavyko pastverti jos rankas ir prisitraukti arčiau. Elison dar nespėjus suvokti, jog ją traukia, jų pilvai susitiko viename lygyje. — Tavęs, Elison, aš ieškojau visas pastarąsias dienas, ne tavo sesers. Nejaučiu jokio apmaudo dėl asmenų susikeitimo, vien džiaugsmą. Tu ir aš dabar laisvai galime tęsti tai, ką pradėjome tą vakarą, kai pirmą kartą tave laikiau.

Ji kiek galėdama atšlijo nuo jo, kiek leido ją laikančios rankos, ir žvelgė kaip į nesveiką.

— Aš jus pervertinau, misteri Raftai. Nejaugi jūs nesusigaudote? Pažiūrėkit į mane. Jūs šokote su Ene. Bučiavote Enę. Lietėte Enę. Ne mane, — ji plačiai išskėtė rankas. — O čia — aš.

Jo akys sustojo ties jos "arklio uodegėle", už ausies užkištu pieštuku, akiniais, kuriuos ji buvo užsidėjusi, nes akis graužė nuo išdžiūvusių ašarų ir prasto miego. Paskiau apžiūrėjo jos chalatą, konservatyvų sijonėlį ir bjaurius batus.

— Tu žavi. Man labiausiai patinka, kai tu spjaudai ugnimi, kaip vakar vakare ant Deivio ir manęs. Tikras žarija, kai prarandi kantrybę. Tu

buvai žavinga ir seksuali. Norėjau parversti tave ant grindų ir paimti ten pat, nesvarbu, buvo Deivis ar nebuvo.

Apstulbusi ji šiaip taip išsinėrė iš jo rankų ir ėmė žengti atbula.

— Jūs atėjote čia vakar, praleidote su manimi pusę valandos ir neatpažinot moters, kurią tik prieš dieną bučiavote.

— Todėl, kad ne tavęs, Elison, aš ieškojau, — pakilęs nuo kėdutės, jis ėjo jos link. — Jeigu būčiau padaręs štai šitaip, iš karto būčiau atpažinęs.

Jai dar neteko regėti taip greitai ir, rodos, be jokių pastangų judančio vyro. Nespėjus nė apsidairyti, jo burna jau lietė josios, o rankos stipriai apsivijo. Jis negaišo laiko, nekantriu liežuviu įsakmiai braudamasis pro jos lūpas. Panirdama į jo vyriško žavesio gelmę, ji pakvietė jį tylia aimana ir pasiduodančiomis lūpomis.

Jo liežuvis veržėsi pro saldžias lūpas bandydamas, ragaudamas, sukdamasis, glostydamas, tyrinėdamas. Nors rankos suglebo prie šonų, jos kūnas degė it fakelas. Trokšdamas parodyti, kad tikrai jos geidžia, jis ėmė trintis į ją šlaunimis. Slapčiausios jos kūno vietelės atsiliepė — sudrėko ir pražydo nuo vyriško organo stangrumo.

Sutramdyti šitokią didelę aistrą — nelengva užduotis, bet ji kovojo su savimi. Dar nebuvo suteikusi vyrui progos įskaudinti save. Dar nė vienam neteko šitaip prisiartinti. Ji buvo apsitvėrusi aukšta tvora. Su kiekvienu bučiniu Spenseris gilino plyšelį toje tvoroje ir artėjo prie jos

sielos. Jeigu tik ji leistųsi, jis tikrai galėtų sudraskyti širdį ir suniokoti gyvenimą.

Įrėmusi delnus jam į pečius, ji atsiplėšė nuo jo. Ji greitai alsavo, tikėdamasi, kad jis supras tai kaip jos pyktį, o ne geismą.

— Jūs pamiršote, kad leidausi bučiuojama tik todėl, kad nesukelčiau Deiviui įtarimų. Daugiau man nebereikia nusileisti jūsų nudėvėtam glėbiui.

— Nudėvėtam?

— Taip, nudėvėtam. Dabar prašau išeiti. Nežinau, kodėl varginotės čia šiandien ateiti, bet jūs nesate daugiau laukiamas. Nebandykite prie manęs artintis.

Prikaustęs žvilgsnį, jis nusileido ir atsitraukė. Ji pirmoji pasidavė ir nusuko akis, o geresnio prisipažinimo melavus ir negalėtų būti. Jis žinojo.

— Tai reiškia, jog tau visai nepatinku?

— Ne. Tai yra, taip, tiesą sakant. Man jūs nepatinkat.

— Nė truputėlio?

Ji net sugriežė dantimis iš pasiutimo, girdėdama tą jo pašaipų ir kandų toną.

— Ne.

— Elison, blogiau ir būti negali.

Ji žvilgtelėjo į jį atsargiai, bet ir smalsiai.

— Kodėl?

— Aš atėjau čia kaip savanoris.

— Savanoris? Kam?

— Tapti tavo vaiko tėvu.

— Kokia nuostabi idėja!

6

Suglumusi ji dirstelėjo pirmiau į Spenserį, kuris ką tik pasiūlė tokį protu nesuvokiamą dalyką, paskui į daktarą Haideną, išnirusį iš tarpdurio. Spenseris vis dar žvelgė į Elison. Pirmasis iš visų trijų pajudėjo daktaras Haidenas. Jis ėjo artyn degančiomis iš susidomėjimo akimis.

— Tu man ir nesakei, jog atsijoji kandidatus, — linksmai paerzino jis Elison.

Ji vos prašvokštė:

— Jokių kandidatų neatsijoju. Neturiu supratimo, iš kur jis ištraukė tokią absurdišką idėją.

— Ko gero, iš tavęs pačios, — pasakė dakataras Haidenas. — Tik prieš kelias dienas tu man apie tai kalbėjai. Sveikas, jaunuoli, — tarė, tiesdamas ranką Spenseriui. — Derkas Haidenas.

Spenseris širdingai paspaudė ranką.

— Spenseris Raftas. Malonu susipažinti, daktare Haidenai.

Elison pykčio saugiklis ką tik vėl perdegė.

— Gal malonėtumėte jūs, abudu ponai, susipažinti kur nors kitur. Aš turiu darbo, — ji apsisuko ir žengė narvelių link. Spenseris nutvėrė ją už skverno ir sustabdė.

— Ū-ū. Mes čia aptarinėjame mokslinį eksperimentą. Romeo gali palaukti.

— Rasputinas, — pertraukė ji, nesėkmingai pešdama chalatą iš geležinių Spenserio gniaužtų. — Neteko girdėti apie jokį mokslinį eksperimentą, kuris būtų susijęs su jumis.

— Aišku, girdėjai, — tęsė Spenseris, nė trupučio neabejodamas. — Praeitą vakarą Enė man papasakojo apie tai. Ji daug išsamiau apibūdino tavo darbą nei jūs su Deiviu per aną vakarienę. Ji sakė, kad tu nori nustatyti ryšį tarp paveldimumo ir intelektualumo. Tu sakei jai, tarp kitko, šią savaitę, kad radusi tinkamą tėvelį, norėtum nuo jo vaikelio, kad galėtum patikrinti savo teorijas.

Kaip galėjo nekaltai ištarti žodžiai šitaip atsimušti rikošetu?

— Enė po operacijos dar buvo apkvaišusi nuo narkotikų, — sušuko ji. — Kai ji paklausė apie darbą, *juokais* pasakiau, jog gaila, kad negaliu atlikti eksperimento su kūdikiu. Tiek ir tebuvo kalbos. Šnekėjau nerimtai. Kas kaltas, kad mano žodžiai buvo suprasti paraidžiui.

— O kodėl ne, jei vyras pats laisva valia siūlosi pradėti tokį kūdikį?

— Taigi, kodėl ne? — pritarė daktaras Haidenas.

— Kodėl ne? — ji duso. Gal visoje planetoje tik ji vienintelė dar sveiko proto?

— Kartoju, tai — nuostabi mintis, — pasakė daktaras Haidenas. — Sakiau, kad tu būsi ideali motina. Tereikia atitinkamų tėvo savybių, — nepaisydamas baukštaus Elison žvilgsnio jis kreipėsi tiesiai į Spenserį: — Prašau neįsižeisti dėl mano klausimų.

— Pirmyn, — nuolankiai sutiko Spenseris, vėl klesteldamas ant kėdutės. Jis visai nesivaržė ir, sprendžiant iš visko, neišpasakytai savimi džiaugėsi.

— Ar žinote, koks jūsų intelekto koeficientas?

— Maždaug apie šimtą septyniasdešimt.

Iš nustebimo daktaro Haideno antakiai išsilenkė. Nubrukęs nuo viršugalvio akinius į vietą, pasmerkė Spenserį nuodugniai apžiūrai.

— Betgi jūs iš tiesų fiziniu požiūriu esate įspūdingas egzempliorius. Ar jūsų abu tėvai gyvi?

— Taip.

— Sveikata gera?

— Puiki.

— Ar turite brolių, seserų?

— Deja, esu vienintelis vaikas.

— Tikiuosi, jūsų šeimoje niekas neserga paveldimomis ligomis?

— Kiek žinau, ne.

— Gražus jaunuolis, — daktaras Haidenas atsisuko į Elison, kuri stovėjo sukryžiavusi po krūtine rankas ir iš įniršio tapsėjo koja. — Sveikinu. Tu pasirinkai idealų egzempliorių.

— Aš jo nepasirinkau! Pripažįstu, kad jo duomenys įspūdingi, tačiau vargu ar aš norėčiau

turėti kūdikį su kiekvienu eržilu, kuris turi Phi Beta Kappa[1] raktą.

Daktaras Haidenas mąsliai pasvėrė jos žodžius ir atsisuko į Spenserį. Jo žvilgsnis parūstėjo.

— Ar jūs — eržilas, ištrūkęs tik pasiganyti?

— Ne, — Spenseris pakilo nuo kėdutės ir, nekreipdamas dėmesio į kaltinantį daktaro Haideno žvilgsnį, nuėjęs sustojo priešais Elison. — Man labai patinka Elison. Manau, ir aš jai. Noriu užmegzti su ja artimesnius santykius.

— A, tai gerai, puiku, — pasakė daktaras Haidenas, švytėdamas ir trindamas rankas.

— Bet ji užsispyrusi, — tęsė Spenseris. — Ji atmeta idėją būti kartu.

Daktaras Haidenas susiraukė, žvelgdamas į savo globotinę.

— Taip, žinau, kad ji užsispyrusi, — Elison taip ir liko paniurusi bei tyli. Bet Spenserio akyse deganti ugnis atgaivino daktaro Haideno viltis. Jis paplekšnojo Spenseriui per nugarą. — Visiškai pasitikiu tavo gebėjimais įtikinti ją, mano berniuk. Elison, lauksiu reguliarių ataskaitų apie projektą. Geros dienos jums, — jis išlėkė, ir tik chalatas it burė išsiskleidė paskui.

Piktos žalios akys susidūrė su triumfuojančiomis mėlynomis.

— Turbūt manote, jog esate labai protingas?

Jis apdovanojo ją kino žvaigždės šypsena:

— Regis, daktaras Haidenas taip mano.

---

[1] Phi Beta Kappa yra seniausia Amerikos koledžų draugija. Gr. Ph. B. K. yra pirmosios jos šūkio raidės — *Philosophia biou kybernetes* (Filosofija yra gyvenimo vadovas). *Vert.*

— O aš — ne. Mano nuomone, manipuliuojate kitais, esate arogantiškas ir nepakenčiamas tuščiagalvis.

— Matai? Mes vienas kitą papildome, nes tu esi per daug nusižeminusi ir kukli.

Niršdama ji atsuko nugarą ir apsimetė, jog grįžta prie darbo. Jos elgesys jo neatbaidė. Apkabinęs pečius, jis atgręžė ją į save, ir dabar ji buvo užspeista tarp aukšto stalo ir jo tvirto kūno. Nuėmęs nuo nosies akinius, padėjo į šalį.

— Tai tik patvirtina.

— Ką? — paklausė jis, traukdamas iš plaukų guminę juostelę.

— Kad jus traukiau tik tada, kai atrodžiau taip, kaip Enė. Kodėl nesiliaujate žaisti to kvailo žaidimo? — ji stengėsi kalbėti griežtai, bet balsas trūkinėjo ir visai užlūžo, kai jo rankos ėmė glostyti jai plaukus. Reikėtų nesileisti, trauktis nuo jo. Bet ji pasidavė, atsiliepė į kiekvieną jo kūno judesį kvapą gniaužiančiu tikslumu.

— Tai ne žaidimas, ir iš pradžių būsiu tik šiek tiek patvirkęs.

Nykščiais susiradęs ausis, ėmė glostyti jas. Ji sudejavo:

— Pasitraukite.

— Nepasitrauksiu, Elison, — sušnabždėjo ir pasilenkęs palietė lūpomis jos kaklą. Jie lingavo pirmyn ir atgal. — Teisybė, man labiau patinka palaidi plaukai, nes tada galiu į juos panardinti pirštus. Tu žavingai atrodai su akiniais. Nuimu tik tam, kad nesulaužyčiau.

— Nesulaužytumėt? — ji vos gaudė orą. — Ką jūs ketinate daryti?

— Pabandysiu įrodyti tai, ką tu jau žinai.

Tada lūpomis susirado jos lūpas. Iš pradžių lengvai jas glamonėjo, švelniai lietė, tai atsitraukdamas, tai vėl priglusdamas. Brūkšteldamas liežuviu, sudrėkindamas jas ir priversdamas pajusti alkį.

— Žiūrėk, aš tau parodysiu, kas tarp mūsų vyksta, — pasakė jis tiesiai jos lūpoms.

Jo liežuvis paniro į burną, rodos, persmelkdamas ją kiaurai. Sukiojo galvą tai į vieną, tai į kitą pusę, lėtai skanaudamas, tarsi mylėdamasis liežuviu — pirmyn ir atgal.

Prispaustos prie krūtinės jos krūtys apglėbė jį. Susiradęs švelnius iškilimus, krumpliais jis slydo aukštyn, žemyn. Glamonės nesugėrė nei jos chalatas, nei palaidinukė, nei liemenėlė. Paskui jo ranka nuslydo žemiau juosmens ir spustelėjo Elison prie savęs. Ji pajuto, kaip pakilęs jo vyriškas daikčiukas švelniai ėmė trintis į tarpelį tarp jos šlaunų.

Kai jis atsiplėšė nuo lūpų, Elison jau buvo įkaitusi ir minkšta kaip vaškas.

— Mes sukursime nuostabų kūdikį, — sumurmėjo jis, nerimstančiu liežuvio galiuku nurinkdamas nuo jos lūpų bučinio rasą. — Pagalvok apie tai, aš užvažiuosiu tavęs šįvakar aštuntą. Tikiuosi vakarieniaujant sulaukti atsakymo.

Stiprių rankų paleista Elison vos nesusmuko kaip skudurinė lėlė. Spenseris jau seniai buvo išėjęs iš laboratorijos, kai jos širdis pamažu

ėmė rimti, pasidarė lengviau kvėpuoti, ir ji galėjo suimti save į rankas.

Kodėl gi ne? Kodėl gi ne? Kodėl gi ne?

— Kodėl gi ne? — paklausė ji veidrodžio, kabančio ant spintelės durų. — Milijonas priežasčių, kodėl ne, štai kodėl ne.

Vienintelei normaliai jos suknelei buvo toli iki Enės garderobo, bet turės tikti.

Su melsva žoržeto suknele, kurios viršutinė dalis buvo dailiai suklostyta, ji atrodė kaip sena pana.

— Ir ko čia rūpiniesi, kaip jam atrodysi?

Na, gerai, rūpiniesi. Bet tik truputėlį. Tu tiesiog nenori, kad jis manytų, jog esi beviltiška senmergė.

Bet tas kūdikis. Kūdikis? Negi ji iš tiesų galėjo svarstyti apie tokią galimybę? Taip, nes jis lauks atsakymo, todėl reikėjo prasimanyti daugybę priežasčių, kodėl tai nediskutuotina. Jis pasiutusiai gudrus ir iškalbingas.

Pirma, tau jis net nepatinka.

Bet viskam pasibaigus jis nebesimaišys aplinkui. Tu tik pasinaudosi jo... jo... sėkla. (Kokį Senojo Testamento žodį naudoja mokslininkė!) Vadinasi, tikrai nesvarbu, ar jis patinka ar ne. Reikia sutikti su daktaru Haidenu, jog norint pradėti kūdikį, Spenseris Raftas — puikus pasirinkimas.

Antra, vaikas augs be tėvo. Šiais laikais ir sulaukus tiek metų tai ne argumentas. Tūkstančiai moterų augina vaikus vienos, vieniši vyrai — taip pat.

O kaip tėvai? Jie pastėrs, kad jų išmintingoji Elison, kuri nesidomėjo nė viena gyva būtybe už laboratorijos sienų, turės nesantuokinį vaiką. Dar viena užuomina apie Bibliją.

Ar turėtų rūpėti, kas ką galvoja, net jei tai yra tėvai? Juk taip elgsiesi dėl savęs. Ji nusisuko nuo veidrodžio ir apžvelgė tuščią butą. Taip, dėl savęs. Tai būtų jos kūdikis. Jos vaikas. Jis ją mylėtų ir ji mylėtų jį.

Priežastis numeris trys...

Stalčiaus gale ji aptiko šepetėlį blakstienoms. Jis buvo išdžiūvęs, bet užlašinusi truputėlį vandens, Elison sugebėjo pasidažyti blakstienų galiukus. Pirmą kartą įsisegė perlų auskarus, kuriuos mama padovanojo per paskutines Kalėdas. Susisuko plaukus į laisvesnį negu įprastai kuoduką. Švelnūs plaukeliai glaudėsi prie kaklo ir pleveno palei skruostus. Paskutinį sykį apžiūrėjusi save veidrodyje, galėjo pasididžiuoti pastangų rezultatais.

Suskambus durų skambučiui, ji pašoko, o delnai iš karto sulipo nuo prakaito. Jos sugalvotos priežastys, kodėl jie negalėtų pradėti kūdikio, prarado bet kokią reikšmę. Spenseris tikrai sugebės atremti bet kokius jos argumentus.

— Tegu jį velniai, ką jis su manim daro, — bambėjo ji, išjungdama šviesą miegamajame, ir nuėjo prie lauko durų.

Kai ji atidarė duris, keletą ilgų sekundžių judėjo tik jo akys. Jos varstė ją, palikdamos karštas pojūčių juostas driektis nuo galvos iki kojų.

— Gražiai atrodai, Elison, — įėjęs į kambarį,

jis paėmė jos ranką ir pakėlė prie lūpų. Priglaudė lūpas prie riešo, ten, kur plazdėjo greitėjantis pulsas.

— Ir tu gražiai, — netvirtai pasakė ji, kai jis paleido ranką. Jis vilkėjo dvieilę mėlyną striukę, plačias austrių spalvos kelnes ir kreminius marškinius. Pro atlapą marškinių apykaklę buvo matyti įdegęs kaklas ir krūtinė, apaugusi tamsiais garbanotais plaukais. Striukės viršutinėje kišenėlėje kyšojo prašmatni raudono šilko nosinaitė. — Atrodai pasiruošęs pakelti inkarą ir išplaukti.

Jo pirštai nuslydo jos skruostu prie kaklo.

— Dar ne, neišplaukiu.

Kažkur giliai širdyje ji jautė šokančius drugelius. Vienas atplazdėjo į gerklę, kai ji bandė kalbėti:

— Ar galime eiti?

— Noriu apžiūrėti tavo butą.

— Čia nėra ko žiūrėti, — ji parodė ranka į mažą svetainėlę ir virtuvę už baro. — Štai jis.

Jis apžiūrėjo, bet nekomentavo. Kai akys grįžo prie jos, jose nieko negalėjai įskaityti. — Eikime. Ar vilksiesi apsiaustą?

— Ne.

Jie nulipo lauko laiptukais. Ji nervingai krūptelėjo, kai jis uždėjo ranką ant kaklo. Pirštai buvo stiprūs, grubūs, tačiau švelnūs jos odai. Atidarė jai automobilio dureles. Atsisėdęs pats, delsė pasukti raktelį. Keletą sekundžių Elison sėdėjo įsitempusi ir sumedėjusi kaip ta indėnė tabako krautuvėlėje, paskui pažvelgė į jį.

— Kas atsitiko? — pasiteiravo ji.

— Tai aš turėčiau klausti.

— Nesuprantu, ką turi galvoje.

— Kaskart kai paliečiu tave, pašoki lyg bijotum manęs. Mane tai siutina, noriu, kad baigtum taip elgtis — čia ir dabar. Nesiruošiu tavęs prievartauti, Elison, todėl prašau, baik elgtis taip, tarsi būtum pirmoji mano auka.

Jos akys nukrypo kitur.

— Aš nežinojau, kad taip darau.

— Darai. Patikėk, kai norėsiu mylėtis su tavimi, tu pirmoji apie tai sužinosi, — jos akys grįžo prie jo. — Jei būčiau norėjęs pasimylėti prieš vakarienę, dabar gulėtume tavo miegamajame. Jau būčiau nuvilkęs suknelę, kelnaites, liemenėlę ir kojines, ir dabar gulėtum po manimi nuoga. Bučiuočiau tave, glostyčiau krūtis ir šlaunis, tu apkabintum mane, o aš būčiau pasiruošęs mylėtis. — Jis stabtelėjo, leisdamas jai tai įsivaizduoti, tačiau ir toliau hipnotizavo žvilgsniu. — Bet kol tai įvyks, pasistenk atsipalaiduoti.

Atsipalaiduoti? Kai jis ką tik išvardijo kiekvieną po suknele esantį drabužėlį, tarsi būtų peršvietęs rentgenu? Kai ką tik kuo smulkiausiai nupasakojo meilės akto preliudiją? Nori nenori ji linktelėjo galva, kad tik jis greičiau užvestų mašiną ir baigtų kiaurai varstyti ją akimis.

Baisiausiai keista, tačiau vos pajudėjus, jis ėmė kalbėti apie šį bei tą nereikšminga. Kalbėjo apie viską ir apie nieką. Paklausė, ar ji šnekėjosi tą dieną su Ene.

— Taip, grįžusi namo, paskambinau jai. Jau buvo namie ir ruošė Deiviui sočią šventinę vakarienę. Atrodė, kad jaučiasi gerai.

— Na, ir kvailai ji padarė, — pasakė Spenseris juokdamasis. — Tikiuosi, Deivis patenkintas.

— Esu tikra, kad bus, — jie nusišypsojo vienas kitam, ir Elison suprato, jog ji *jau* atsipalaidavo.

Einant į restoraną, jis apkabino ją per liemenį ir nusišypsojo, kai ji nekrūptelėjo. Per vakarienę jis stengėsi, kad ji jaustųsi kuo laisviau. Keletą kartų Elison net smagiai nusikvatojo. Kai atnešė desertą, jis prašneko apie tai, dėl ko šį vakarą jie buvo susitikę.

Gurkštelėjęs kavos, jis atsargiai pastatė puoduką ant lėkštutės.

— Ar tu apsvarstei mūsų projektą?

Kad neišmestų šaukštelio, ji įbedė jį į šokoladinį pudingą. Ką tik jis buvo skanus, riebus ir vėsus. Dabar liežuvis skonio nebejautė.

— Taip.

— Ir?

— Atsiranda daugybė gana akivaizdžių komplikacijų.

— Pabandysiu išsklaidyti kai kurias abejones, — jis pastūmė puoduką su lėkštele į šalį ir, sunėręs ant stalo rankas, palinko artyn. — Pirma, nenoriu, kad rūpintumeisi dėl pinigų. Aš aprūpinsiu vaiką iki jo gimimo ir vėliau.

— Aš ir neprašyčiau.

Jo žvilgsnis atėmė jai žadą.

— Aha, žinau, kad esi išdidi, užsispyrusi raudongalvė. Todėl aš ir atkaklus. Dabar patylėk ir leisk man baigti. Antra, kaip tu planuoji gimdyti?

Ji negalėjo patikėti, jog iš tiesų apie tai kalba, bet teko atsakyti.

— Natūralus gimdymas, jei nėra komplikacijų.

— Gerai. Noriu dalyvauti.

Jos akys suapvalėjo.

— Dalyvauti? — ji nebuvo to numačiusi. Tai labai intymu, todėl tinka tik tiems, kuriuos sieja karšta meilė.

— Taip, — šypsantis balti jo dantys sublizgo tamsiame veide. — Negi nemanai, kad man būtų įdomu matyti gimstant savo kūdikį.

— Manau, — minutėlę ji svarstė, paskui švelniai tarė: — Spenseri, kodėl...

— Pakartok.

— Prašau?

— Pakartok mano vardą. Tu pirmą kartą jį ištarei.

— Aš tariau jį daug kartų.

— Ne, kaip Elison, nesakei.

Jis taip įtemptai žiūrėjo jai į lūpas, jog ji turėjo apsilaižyti, kad jos bent kiek atvėstų. Atrodė, kad jo akys deginte degino jas.

— Spenseri, man tas reikalas atrodo keistas. Kodėl tu to nori?

— Ar patikėtum, jei pasakyčiau, jog tai būdas laimėti tavo širdį?

— Ne.

— Aš taip ir maniau. Tada sakykime, jog noriu paremti mokslą.

Tardama kitą klausimą, ji negalėjo pakelti į jį akių:

— Ar tu... Ar tu turi... Ar šitas kūdikis tau būtų pirmas?

Jis paėmė jos ranką, suspaudė tarp savųjų ir laukė, kol ji pažvelgs į jį.

— Taip. Pirmas ir vienintelis. Ir norėčiau dažnai jį matyti. Noriu dėl to susitarti iš anksto, kad ateity neiškiltų problemų dėl to, kad galėčiau jį matyti.

— Aišku, ne. Visada norėčiau viso ko geriausio savo kūdikiui. Jis turėtų pažinti savo tėvą, — ji tikrai nemanė, jog vyras, mėgstantis tiek daug keliauti, maišytųsi po kojomis ir trukdytų auklėti vaiką. Tas naujas jausmas jam greitai pabostų. Jei vaikas kada ir matytų jį, tai būtų nedažnai. Su tokia sąlyga lengva sutikti.

— Tu kalbi apie kūdikį kaip apie berniuką, — pastebėjo ji. — O jeigu bus mergaitė?

— Nesvarbu. Aš jau įsivaizduoju raudonplaukę dukrytę, — ji jau beveik droviai šypsojosi, bet išgirdusi kitą klausimą sutriko, ir nebežinojo, ką sakyti. — Ar planuoji maitinti krūtimi?

Ji niekad nebūtų nė numaniusi, kad tos vietos, kur pirštai jungiasi su plaštaka, yra tokios jautrios. Spenserio nykštys braukė kaip tik per tą vietą. Jis kilo ir smigo gilyn į kiekvieną įdubimą. Pojūčiai užvaldė ją. O gal nuo jo akių, glostančių krūtis, viduje darėsi taip klampu? O gal nuo pasąmonėje gimusio vaizdinio: ji maitina kū-

dikį, tamsiaplaukį, mėlynakį vaikutį, o Spenseris dievinamai žiūri ir siekia paliesti pirštais pritvinkusias pieno krūtis, pirštais, kurie net dabar sukelia tokius nevaldomus dilgčiojimus slėpiningoje jos kertelėje?

— Tikrai maitinčiau krūtimi, — pabrėžė ji.

— Gerai. Pritariu, — jo akys prisimerkė ir apsitraukė migla. Veidas pasidarė labai paslaptingas, kokį prieš akimirką įsivaizdavo. Ji prisipažino sau, kad jis bus antras, kuris ragaus jos krūtį, čiulps marmurinį spenelį. — Kada bus tavo vaisingos dienos?

Grynai mokslinis ir būtinas klausimas. Bet kadangi jis tiesiog lipo ant kulnų jos svajonei, įsižiebė toks jausmas, kuris prasklendė nuo šlaunų ligi gerklės, pakely užkliudydamas kiekvieną erogeninį tašką. Ji sumišo ir nunėrė akis. Ji, kuri susidurdavo su vaisingumu ir reprodukcija kiekvieną dieną, dabar jaučiasi kvailai kaip kokia Viktorijos laikų panelė.

— Šios savaitės pabaigoje, — ji kimiai sušnabždėjo. — Bet skubėti nebūtina.

— Man atrodo, kuo greičiau, tuo geriau, ar ne?

— Galbūt. Bet, žinoma, tai galima padaryti bet kada, kai turėsiu... eee... jūsų mėginį.

— Mėginį?

— Taip. Jis užšąla.

Jis primerkė vieną akį ir pakreipė galvą į šoną.

— Pala, man atrodo, kažką būsiu praleidęs. Kas užšąla?

Ji dirstelėjo į jį, bet tuoj pat vėl nuleido akis.

— Na, e... žinai. Sėkla.

— Užšąla! — jis taip užsikvatojo, jog net lankytojai prie gretimų stalelių sužiuro. Elison nervingai pasimuistė kėdėje.

— Visi žiūri, — vos girdimai pasakė ji.

Jis pasilenkė arčiau, stengdamasis tramdyti juoką.

— Tu kalbi apie dirbtinį apvaisinimą?

— Taip, ir, prašau, kalbėkite tyliau.

Bet jis vėl pratrūko juoktis — gardžiai ir veržliai. Kai pagaliau linksmybė aprimo, jis tyliai ir konfidencialiai pasakė:

— Mis Lemon, supraskite štai ką. Nė viena mano kūno kruopelė nebus užšaldoma. Rampestilckiną gal ir patenkina kailinės pirštinės atliktas darbas, bet manęs, patikėkite, — ne.

Ji taip tirštai nuraudo, jog, rodos, net plaukų pašaknės užsiliepsnojo.

— Triušio vardas — *Rasputinas* ir, tikiuosi, tu turi galvoje ne tą, ką, aš manau, kad galvoji...

— Patikrinti tavo teoriją.

Dabar ji palinko į priekį ir sušnypštė:

— Ar turėjai galvoje kitą apvaisinimo būdą?

Jis plačiai nusišypsojo.

— Tradicinį būdą, taip.

— B... bet aš negaliu to daryti tradiciniu būdū!

— Jokių problemų. Mes pasirinksim bet kurią tau patinkančią padėtį. Aš lankstus, pasiruošęs išbandyti...

— Ar nebaigsi! Sakau, mes... — ji sumaskatavo ranka tarp jųdviejų, — mes negalime būti kartu, visiškai.

— Kodėl?

— Todėl, kad vienintelė priežastis, dėl ko mes čia diskutuojame, yra tik sukurti kitą žmogų. Man tereikia mėginio ir tada galėsiu bandyti impregnaciją tol, kol pasiseks.

Jo akys gundančiai nuslydo ja.

— Tai netrukdo mano metodui. Man visai patinka ta mintis, kad reikės daug sykių kartoti, — jis sugavo jos ranką, kol ji nespėjo pašokti nuo kėdės.

— Kodėl taip nustebai? Vakar tau sakiau, ko noriu. Atvirai pasakiau, kad noriu tave pasiguldyti į lovą.

— Tu taip sakei apie Enę.

— Po perkūnais, aš nebuvau Enės akyse regėjęs, kai taip sakiau! — jis tikrai įpyko. Jo pirštai suspaudė jos pirštus, o iš lūpų liko tik siauras ruoželis.

— Na, aš nenoriu gultis su tavim į lovą dėl jokios priežasties.

— Melagė.

— Ne!

— Taip, tikrai. Ir tu nori to vaiko.

Jai reikia griebtis kitos taktikos. Šita aiškių aiškiausiai neveikė.

— Ar tau atrodo, kad patikėsiu, jog nori turėti kūdikį su moterimi, kuri žnektelėjo nosimi ant šaligatvio, praleido visą vakarą aklinėdama, nes pametė lęšį, puldinėjo ir grabinėjo...

— Argi aš neatsekiau iš paskos? O dabar baik tas visas kvailystes ir atsakyk: taip ar ne?

Ji prikando apatinę lūpą.

— Aš nežinau. Aš įsivaizdavau viską kitaip.

Man net neatėjo į galvą, kad pulsi taip žemai ir reikalausi *šito*.

— Tu dar nustebsi sužinojusi, kaip toli galiu nueiti, kol gaunu, ko noriu, — pasakė jis, modamas padavėjui, kad atneštų čekį. — Pamąstyk apie tai. Neskubėk. Turi laiko, kol parvešiu tave namo.

Jie važiavo tylėdami. Tik vieną kartą jis pakalbino ją.

— Tu galvoji apie tai?

— Taip. Būk ramus.

Prie durų ji giliai įkvėpė ir atsisuko į jį.

— Gerai, aš noriu to kūdikio. Jis bus reikšmingas darbui ir svarbus mano pačios gyvenime. Kadangi joks kitas vyras, turintis tavo duomenis, nelaukia po langu, be to, pats to nori, aš sutinku leisti tau jį pradėti.

— Pagal mano sąlygas? — jo balsas glamonėjo ją taip pat, kaip jo lūpos ausies kremzlę.

Ji nurijo seilę.

— Taip. Pagal tavo sąlygas. Nors ir koks beširdis šantažuotojas esi. Jis sugavo dantimis ausį ir švelniai pakramsnojo ją, paskui sukikeno:

— Argi gražu taip kalbėti apie savo kūdikio tėvą?

— Aš paskambinsiu savaitės pabaigoje, kai ateis laikas, — be kvapo ištarė ji. Šiltas jo liežuvis žaidė jos kaklu.

— Jokiu būdu.

Ji rangėsi iš jo glėbio.

— Ką reiškia "jokiu būdu"?

— Mes, žmogiškos būtybės, kuriame kitą žmogišką būtybę. Mes ne laboratoriniai gyvūnėliai, laikomi veisti, iki kol ateina tinkamas lai-

kas, nors aš nieko prieš, jei tu pasiimtum tą kailinę pirštinę.

— Pasiimčiau ją į kur?

— Mes važiuosime į Hilton Hedą ir leisime laiką jachtoje vieni.

Ir vėl jis išmušė žemę jai iš po kojų.

— Bet aš gi negaliu paprasčiausiai susikrauti daiktus ir išvažiuoti su tavim.

— Garantuoju, vienas skambutis daktarui Haidenui, ir jis tave išleis. Palik tai man. Tu tik pasiruošk rytoj vidurdieniui. Mašina užtruksime keletą valandų, o pats tinkamiausias laikas atvykti į Hilton Hedą — leidžiantis saulei.

— Bet...

— Nesumanyk prisikrauti kokių nors dar diagramų, termometrų ar panašių klinikinių instrumentų. Jachtoje atsiribosime nuo pasaulio ir darysime viską, kas natūralu, kai atrodys, jog atėjo tinkamas metas.

— Kas mokslininkas — aš ar tu?

— Ir neprisikrauk daugybės drabužių. Tau jų nereikės. O dabar pasitreniruokime.

— Pasitreniruoti?

Jis suėmė delnais jos veidą ir išbučiavo kiekvieną lopinėlį. Pradėjusios nuo smilkinio, jo lūpos švelniai keliavo kakta. Pabučiavo blakstienas, paskui kiekvieną skruostikaulį. Net nosiai teko greiti, juokingi bučinukai. Pabučiavo smakrą. Ir burną.

Jis valdingai apžiojo jos lūpas, ir jai net netoptelėjo į galvą jų nepraverti. Jo liežuvis slydo apatine jos lūpa, tirdamas ir skanaudamas.

— Spenseri, — šūktelėjo ji švelniai.

— Hm?

— Man kutena.

Jo juokas švelniai glostė jos lūpas.

Jis tyrinėjo glotnų lūpų plotelį iš vidaus. Liežuviu patikrino tiesių baltų dantų eiles, o paskui įkišo jį į šilkinę burnos ertmę.

Rankos stipriai apglėbė ją. Prisispaudė prie jos taip, jog, rodos, arčiau jau nebuvo galima. Ji nežinojo, kur dėti rankas, todėl pamėgino jas uždėti jam ant pečių.

— Aš noriu liesti tave šiąnakt, — sušvokštė jis, įsprausdamas vieną ranką tarp jų kūnų ir atsegdamas jos suknelės sageles.

Turiu neleisti jam taip elgtis, šaukė protas, bet kūnas nenorėjo girdėti. Krūtys iki skausmo laukė jo prisilietimo. Tai buvo beprotiška, bet ji pavargo būti protinga.

Kai visos sagutės jau buvo atsegtos, jis įkišo ranką į jos liemenėlę ir apglėbė išbrinkusią krūtį. Ją meiliai suspaudė.

— O, kaip gera tave jausti, — kalbėjo jis tiesiai į lūpas. — Švelnios ir pilnos, nuostabios. Kaip noriu tave pamatyti. Bučiuoti čia.

Jis vėl ėmėsi lūpų, mylėdamas jas liežuviu, o nykštys glostė ir glostė spenelį, kol jis pavirto kietu aistros karoliuku. Paskui taip pat kankinančiai mylavo kitą krūtį.

Viduje vis augo skausmas, kaskart jis darėsi vis stipresnis, kol teliko vienintelis jausmas, jog netrukus ji numirs didinga mirtimi. Kodėl anksčiau neleido sau šito? Kodėl klaidino save, manydama, jog seksas yra tik mechaninis ir fizinis

veiksmas? Ne tai. Ir siela, ir kūnas šaukė, reikalavo pilnatvės.

Kai Spenserio ranka nuslinko per apatinuką žemyn krūtine, pilvu ir palietė jos trikampio smaigalį, ji nesuvaldė šūksnio, ir susigėdusi prigludo prie jo.

— Žinau, žinau, — skubiai sušnibždėjo jai į ausį, karštai ir aistringai kvėpuodamas. Jis atitraukė ranką ir dabar apglėbė jos smakrą. — Aš nebegaliu laukti, geidžiu būti tavyje, tačiau noriu, kad pirmą kartą viskas būtų tobula.

Pamažu jis atsitraukė. Elison skruostai karščiavo nuo jaudulio ir gėdos. Nuo pat pirmos akimirkos, kai jį pamatė, tas vyras keistai užvaldė ją. Ji nebeatpažino savęs.

Jis susegiojo suknelę, paskui, pakišęs pirštą po smakru, pakėlė jos galvą.

— Ar gerai jautiesi?

— Manau, taip, — silpnai šypsodamasi atsakė ji.

— Ar būsi pasiruošusi rytoj važiuoti?

— Būsiu pasiruošusi.

Grįžusi namo, ji įjungė miegamajame šviesą ir numetusi ant lovos piniginę priėjo prie veidrodžio, kabančio ant spintelės durų. Ilgai žiūrėjo į save. Akys degė ir švietė, žvelgė giedrai ir tvirtai, atspindėdamos tiesą, kurios ilgiau ji nebegalėjo paneigti.

Rytoj ji važiuos su juo. Ne dėl to, jog neužtenka būti atsargiai ir pradėti romaną. Tai neturėjo jokio ryšio su mokslu. Ir netgi ne dėl kūdikio, kuris taptų gyvenimo tikslu.

Ji mylėjo Spenserį Raftą.

7

Nebuvo lengva prisipažinti, jog įsimylėjo jį. Kiek moterų susigundė jo žavesiu? Negali būti nė abejonės, jog ilgas šleifas sudaužytų širdžių driekiasi per visą pasaulį. Elison būtų tik dar viena grandis visoje grandinėje.

Žinoma, jis nemyli, o tik geidžia jos. Dėl kažkokios neaiškios priežasties ji pasirodė jam verta dėmesio. Ar tik ne jos paprastumas traukia jį? Gal kaip tik ta naujovė ir kaitina jo aistrą?

Ji vertino tą romaną plačiai atmerktomis akimis. Neapgaudinėjo savęs dėl akivaizdžios jo jausmų prigimties. Jis — nuotykių ieškotojas, donžuanas. Greitai išsinešdins iš čia. Jei ji pastos, teks su juo periodiškai susitikti, nes jis lankys kūdikį. Girnapuse ant jo kaklo ji nesiruošia būti. Užtat su ja visuomet bus dalelė jo — kūdikis.

Jeigu ir nebūtų kūdikio, dar liktų prisiminimai, kurie užpildytų vienatvę, praskaidrintų blausias valandas. Tik vienos viso gyvenimo akimirkos prisiminimų reikėjo Elison Lemon — aki-

mirkos, kai ji pažino vyro meilę ir švelnumą. Jai verkiant to reikėjo.

Užtat nesvyruodama ir važiuos į Hilton Hedą. Jei vėliau teks gailėtis, tada ir gailėsis.

Anksti iš ryto ją pažadino telefonas.

— Klausau.

— Negaliu patikėti! Tiesiog negaliu patikėti!

Elison atsisėdo, purtydama galvą, kad išvaikytų miegus.

— Labas, Ene. Kuo tu negali patikėti?

— Kad važiuoji su Spenseriu į Hilton Hedą.

— O jis negaišo laiko, girdamasis savo pergale, ar ne?

— Tik jau nesigink. Jis paskambino Deiviui pasakyti, kad šiandien išvažiuoja. Deivis mygo jį pasakyti priežastį, ir kai jis pasakė, mes negalėjome patikėti.

— Jau sakei. Labai paglostei mano drebančią savimeilę, Eni, — didelis čia stebuklas, kad Spenseris pasikvietė ją praleisti keletą dienų savo jachtoje? Reikia manyti, jis neišpliurpė apie kūdikį.

— Tu vėl pradedi, kažin ką išskaitai tarp eilučių. Nenuostabu, kad Spenseris pasikvietė tave, tik negaliu patikėti, kad tu priėmei kvietimą.

Ji atsiduso, pajutusi palengvėjimą ir dėkingumą. Jam užteko džentelmeniškumo neišduoti jiems pagrindinės priežasties, dėl ko ji sutiko.

— Manau, bus smagu ištrūkti keletui dienų. Nesu buvusi Hilton Hede ir...

— Elison, visai ne tą noriu išgirsti. Tuoj pat klok visas intriguojančias smulkmenas apie savo meilės sūkurius.

— Nėra jokių meilės sūkurių.

— Pasiklausius Spenserio — yra. Kai jis galiausiai pasidavė ir pasakė Deiviui, kad važiuoji kartu, pradėjo suokti, kokia tu graži, kaip jis vos neišvirto iš koto, pirmą kartą tave išvydęs. Ir dar, žinok, žiauriai užpyksiu, jei nepapasakosi visko, kas čia įvyko. Praleidau visą įdomumą. Na, bet... — ji giliai įkvėpė, — turiu lėkti...

— Ir aš, Eni. Turiu dar milijoną darbų nuveikti iki pietų. Kiek dabar laiko? O Jėzau, po devynių. Iki, Ene. Paskambinsiu...

— Luktelėk. Palįsk po dušu ir apsirenk. Apie dešimtą atvažiuosiu ir eisim apsipirkti. Atakuosim parduotuves, kai tik atsidarys.

— Apsipirkti? Kodėl?

— Drabužiai turi būti tinkami romanui. Nesiginčyk. Iki.

Kelias kitas valandas ji prisimena kaip ištisą lakstymą ir chaosą. Gerdama rytinę kavą susirašė visus darbus, kuriuos reikėjo atlikti, paliekant butą ilgesniam laikui. Greitai nusiprausė po dušu, išsiplovė plaukus ir ėmė naršyti po skurdų garderobą, pamišusiai ieškodama ko nors, kas tiktų jachtai. Kai paieškos pasirodė bevaisės, ji ėmė galvoti, jog pati apvaizda įkvėpė Enei mintį apsipirkti.

Jos apsilankė brangiausiuose miesto moteriškų drabužių ir reikmenų salonuose. Enė nuvarė pardavėjus nuo kojų, kol Elison nusipirko tris naujus plačiakelnių komplektus, dvi gražutes sukneles paplūdimiui, trejus tarsi puta naktinius marškinius, ketverius naujus maudymosi kostiumėlius ir pusę tuzino šortų bei palaidinu-

kių. Ko Elison nespėjo pati, Enė pasimatavo už ją, įvertindama naują savo krūtų dydį.

Universalinės parduotuvės kosmetikos skyriuje jiedvi stabtelėjo paskubomis pasirinkti kosmetikos ir taip nustekeno kosmetologę, kad joms išėjus, ši išvirto nuo nervinio išsekimo. Buvo nupirkti ir kvepalai — lengvi, gaivūs, gėlių aromato, kurie, pardavėja prisiekė, buvo "jūsų, brangioji".

Grįžusios į Elison butą, Spenserį jos aplenkė tik keliomis minutėmis. Skubiai plėšdama kainų etiketes, Elison lankstė drabužius ir dėjo į lagaminą. Ji apsirengė vienu iš savo naujųjų drabužių: smėlio spalvos medvilnines plačiakelnes ir laisvą palaidinukę, gražiai gulančią ant pečių ir perjuostą per juosmenį žaliu tinkliniu dirželiu.

— Reikia manyti, neimsi tų baisių, senų tėčio marškinių?

— Ne. Tiktai tuos begėdiškus voratinklius, kuriuos vadini *negliže*.

— Gerai. Ar įsidėjai visą naująją kosmetiką, Elison?

— Taip.

— Prisieki? Pabandyk nuvažiuoti į Hilton Hedą ir atrodyti kaip senmergė — daugiau nešnekėsiu su tavim.

— Įsidėjau, įsidėjau ir... o Dieve! — aiktelėjo ji, sukryžiuodama rankas ant krūtinės, kai pasigirdo durų skambutis. — Jis čia.

— Eik ir įleisk. Aš uždarysiu lagaminą, — pasiūlė Enė.

Elison stabtelėjo prie durų, kad atgautų kvapą. Tik niekaip nesisekė numaldyti širdies daužymosi. Stebėtina, kaip tokia pragmatiška moteris

kaip ji pasidavė romantiškam Enės entuziazmui. Ji beveik patikėjo, kad čia arba pabėgimas, arba medaus mėnuo. Atvėrus duris, ir Spenseris neišsklaidė tos nuotaikos. Mėlynos jo akys ėmė nurenginėti naująjį jos drabužį ir visai ją pavergė.

— Labas.

— Labas.

Jis įėjo vidun, bet neryžtingai sustojo, pamatęs pro miegamojo duris ateinančią Enę. Palaidais plaukais, pasidažiusios, apsirengusios naujais drabužiais, seserys buvo panašios kaip du vandens lašai. Spenserio akys keletą kartų pašaudė nuo vienos prie kitos, tik paskui jis nusišypsojo, apglėbė Elison ir karštai pabučiavo.

— Pasiruošusi? — paklausė, pagaliau atsitraukęs nuo jos lūpų.

Enė įsisprendė į klubus. Išraiška buvo karinga.

— Kaip tau pavyko atskirti mus, kai Deivis beviltiškai užkibo ant kabliuko?

Jie nusikvatojo, nors Elison juokas nuskambėjo nedrąsiai, droviai. Jo bučinys surišo jai liežuvį. Ji ir nežinojo, kad jis gali būti toks minkštas.

— Aš pati paskambinau daktarui Haidenui, — ji nebuvo tikra, ar nuo to bučinio balsas nepradėjo virpėti taip, kaip visas kūnas.

— Žinau. Jis sakė, kad kalbėjo su tavimi.

— Ir tu jam skambinai?

— Turėjau būti garantuotas, kad nesumanysi trauktis.

— Aš nebūčiau jai leidusi, — pasakė Enė. — Lagaminai paruošti. — Ji parodė galva miegamojo pusėn.

Dar po kelių minučių Enė jau mojo jiems, prieš tai paskubomis apkabinusi ir pašnibždėjusi Elison į ausį: "*Niekada* nesakyk "*ne*". Netrukus Elison sėdėjo automobilyje šalia vyro, kurį sutiko tik prieš savaitę, ir važiavo į jo okeanus skrodžiančią jachtą, kur jie bus visai vieni, turėdami vienintelį tikslą... mylėtis.

— Man patinka tavo drabužiai, — pradėjo šnekinti jis.

— Ačiū.

— Nauji?

— Taip.

— Plaukai šiandien atrodo nuostabiai.

— Ačiū.

— Ar ne per vėsu nuo kondicionieriaus?

— Ne.

— Ar visą tą laiką, kol iškylausime, galiu tikėtis tik vienskiemenių atsakymų?

Ji pažvelgė į jį ir akyse pamatė erzinančius žiburiukus.

Droviai kinktelėjusi galvą, ji nusijuokė:

— Atleisk.

— Nuostabu. Darome pažangą. Jau du skiemenys, — jis ištiesė ranką ir padėjo ją ant jos šlaunies. — Ar visą kelią taip ir sėdėsi tolybėje?

— O kur turiu sėdėti?

Jis lengvai spustelėjo jos šlaunį ir trupučiuką truktelėjo į save, leisdamas suprasti, jog ji žino ir be atsakymo. Ji pasislinko sėdynėje prie pat jo taip, kad kairioji jos šlaunis susilietė su jo dešiniąja. Jis apglėbė ją per pečius, prakišo ranką pro plačią palaidinukės iškirptę ir ėmė glostyti petį.

— Padaryk man paslaugą, — tarė jis.

— Kokią?

— Uždėk ranką man ant kojos.

Ji laukė, kad jis pasakys "pažiūrėk į žemėlapį", "įjunk radiją" ar "užrakink dureles". Ji laukė ko tik nori, tik ne "uždėk ranką man ant kojos". Kadangi nesumetė, kaip atsikirsti ar pasipriešinti, teko nusileisti.

Plačios jo kelnės buvo brangios, bet paprastos, šviesios, pilkšvai mėlynos spalvos plonos medžiagos. Jos delnas jautė švelnų audinį, raumenys po juo buvo kieti it geležis. Jai taip knietėjo sulenkti pirštus ir paglostyti tą stiprų stulpą bei apimti vidinę pusę. Tačiau patogiai įsitaisiusi, jos ranka nepajudėjo.

— Ačiū, — jis suniurnėjo ir, atitraukęs žvilgsnį nuo kelio, patrynė nosimi jos ausį.

Jis pradėjo pasakoti apie vaikystę, tėvus, draugystę su Deiviu, mokslus koledže ir sportą. Jo balsas ramino, ir ji beveik nebekreipė dėmesio į kietus pirštus, kurie pažaidę ties jos raktikauliu, ėmė tyrinėti krūtinę.

Paskui jis pasakė:

— Ar supranti, ką man reiškia žinoti, jog mano piršto galiuką nuo tavo krūties viršūnėlės skiria tik šeši coliai?

Jos balsas užstrigo gerklėje.

— Enė neleido šiandien buti su liemenėle.

— Nebežinau, ar dėkoti jai už tai, ar keikti. Tai kančia. Tobula kančia, bet vis vien kančia.

Jis patraukė ranką. Dabar Elison visai susipainiojo savo jausmuose. Jai patiko jausti glamonę, tačiau išsigando, kai kūnas pavirto jutiminiu receptoriumi, kuriam to nebepakako. Dar labiau

baugino tai, kaip iš tiesų reikės sutikti tokias glamones. Šis meilės nuotykis — laikinas. Šito ji nė sekundėlės nepamiršo.

Jis pakėlė prie lūpų jos ranką, tebegulinčią ant šlaunies. Pabučiavo delną, braukdamas liežuviu per jautrią odą, ir ši intymi glamonė aidu atsiliepė jos pilvo gilumoje. Paskui jis vėl padėjo jos ranką sau ant šlaunies, tik šįkart aukščiau, ir prispaudė savąja.

Jie važiavo neskubėdami, kur užsimanę sustodami. Vienoje poilsiavietėje jie dalijosi kokakola ir žemės riešutais iš maišelio, kitoje — ledais. Palaižo ledų kūgelį, pasibučiuoja. Palaižo, pasibučiuoja. Kol galop susimaišė seka. Kvatojo, kai prie jos smakro prilipo šokolado gabalėlis ir jis užlipino ant jo popierinę servetėlę.

Ji pasakojo istorijas apie save ir Enę vaikystėje ir dažnai abiejų sukeltą sąmyšį. Ji bandė paaiškinti, koks gilus ir tvirtas ryšys sieja dvynius. Prisipažino turinti ir trūkumų.

— Atrodo, lyg būčiau nepilna, tarsi Enė turėtų pagrindinę dalį manęs, o aš — niekada jos neturėsiu. — Droviai pažvelgusi į jį, paklausė:
— Tai turbūt kvaila?

— Ne. Bet, kad turėtum kokių nors trūkumų, nepastebėjau. Tu esi savarankiška moteris, ir aš negaliu sugalvoti, ką Enė turi, o tu — ne.

Norėdamas pakelti nuotaiką, jis linksmino ją pasakojimais apie žmones, kuriuos jam teko sutikti užsienyje.

Tačiau kad ir ką jie darė, jis visą laiką ją lietė. Jo rankos nuolat ją vis kaip nors lytėdavo. Elison neabejojo, jog juos stebintiems žmonėms jie

atrodė kaip karštai įsimylėjusi porelė. Nesunku suprasti, kodėl Spenseriui sekėsi suvilioti moteris visame pasaulyje. Jis buvo šios srities ekspertas. Instinktyviai elgėsi su moterimi taip, kaip jai to norėjosi. Jo dėka Elison jautėsi seksuali, kerinti, graži, linksma, žavi, o iš tiesų, būtent ji pateko į nelaisvę.

Kuo arčiau buvo vandenynas, tuo žemė darėsi lygesnė, o drėgmė didesnė. Nuo didžiulių ąžuolų šakų driekėsi garbanotos pilkos samanos, žydėjo gausybė gėlių, į dangų smigo pušys. Jie pervažiavo šiaurinės Džordžijos ir Pietų Karolinos sieną ir už kelių mylių įsuko į kelią, vedantį į salos kurortą.

Hilton Hedo kūrėjai rūpestingai saugojo, kad miestelis nevirstų per daug komerciniu. Laikantis griežtų reikalavimų, kiekvienas pastatas gražiai įsikomponavo į aplinką. Kurortas atrodė kaip harmoninga jūros peizažo ir Senųjų Pietų kompozicija. Čia ošė pušynai, samanoti ąžuolynai ir mirtų giraitės. Atskirai vešėjo bukai.

— Nuostabu, — pasakė susižavėjusi Elison, pasitraukusi nuo Spenserio prie keleivio pusėje esančio lango. — Nesuprantu, kodėl aš neatvažiavau čionai anksčiau. Ar tu visada čia švartuoji jachtą?

— Priklauso nuo aplinkybių. Jei verslas atveda į šitą šalies dalį, renkuosi šį uostą.

— Kokį verslą turi?

— Prieš išvykdamas ištuštinau šaldytuvą, — pasakė jis, įvairuodamas į automobilių stovėjimo aikštelę prie prekybos centro. — Verčiau sustokime apsipirkti.

Įsižeidusi dėl neatsakyto klausimo, ji užsi-

spyrusi sėdėjo mašinoje, nors jis, apėjęs aplinkui, atidarė jos dureles.

— Kodėl tavo verslas tokia paslaptis? Jis nelegalus?

— Legalus.

— Tai ką tu tada darai?

— Dirbu su vienu produktu.

— Kokiu produktu?

— Ne tavo reikalas.

— Ką tu darai su tuo produktu? Gamini jį? Pardavinėji? Ką?

— Aš paimu jį vienoje šalyje ir pervežu į kitą, — mįslingai atsakė jis.

Ji išbalo.

— Kontrabanda? Tu — kontrabandininkas?

— Ar ketini padėti man nupirkti produktų ir užkandžių? — apsimestinai griežtai paklausė Spenseris.

Nors galvoje jau mirgėjo·juodojoje rinkoje žarstomi deimantai, pardavinėjami narkotikai ir branduoliniai ginklai, ji išlipo iš automobilio.

Kaip žadėta, jie atvažiavo į jachtų įlanką kaip tik tuo metu, kai saulė nuo vakarinės salos pusės jau grimzdo į Kalibog Saundą. Vaizdas buvo stulbinantis. Milžiniškas oranžinis kamuolys klojo ant vandens auksinį šydą, o dangus žaižaravo ryškiai raudona ir violetine šviesa.

— Ar nesakiau, jog saulėlydis kerintis? — pašnibždėjo Spenseris į ausį, kai jiedu jau stovėjo ant molo. Jo ranka sviro jai ant peties.

— Taip, bet jis dar gražesnis, negu maniau.

Tylūs ir apžavėti, jie gėrėjosi vaizdu, kol saulė visiškai pasislėpė ir diena užleido vietą sutemoms.

— Eikim, dabar parodysiu *Double Dealer.*

— Toks tavo laivo pavadinimas?

— Ne kitoks.

— Ar pavadinimas ką nors reiškia?

— Nieko, ką tu norėtum žinoti.

— To ir bijojau.

Jis tik nusijuokė ir priėjęs prie jachtos, šūktelėjo: "Ei, kur tu?"

Kokių šešiolikos metų vaikinukas iškišo galvą iš už sėdynės denyje.

— Sveiki, misteri Raftai. Nemaniau, kad šiandien grįšite.

— Atvažiavau keliomis dienomis anksčiau. Ar viskas gerai? — paklausė berniuko, padėdamas Elison užlipti ant jachtos denio.

— Viskas gerai. Labas, — tarė jis Elison.

— Sveikas, — santūriai atsakė Elison. Šitas vaikinas galėjo suprasti, kodėl ji čia, dėl to jautėsi baisiai nepatogiai.

Spenseris pristatė jį kaip narį šeimos, kuriai priklausė šalia stovinti jachta.

— Pasamdžiau Gerį, kad pasaugotų viską, kol manęs nėra.

— Atsiskaitysim vėliau, — pasakė vaikinas. — Iki.

Jis nušoko nuo denio ant molo ir pasileido prie savo šeimos laivo.

— Padėkok saviškiams, kad leido pasiskolinti tave.

— Gerai.

Pamojavęs jis dingo, ir tirštėjančioje tamsoje jiedu liko vieni.

— Noriu tau viską aprodyti.

Tai buvo šešiasdešimt dviejų pėdų ilgio patogi ir prabangi jachta. Elison visai nenusimanė apie laivus, bet atrodė, jog *Double Dealer* — lyg patogūs namai, tik čia jie buvo įrengti kompaktiškai. Deniuose — nė dėmelės. Baltai nudažyti paviršiai buvo lygut lygutėliai, medis dailiai nupoliruotas, variniai prietaisai švytėjo.

Vairinėje galėjai rasti visus reikalingus navigacinius prietaisus. Kambuzas šiuolaikiškumu nenusileistų nė vienai virtuvei. Palei tris poilsio kambario sienas stovėjo balta odinė sofa. Grindų danga buvo Viduržiemio jūros mėlio. Čia netrūko nei vaizdo, nei garso aparatūros, stovėjo televizorius ir gėrimų baras. Vienintelė didelė miegamoji kajutė buvo apstatyta ekstravagantiškais baldais: balta zomša apvilktos kėdės, juodo lako spintelės ir platutėlė lova, kuri stovėjo po priekiniais laivo langais. Gretimoje patalpoje trūko vonios, tačiau ją daugiau negu kompensavo dušas ir kita įranga.

— Patinka? — paklausė jis prie pat ausies, kai ji apžiūrinėjo miegamąjį. Jis priminė rytietiškus pramogų rūmus.

— Patinka, — kimiai atsiliepė ji. Paskui, pajutusi jaudulį, atsisuko į jį, linksmai ir įtemptai šypsodamasi. — Labai.

— Gerai. Įsikurk patogiai. Aš turėsiu keletą kartų suvaikščioti iki mašinos.

— Reikia padėti?

Jis greit, bet stipriai ją pabučiavo.

— Ne. Geriau kuo daugiau pailsėk. Jėgų prireiks.

Dviprasmiškai įspėjęs ir pliaukštelėjęs jai per užpakaliuką, Spenseris išėjo. Pirmiausia jis

atnešė maišus su produktais, kad greit gendančius skubiau sudėtų į šaldytuvą. Ji iškrovė juos ir sudėjo, o jis nuėjo atnešti lagaminų.

Padėjęs jos krepšius miegamajame, jis brūkštelėjo lūpomis jai per burną.

— Dar vienas reisas.

Ji dėliojosi daiktus į tuščius stalčius, kuriuos jis buvo nurodęs, kai jis grįžo nešinas dviem taurėmis atšaldyto balto vyno.

— Pamaniau, jog reikėtų pakelti tostą už gerą pradžią.

Imdama iš jo vyną, ji nusijuokė:

— Prisimenu, kaip kėlėme tostą aną kartą. Aš vos įžiūrėjau savo taurę. Tavęs visai nemačiau.

— Kai pirmą kartą mane aiškiai pamatei, nenusivylei?

— Nori išpešti komplimentą?

— Aha.

Jos šypsena palengva blėso, sutelkus žvilgsnį į bruožus, kuriuos išraižė valandų valandos, praleistos vėjyje ir saulėje. Slaptingas akis, nepaliaujamai intriguojančias ją, gaubė nesutramdomi antakiai ir rėmino juoko bei šypsenų įspausti spindulėliai. Tų bruožų atspalvis gniaužė kvapą, tačiau labiausiai akį traukė jų gyvybingumas. Jie slėpė energingą, veiklią asmenybę.

Jūrinių brizų šukuoti ir taršyti plaukai atsainiai gaubė gražią galvą. Marškiniai buvo prasegti iki vidurio krūtinės. Tankus tamsių garbanotų plaukų tinklas dengė įdegusią odą ir raumenų vingius.

— Ne, nenusivyliau, — tyliai prisiekė ji.

Nuskriejo šypsena, kilstelėjusi jo lūpų kampučius. Tada susidaužė taure su jos.

— Už mus. Ir šios kelionės sėkmę.

Ji gurkštelėjo, žvelgdama į jį pro taurės viršų. Nurijęs tik vieną šalto, gaivaus vyno gurkšnį, jis atėmė iš jos taurę ir padėjo šalia savosios.

Plaštaka jis apėmė jos kaklą po plaukais.

— Aš išalkau tavęs per visą dieną, — colis po colio jis traukė ją prie savęs. — Ilgiau nebegaliu laukti.

Jo kaklas palinko, o lūpos susirado jos lūpas, laukiančias bučinio. Nykščiu jis švelniai glostė pasmakrę, o liežuvis tingiai tyrinėjo jos burną. Magiškai sukūriuodamas, tarpais braudamasis, jis siuntė svaigius impulsus, plintančius po visą jos kūną ir išspaudžiančius tylias dejones.

Sekundėlę liovęsis, jis gurkštelėjo iš jos lūpų. Paskui liežuvis vėl paniro, bet jau su stebinančiu laukiniu veržlumu. Glėbiančios rankos pavirto plienu. Jis spaudė ją prie savęs, derindamas abu kūnus kaip dėlionės figūrėles, spausdamas savo vyrišką pasididžiavimą į jos moterišką įlankėlę.

Paskui uždėjo rankas jai ant klubų. Tingūs nykščiai suko ratus, tyrinėdami klubų lygumą. Nuo šito prisilietimo jos pilvo apačia pasruvo šiluma, kuri liejosi lyg papiltas medus.

— Spenseri, — tyliai atsiduso ji.

Po sekundėlės jis nusegė diržą ir pasiguldė ją ant lovos. Nusiplėšė marškinius. Prieš akis šmėstelėjo didinga jo krūtinė. Jis užgulė ją, įspausdamas deginantį bučinį, kuris sugėrė visą jos dėmesį.

Pakišęs ranką po palaidinuke, gundančiai lėtai pirštais nuslinko šonais aukštyn, ten, kur

prasideda krūties kauburėlis. Jos nugara išsirietė ir čia pat ji gailiai pašaukė jį vardu. Tik tada jo ranka nusileido ant jos. Suko ratus tol, kol pačiame delno centre pajuto kietėjančią viršūnėlę, tada apėmė pirštais tą mažytį pumpurėlį ir patimpčiojo, dar stipriau sujaudindamas.

— O Dieve, — suaimanavo Elison, kai šiurkštūs jo pirštų galiukai nesiliovė jos kurstyti.

Jis atsisėdo ir, suėmęs palaidinukės kraštą, pakėlė jį virš krūtų. Užgniaužęs kvapą jis tik po kurio laiko galėjo ištarti:

— Tu graži.

Keldamas jos rankas aukštyn, nuvilko palaidinukę ir nerūpestingai švystelėjo ją į šalį. Trokšdamas pasigrožėti, jis sugniaužė jos riešus ir laikė taip suėmęs virš galvos.

Jos krūtys buvo pilnos ir apvalios, su švelnaus rožinio atspalvio karūnėlėmis. Nuo glamonių tos aureolės paburko. Lipnūs jų viduriukai stiebėsi aukštyn, lyg maldaudami jį prisiliesti.

— Taip seniai norėjau tavęs paragauti.

Jo galva palinko virš jos. Netikėdama tuo, kas vyksta, ji nuleido smakrą ant krūtinės ir, pakėlusi akis, spėjo pamatyti, kaip jo lūpos apgaubia spenelį. Pirmasis jo liežuvio prisilietimas sukrėtė jos kūną tarsi elektros šokas. Garsiai šūktelėjusi, ji atmetė galvą ant lovos, stipriai prikąsdama apatinę lūpą, kad nesušuktų vėl. Nuo jo lūpų magijos jos šlaunys nerimastingai kilo ir leidosi.

Vėl pakėlusi galvą, ji stebėjo, kaip jo liežuvis pakaitomis žaidžia aplink įsitempusius spenelius greitai smigdamas, bejėgiškai sukdama-

sis, stipriai braukdamas. Kol jie suspindėjo ir sudrėko. Paskui, švelniai suspausdamas lūpomis, nurinko tą drėgmę.

— Brangioji, — šnabždėjo jis, kai pamatė stebintį žvilgsnį. — Tu — nuostabi. — Ir vėl prisispaudė nuoga krūtine. Jo lūpos degino, o liežuvis aistringai siautėjo burnoje.

Jis nuvirto ant šono, patraukdamas ir ją kartu, ir įspaudė kelį tarp jos kojų. Ir vėl nevaldomai bučiavo, kol abu pritrūko kvapo. Nuėmęs jos ranką sau nuo peties, priglaudė prie širdies. Delnu ji lietė plaukų šilką ir džiaugėsi, galėdama jausti, kaip tvinksi jo širdis.

— Mano širdis daužosi, — sugergždė jis. — Matai, ką su manimi darai šičia? — Paskui jis nuleido jos ranką žemyn, prie savo kelnių užtrauktuko. Padaręs iš jos delno lėkštą taurelę, uždėjo ant kieto kauburio. — Ir čia.

Staiga jo venomis tekėjusi aistra virto panika. Panika buvo tokia pat galinga, kaip ir pati aistra. Tiktai ją nusmelkė šaltis, kuris burnoje įgijo vario skonį.

Jis buvo toks didžiulis, toks kietas, toks pavojingai ir baisiai vyriškas, jog ji staigiai atitraukė ranką ir atšoko. Nusiritusi į kitą lovos kraštą, atsisėdo ir apglėbė save, veltui stengdamasi atgauti pusiausvyrą. Ji pasiėmė numestą palaidinę ir užsidengė krūtinę.

Tamsaus kambario tyloje ilgai girdėjosi tiktai šiurkštus jų kvėpavimas. Nė vienas nesukrutėjo. Elison sėdėjo nukorusi galvą ir stipriai sumerkusi akis.

Pagaliau jis prabilo:

— Elison, ar gali pasakyti, kas atsitiko?

Atsitiko, atsitiko, atsitiko — aidėjo jos galvoje. Kaskart kai moteris ištaria "ne", manoma, jog jai kažkas atsitiko. Na, šiuo atveju, argi ne taip?

— Aš bandžiau tau pasakyti, kad tokiems dalykams netinku, — užsiplieskė ji, vis dar nusisukusi nuo jo. Jos nugara buvo, nuoga, pažeidžiama jo akių, kurios, ji žinojo, narstė ją kiaurai. — Tu negirdėjai.

— Man pasirodė, jog tu labai tam tinkama, — šaltai pastebėjo jis, ir tai ne palengvino, o tik sustiprino kančią. — Gal aš per daug skubėjau? Gal įžeidžiau tave?

— Nenoriu apie tai kalbėti.

— Po velnių, aš noriu! — suriko jis.

Ji metė per petį nuodingą žvilgsnį:

— Jei užgavau tavo savimeilę, atsiprašau. Ne dėl tavęs pasitraukiau, dėl savęs.

— Kodėl dėl savęs? Tu nenorėjai manęs liesti?

Ji nurijo seilę.

— Ne.

Po trumpos tylos jis tarė:

— Aišku. Gal pasakysi, kodėl?

— Ne.

— Aš tau bjaurus?

Gąsdinantis — taip, atstumiantis — ne.

— Ne.

— Aišku, aš labai susijaudinau ir tai buvo matyti. Bet negi tai taip šokiravo, kad net negalėjai paliesti?

— Šokiravo! — žodis išsprūdo ir nebeatšauksi.

— Nesuprantu. Tu žinai, ką jaučia lytiškai susijaudinęs vyras.

Kaip kulka ji nulėkė nuo lovos ir atsisuko į jį:

— Teoriškai žinau, tik praktiškai — ne.

Viskas! Pasakyta! Sekundėlę ji matė apstulbusį jo veidą, o paskui nusisuko, sukišo rankas į palaidinukės rankoves ir įsmuko į ją.

Ji išgirdo, kaip jis pasivertė lovoje.

— Tu — *nekalta*?

— Nebūtina tarti taip, tarsi tai būtų liga. Garantuoju, ji neužkrečiama, — Elison nuėjo prie langų ir giliai įkvėpė vėsaus jūros oro, tikėdamasi, jog pašviesės galvoje. Ir kodėl ji neliko laboratorijoje, kur viskas buvo paprasta. Ir kodėl ji pradėjo tai, apie ką visiškai nenutuokia ir dar ištisai apsikvailina.

Jos akys tebebuvo įsmeigtos į horizontą. Spenseris atsikėlė iš lovos ir priėjęs sustojo netoliese. Kai jis uždėjo rankas jai ant pačių, ji numetė jas.

— Ei, ei, apsieisim be šito. Jau kartą sakiau, kad aš tavęs neprievartausiu, — jis kalbėjo tyliai, tarsi tėvas, ramindamas vaiką. Jis atgręžė ją į save, tačiau buvo bent tiek kilnus, kad prispaudė jos veidą sau prie kaklo ir nevertė žiūrėti į akis.

— Atleisk, Elison. Prisiekiu, gailiuosi. Man net nešovė į galvą, kad tu gali būti nekalta. Aš visą laiką maniau, jog tu esi buvusi su vyriškiu, — pirštai glostė jai plaukus, net pasirodė, jog jis pakštelėjo jai į viršugalvį. — Vargšas vaikutis. Aš užpuoliau kaip koks nenaudėlis. Nesistebiu, kad tu vengei manęs. Nuo šios akimirkos viskas vyks lėtai ir paprastai. Pagal tavo grafiką, gerai?

Nosimi ji buvo įsikniaubusi į jo gauruotą krūtinę. Uodė jo odos kvapą. Lūpos dar tebejuto jo skonį. Dabar ją gundė atidus švelnumas, toks pat didžiulis kaip ir jo laukinė aistra, kuri vos prieš keletą akimirkų ją jaudino.

Įsidrąsinusi ji pakėlė galvą ir sutiko mėlynų akių žvilgsnį.

— Aš suprasiu, jeigu tu norėsi išsiųsti mane atgal į Atlantą.

Jo akys paklaidžiojo po susitaršiusį raudonų plaukų vainiką, vaiskias žalias akis ir burną, dar papurtusią nuo jo bučinių.

— Neišdegs, ledi, — sušnibždėjo jis. — Liksi čia su manimi. — Jis taip norėjo ją pabučiuoti, tačiau tik giliai atsiduso ir atsitraukė. — Manau, šį vakarą nė vienam nebus nuotaikos ką nors gaminti. Gal einam kur nors pavakarieniauti?

Jo jautrumas jaudino. Pasilikę vieni laive jie tik trikdytų vienas kitą. Reikėjo pabūti tarp žmonių, šviesoje, reikėjo veikti ką nors kita.

— Būtų puiku. Norėčiau palįsti po dušu ir persirengti.

— Žinoma. Eik į vonią pirma. Palauksiu ant denio, kol baigsi.

Nusipraususi po dušu, ji iš karto įsisupo į frotinį chalatą ir nuėjo prie laiptų šūktelti jam. Jis atlėkė per dvi pakopas iš karto ir pasilenkė tarpdury.

Pamatęs ją su kelių nesiekiančiu chalatu, sustojo ant apatinio laiptelio.

— Kol tu prausiesi, aš apsirengsiu, — pasiskubino pasakyti ji.

— Gerai, — jo balsas skambėjo taip, lyg atbukę ašmenys grandytų pustyklę.

Ji apsirengė vieną iš savo naujųjų suknelių: smulkiais dryžiukais, trumpomis rankovėmis, su užkritusiu juosmeniu. Raukta apatinė dalis siekė pusę blauzdų. Tokios ryškiai rausvos spalvos drabužio jai dar nebuvo tekę vilkėti. Enė įtikinėjo, jog ji tiks, jeigu priderins tinkamą lūpų ir skruostų spalvą. Stovėdama prieš veidrodį Elison įsitikino, jog dėl suknelės spalvos jaudintis neteks.

Ir Spenseriui neužkliuvo ta spalva, kai po penkiolikos minučių užlipo pas ją į denį. Jo plaukai tebebuvo drėgni, nuo jo dvelkė muilu ir odekolonu. Tačiau jos žvilgsnis buvo neramus, rankos nenustygo vietoje.

Galėjai pagalvoti, jog jo akyse įtaisytas koks nors radaras, nes iš karto nukrypo ten, kur Elison ir tikėjosi.

Suknelės viršus buvo lyg triko, o sijonas prisiūtas prie jo. Ji buvo gerai sumodeliuota ir turėjo atrodyti lyg antroji oda. Taip ir atrodė. O čia jau ir buvo visa bėda.

— Enė išėmė visas mano liemenėles. Matyt, šį rytą, tada, kai buvau nuėjusi įleisti tavęs.

Jam prireikė didžiausių pastangų, kad galėtų atitraukti akis nuo jos krūtų ir paimtų už rankos. Padėdamas jai išlipti ant molo, jis suniurzgėjo:

— Tikiuosi, šiąnakt nesušalsi.

— Šalta?

— Aha. Jeigu tavieji speneliai dar daugiau iššoks negu dabar, visi mano geri ketinimai neskubėti gali nugarmėti į pragarą.

8

Vakarieniaujant jis elgėsi kaip tikras džentelmenas, nors Elison buvo aišku, kiek daug jam reikėjo pastangų. Ji niekada nebūtų pamaniusi, jog toks rafinuotas vyras kaip Spenseris galėtų sutrikti, bet jis buvo irzlus ir nervingas, akys dažnai paskęsdavo krūtų vingiuose, veide viešpatavo skausminga išraiška. Elison jau būtų pradėjusi gailėti jo, tačiau moteriškas pasididžiavimas, jog ji yra jo kančios kaltininkė, nugalėjo.

— Žiūriu, tu nealergiška jūros gėrybėms, — pastebėjo jis, kai ji sušveitė sultingų krevečių su česnakų padažu lėkštę.

Ji nusijuokė.

— Ne. Ypač nemėgstu raudonos mėsos. Dabar įsivaizduoji, kaip jaučiausi aną vakarą, valgydama beveik žalius šonkauliukus. O dar baisiau — žąsų kepenėlių paštetą, — ji nusipurtė.

— Man dėl to iš karto ir patikai. Visą laiką tik plepėjai, kas papuolė, ir atrodei susirūpinusi,

— per žvakėmis apšviestą stalą jis siektelėjo jos rankos. — Vienintelio nesupratau, kodėl tu nėreisi iš kailio, norėdama įtikti sužadėtiniui, kurio nemyli. Bent jau buvo aišku, kad nemyli Deivio.

— Tu turi gerą intuiciją.

— Ir aš taip manau. Bet jei žinotum, kokią intuiciją turėjau dėl tavęs, paraudonuotum.

Ji paraudo ir nežinodama.

Susikibę rankomis jie ėjo per Harbor Tauną, kuriame gyvenimas, saulei nusileidus, virte virė. Restoranai ir pasakiški drabužių salonai atrodė tarsi žavus labirintas. Vaikai ir suaugusieji, šeimos ir įsimylėjėlių poros valgė, gėrė, dainavo ir šoko.

Spenseris surado vietelę ant žemos akmeninės sienelės prie molo. Scenoje, po išsikerojusiu Laisvės ąžuolu, aplink kurį buvo išaugęs uostas, vyko programa. Jauno dainininko balsas buvo skambus ir užkrečiantis. Spenseris su Elison plojo į taktą muzikai ir kvatojo iš žinomų pokštų.

Spenseris sėdėjo labai arti ir Elison skyrė ne mažiau dėmesio negu šou. Pasibaigus spektakliui, jie įsimaišė į minią. Saugodamasis, kad spūstyje nepasimestų su Elison, jis vedė ją priešais save, uždėjęs rankas ant liemens.

Ji jautė stiprius pirštus. Jo delnai visai atitiko liemens įlinkį. Paplūdimiui skirta suknelė buvo su gilia iškirpte nugaroje, todėl ji puikiai jautė plonytį jo marškinių audinį. Vienoje vietoje susidarė didžiulė spūstis. Elison nugara susiliėtė

su Spenserio krūtine, nes viršutinės trys marškinių sagos buvo prasegtos.

Laimė, jis nematė jos veido, nes nuo tos netikėtos glamonės iš malonumo ji užsimerkė. Jis irgi neliko abejingas. Rankos tvirčiau suspaudė liemenį, ji pajuto jo lūpas. Jų mintys sutapo: jos šlaunys jaukiai prigludo prie jo kelnių užtrauktuko.

Netrukus jie liko vieni. Abudu sunkiai kvėpavo, nors ir stengėsi savo jaudulį nuslėpti. *Double Dealer* denyje Elison vėl tapo drovi ir baukšti mergaitė.

— Gal norėtum vyno? — paklausė jis.

Ji jau buvo išgėrusi dvi taures per vakarienę, tačiau neapsvaigo.

— Ne, aš jau savo išgėriau, — atsiprašydama šyptelėjo. — Aš niekam tikusi, net išgerti negaliu.

Jis įsirėmė rankomis į klubus ir piktai tarė:

— Tu nuolat kukliniesi, — ir apsisukęs nužingsniavo deniu į pirmagalį, kuris buvo nukreiptas į vandenyną, paskui grįžo atgal, kur stovėjo Elison. — Jei nenorėčiau, kad būtum čia, tai ir nebūtum, supratai? Ir tai sakau paskutinį kartą. Baik vaidinti kuklią bei nuolankią ir pasakyk, ką dar norėtum šiandien nuveikti. Žiūrėti televizorių, klausytis mano įrašų, žaisti kortomis, ar dar ką nors?

Jo pyktis uždegė ją. Kuo jis save laiko, kad gali sau leisti rėkti ant jos?

— Noriu eiti miegoti, — šaltai atsakė ji. — Diena buvo ilga.

Ji taip demonstratyviai apsisuko, jog net plonasis sijonas apsivijo aplink jos kojas. Kai lipdama žemyn bandė praeiti pro jį, jis stvėrė jos ranką ir atgręžė į save. Stipriai prisitraukęs, susėmė jos plaukus į gniaužtą ir švelniai atlenkė galvą.

Tamsiose mėlynose akyse atsispindėjo mėnuo. Veidas buvo apniukęs. Jo lūpomis nuslinko lėta, velniška šypsena, tamsiame veide išryškindama akinamai baltus dantis.

— Tu moki supykti. Įniršti greičiau negu bet kuri mano sutikta moteris. Tiesiog įsiplieski kaip degtukas. Turbūt čia kalti raudoni plaukai, — svarstė jis, pirštais žaisdamas su tankiomis jos garbanomis. — Bet man tai patinka, — tyliai suniurnėjo. — Tavo temperamentas mane veda iš proto.

Alkanos akys klajojo po jos veidą, palytėdamos išdidžią smakro liniją, neklusnias žalias akis, išsitaršiusius plaukus. Nuslydo žemyn pasigrožėti krūtimis, kurios jo tvirtame glėbyje veržėsi pro suknelės viršų.

Visas jo kūnas alsavo aistra. Tačiau jis prisiminė, ką žadėjęs. Šią akimirką ji atrodė taip, jog jam būtų tik užtekę lūpomis ją paliesti, ir jau nebegalėtų sustoti, kol nepanirtų į jos gelmes. Bet tada ji nustotų juo pasitikėti. Norint laimėti kūną, pirmiau reikia laimėti dvasią.

Jis švelniai ją atstūmė. Kažkas šmėstelėjo jos akyse. Jam norėjosi patikėti, jog tai — nusivylimas.

— Jeigu tau ko nors prireiks, bet nerasi, šūktelk man. Aš dar pabūsiu denyje. Labanakt, Elison.

— Labanakt, — įeidama į kajutę, ji atsigręžė. Jis stovėjo vietoje ir tebežiūrėjo į ją. Susigėdusi dėl savo elgesio, ji apsilaižė lūpas. — Man labai patiko šis vakaras, Spenseri. Ačiū.

Jis šyptelėjo trumpai ir greitai, lygiai taip pat linktelėjo galva. Elison nusileido žemyn į miegamąjį, kuris buvo gerokai prašmatnesnis, negu paprastai būna laive. Nutraukus lovatiesę, ją nustebino baltos atlaso paklodės. Jos namuose rastum tik medvilninių. Užsivilko vieną iš pižamų, kurias Enė įkalbėjo nusipirkti. Ji buvo dviejų dalių, juodo šilko: marškinėliai gilia V formos iškirpte ir plonomis petnešėlėmis bei mažutės kelnaitės, kurias, ji svarstė, ar iš viso verta mautis.

Ji niekada neįsivaizdavo, jog šilkas, nuoga oda ir glostančios atlaso paklodės gali sužadinti tokius pojūčius. Turbūt Rasputinas irgi jausdavo tą patį, kai ji artindavosi prie jo su ta kailine pirštine. Tingiai rąžydamasi ji vos nemurkė nuo pojūčių bangos, apsėmusios kiekvieną jos esybės dalelę.

Išgirdusi, kad Spenseris eina į vonią, ji atsirito į vieną lovos galą, atgręždama nugarą į tą pusę, kur turėjo atsigulti jis, ir apsimetė, kad miega. Ji klausėsi, kaip tualete nubėgo vanduo, kaip jis prausėsi, ir galiausiai užgesino šviesą bei, atidaręs duris, išėjo. Ji gulėjo ramut ramutėlė.

Paskui ji girdėjo, kaip šnara jo nusivelkami marškiniai, džergžteli atsegamas užtrauktukas, bumbteli nuspiriami ant grindų batai. Tik tada ji išpūtė akis. O kai kita lovos pusė įlinko nuo jo svorio, ji apsivertė ir atsisėdo.

— Ką čia darai?

Jo ranka, traukianti ant savęs antklodės kraštą, sustingo. Pro langą tvino mėnesienos sidabras, apšviesdamas tarsi iš erotinio sapno atklydusį jo kūną. Ant tamsiai įdegusio kūno bolavo baltos labai mažos glaudės, žvilgsnį kaustė didžiulis išryškėjęs vyriškas organas. Čia tankūs garbanoti, ten smulkūs šilkiniai plaukai — tikras jūros bangavimas — atrodė taip seksualiai. Moteris galėtų valandų valandas tyrinėti kiekvieną jo kūno plotelį, kiekvieną virpantį plaukelį.

— Lipu į lovą, — ramiai atsakė jis.

Toks įvykių posūkis taip sujaukė protą, jog ji net pamiršo, kokia gili jos marškinėlių iškirptė ir kaip netramdomai po švelniu šilku siūbuoja krūtys. Tik tada, kai primerktos Spenserio akys ten nuklydo, ji stvėrė antklodės kampą ir prisidengė.

— Tu negali čia miegoti.

— Žiūrėk, — ilgos kojos palindo po antklode, galva nusileido ant pagalvės. Spenseris patenkintas atsiduso. Sunėręs pirštus, iškėlė juos į viršų ir tingiai kaip pantera pasirąžė. Paskui pasikišo rankas po galva, išrietė virš čiužinio nugarą ir plačiai nusižiovavo. Tik visiškai atsipalaidavęs jis pažvelgė į ją ir, kilstelėjęs antakį, kuo nekalčiausiai paklausė:

— Tu miegosi sėdėdama?

Jo kūnas judėjo tarsi gerai sutepta mašina. Elison lyg kas liežuvį surišo stebint, kaip gracingai juda jo raumenys, kokios nuostabios spalvos jo oda.

— Aš visai nesiruošiu su tavimi miegoti, — ji sviedė nuo savęs antklodę lyg gintųsi nuo kažkokių viliojančių ar niekingų gniaužtų. Švystelėjusi nuogomis kojomis, atsisėdo ant lovos krašto. Kojos jau pasiekė grindis, ir ji kėlėsi stotis.

— Ir dar kaip pasiliksi, — jis norėjo ją sučiupti, bet ranka užkliuvo už kelnaičių gumelės. Pirštai sulindo už jos, ir dabar kumštyje gniaužė pilną saują juodo šilko.

Ji apmirė, nes pajudėjus, kelnaitės būtų taip ir pasilikusios jo saujoje, o užpakalis...

— Paleisk, — duso ji.

Nugriaudėjo juokas. Iš pradžių patyliukais gunksėjęs jo krūtinėje, galiausiai sugriaudėjo visu garsumu.

— Tik kai pragaras užšals, širdele. Bet gali eiti, jei tik nori. Na, judinkis. Leidžiu.

— Tu bjaurybė!

— Na, na, neprasivardžiuok, — jis žaismingai timptelėjo už gumytės ir ji aiktelėjo. — M, labai gražus. Apvalutis, lygutis, minkštutis. Jei nenori išgirsti daugiau, guldyk užpakaliuką atgal į lovytę.

Pamažu ji nusileido ant lovos. Jis paleido kelnaites, tik ji nespėjo pašokti, nes Spenseris pačiupo ją per pusiaują ir trūktelėjo į savo lovos pusę, kur ji ir pliumptelėjo ant jo. Besigrumiant pižamos marškinėliai susisuko, ir ji prigludo nuogu pilvuku prie gauruotojo. Uždėjęs ranką ant užpakalio, jis neleido jai pakrutėti. Abiem rankomis įsirėmus abipus jo pečių, dabar jai te-

ko žiūrėti į triumfuojantį veidą. — Vaizdelis iš čia irgi neblogas, — postringavo jis, begėdiškai žiopsodamas į atsidengusias krūtis.

Ji pasimuistė.

— Iškrypėlis, seksomanas, tu...

— Vieną gražią dieną, Raudoniuke, temperamentas pridarys tau velniškai daug bėdos, — tyliai papriekaištavo jis, caksėdamas liežuviu.

— Leisk atsikelti.

Jis nusišypsojo kaip hedonistiškas despotas.

— Tai aš keliuosi. Ir geriau baik muistytis, jeigu nenori atsakyti už pasekmes, — ji iš karto aprimo. Ji žvelgė žemyn į jį plačiai atmerktomis išsigandusiomis akimis. — Ar dabar jau esi nusiteikusi paklausyti, ką pasakysiu ir ką būčiau paaiškinęs, jei nebūtum paleidusi vadžių.

— Taip, — dusliai atsakė ji. Jis nejuokavo. Į pilvą rėmėsi jo vyriškas organas. Jos kūnas irgi nebuvo pratęs šitaip gulėti. Du susiglaudę nuogi kūnai žmonėms turėtų reikšti absoliutų malonumą. Jai kilo juokingas noras nuslysti visu kūnu ir paliesti jį visur, kur įmanoma.

— Tada gerai, — jis lėtai atitraukė ranką nuo jos užpakalio ir leido jai nusiridenti. Tačiau Spenseris vis vien ją laikė apkabinęs. Dėl visa ko ji patraukė kojas, bet jis tik šypsojosi. Abudu kvėpavo nelygiai. Jeigu jis ką ir išmanė apie moteris, o išmanė daug, tai turėjo matyti, kad ji buvo tiek pat susijaudinusi kaip ir jis.

— Daugiau lovų laive nėra, — pradėjo jis.

— Tu galėtum miegoti ant kurios nors sofos.

— Galėčiau, bet nesiruošiu.

— Tada aš miegosiu.

— Ne, Elison, — jis palietė delnu jos skruostą ir tyliai, paslaptingai pasakė: — Argi mes čia neatvažiavome atlikti misijos?

Ji niekaip negalėjo atitraukti akių nuo jo nuogos krūtinės. Lyg ir nenorėdama kukliai vaišinosi tuo vaizdu.

— Taip. Bet susiklosčius tokioms aplinkybėms, aš atleisiu tave nuo jos.

— Aš tebenoriu kūdikio. Bet jeigu kalbėsime apie sėkmę, tėra vienintelis būdas: turime įveikti tavo varžymąsi ir baikštumą.

— Nežinau, ar kada nors pavyks.

— Palik viską man, — tarė jis, švelniai bučiuodamas ją į kaktą. Įtampa pamažu atslūgo. Ji jau nebenorėjo sprukti. Žinoma, į jį besiremiantys jos krūtų speneliai maloniai vedė iš proto. Krūtine jautė, kaip ji kvėpuoja. Tačiau suvaldė savo aistrą.

— Pirmiausia tu turi įprasti gulėti vienoje lovoje su vyru, įprasti jausti jo kūną prie savojo.

Ji nurijo seilę.

— Manau, taip.

— Na, štai. Dabar gražiai pabučiuok mane nakčiai ir miegokime.

Ji lengvai pakštelėjo jam į lūpas.

— Labanakt.

— Elison, — pašaukė jis, kai ji nusisuko į kitą pusę.

— Hm?

— Ir tu vadini tai bučiniu? Argi aš taip tave bučiuoju?

Ji vėl atsigręžė ir prispaudė įkaitusį skruostą prie pagalvės.

— Ne.

— Pabučiuok taip, kaip aš tave bučiuočiau. Ne kartą taip darei.

— Žinau, bet anais kartais viskas buvo kitaip.

— Kodėl?

— Todėl, kad aš tik atsakiau į bučinį, o ne pati pradėjau.

— Manai, kad vyrai nenori retsykiais būti pamylėti?

— O jie nori?

— Aš noriu, — paėmęs jos ranką, priglaudė sau prie širdies ir lengvai pakasė. — Elison, pabučiuok mane.

Ji pažvelgė jam į veidą. Nors ant akių krito šešėliai nuo antakių, jos vis tiek žėrėjo kaip safyrai. Jai patiko jo nosies forma ir kaip virpėjo nosies sparneliai viršum tos juslingos burnos. Kokie tvirti jo žandikauliai ir ryžtingas smakras, jau seniai buvo pastebėjusi. Tai rodė, jog jis — vyras su charakteriu. Raukšlyčių spindulėliai prie jo akių liudijo, jog jam nestinga sąmojingumo ir žavesio.

Ji studijavo jį ilgokai, galvodama apie tai, koks mielas jo vėjo nugairintas veidas, kaip ją žavi šelmiškai suvelti tamsūs plaukai, ir kaip stipriai ji myli šį vyrą, kad ir koks jis yra arogantiškas ir valdingas. Dabar jau buvo lengva pasilenkti ir prispausti lūpas prie jo burnos.

Sučiauptomis lūpomis jis gulėjo klusnus ir

nejudėjo. Iš pradžių ji tik stipriau prispaudė lūpas. Tačiau jo bučiniai buvo kitokie, net ir pirmąjį kartą.

Ji drąsiai palietė liežuviu jo lūpas ir kuo greičiau atsitraukė.

— Taip, Elison, taip, — sudejavo jis, uždėdamas vieną ranką jai ant nugaros ir plačiai išskėsdamas pirštus.

Kai ji vėl paspaudė liežuviu, jo lūpos prasivėrė, ir ji pateko į drėgną jo burnos karštį. Susitikus liežuvių galiukams, ji silpnai sudejavo. Nebereikėjo nieko mąstyti — ji po truputėlį slinko ant jo, aukščiau ir glaudžiau, kol galva visai palinko virš jo veido. Plaukai apgaubė juos. Laisvoji jo ranka paskendo garbanų šilke.

Pakėlusi abi rankas, ji panardino pirštus į jo plaukus ir suėmė galvą, kad pagaliau galėtų numalšinti savo lūpų alkį. Jos liežuvis sulaukė atsako.

Jie ir kovėsi vienas su kitu, ir gynėsi. Kas sekundę bučinys darėsi vis aistringesnis, kol abudu nunešė į patį geismo sūkurį.

Ji apglėbė jo kūną kojomis. Kūnas instinktyviai judėjo, prisiderindamas prie jo liežuvio nėrimo gilyn.

Nirtus keiksmas sudrebino sienas. Spenseris nustūmė ją ir atsisėdo, apimtas lygiai tokios pačios panikos kaip ir ji, jam lipant į lovą. Sulenkęs kelius, atsirėmė alkūnėmis ir susiėmė už galvos. Krūtinė kilnojosi lyg dumplės, sunkiai varinėdamos orą.

Elison susigūžė tarp pagalvių. Ji kvėpavo ne

ką lengviau. Kiek laiko jie bučiavosi? Kelias minutes? Valandas? Nei laikas, nei erdvė nebeturėjo reikšmės, svarbus buvo tik jo burnos skonis, jo rankų lytėjimas, šilta, ją traukianti vyriško kūno jėga. Buvo paliesta jautriausia styga. Ji ką tik vos neprarado savikontrolės.

Pagaliau Spenseris atsiduso ir nuvirto aukštielninkas. Švelniai pažvelgęs į ją, užkišo garbanėlę už ausies.

— Ar aš ką nors blogai padariau?

Jis liūdnai šyptelėjo.

— Tu padarei tobulai. Per daug tobulai. Supranti?

Tai suvokusi ji greitai pasislinko arčiau jo, tačiau stengėsi išlaikyti atstumą.

— Taip, atrodo.

Pakėlęs jos ranką nuo antklodės, karštai pabučiavo.

— Labanakt, mieloji.

— Labanakt.

Jis pasitraukė prie pat lovos krašto ir nusisuko nuo jos. Jie nebekalbėjo ir nejudėjo, nors Elison labai abejojo, ar Spenseris užmigo greičiau nei ji.

Ji prabudo nuo švelnaus laivo siūbavimo ir galingo variklio vibracijos. Praplėšusi akis, pasivertė ant šono. Lovoje gulėjo viena. Saulė buvo vos patekėjusi.

Išlipusi iš lovos, ji nutapsėjo prie langų: tolumoje matėsi tirpstanti kranto linija. Ji užsime-

tė chalatą, trumpam nubėgo į vonią ir užlipo į denį. Spenseris stovėjo prie vairo ir žvelgė į vandenyną, į kurį buvo nukreiptas pirmagalis. Jis buvo nusisukęs, todėl ji nutarė jam netrukdyti.

Pagauta įkvėpimo, pasuko į mažytę virtuvėlę. Kavinukas jau buvo paruoštas. Kava pasirodė per stipri, tačiau žiūpsnis vakar pirktos grietinėlės pataisė padėtį. Nebuvo jokių pėdsakų, kad būtų valgyti pusryčiai. Ji žinojo, ko imtis.

Kol kumpis kepė, ji nulėkė į miegamąjį ir apsirengė šortais bei palaidinuke. Suėmusi plaukus į uodegėlę, perrišo ryškiu šalikėliu. Basomis nudūmė į virtuvėlę ir vos suspėjo išgelbėti kumpį — dar kiek ir jis būtų sudegęs.

Po penkiolikos minučių ji užėjo į vairinę.

— Ar šio laivo kapitonas jau valgė pusryčius?

Spenseris atsisuko, ir nuo to, kaip nušvito ją pamačiusios akys, Elison širdis suspurdėjo.

— Ne, vaikine.

— O ar jis norėtų?

Užuot atsakęs, jis išjungė variklį ir nusekė jai iš paskos į virtuvę. Stalas buvo padengtas ir nuklotas lėkštelėmis su puria plakta kiaušiniene, traškiu kumpiu, kepintomis angliškomis bandelėmis, uogienėmis ir drebučiais bei supjaustytu sultingu melionu.

— Čia man?

— Ar jūs kapitonas?

— Taip, taip.

— Tada jums.

Kapitonas pasodino savo pirmąjį padėjėją į kėdę ir tik tada energingai kibo į pusryčius.

— Nuostabu. Tikrai. Kodėl nesakei, kad moki gaminti valgį?

— Tu neklausei.

— Man buvo nesvarbu.

— Tu taip pat neklausei, ar aš moku mylėtis.

Jis pakėlė galvą, nurijo kąsnį ir tik tada atsakė:

— Man buvo nesvarbu, — jis pasiekė per stalą jos ranką. — Tiesą sakant, aš džiaugiuosi, kad tu dar nepriklausei jokiam kitam vyrui. Man garbė būti pirmam.

Ore pleveno jaudulys. Juk tuo jis pripažino, kad jos nerangumas ir patirties stoka jam mieli. Dar viena priežastis jį įsimylėti. Tos priežastys veržėsi į paviršių neregėtu greičiu ir jau kėlė nerimą.

— Kur mes plaukiame? — paklausė ji. Tiesą pasakius, jai nusispjauti, svarbu, kad ji gali būti su juo.

— Tiesiog paplaukiosime keletą valandų. Norėjau pademonstruoti savo navigacinius sugebėjimus.

— O aš galiu pavairuoti?

— Vesti ją, — pataisė jis.

— Vesti ją. Ar galiu?

— Pirmiausia turi išplauti indus.

— Gerai, — tarė ji keldamasi nunešti indus į kriauklę. — Tačiau tu turi pakloti lovą.

— Tai — maištas.

— Tai — teisinga.

— Sutarta, — nusileido jis. Pliaukštelėjimą per užpakaliuką galėjai laikyti antspaudo uždėjimu.

Kažkur toli plaukė dar keletas laivų. Jis privertė ją vairuoti, sėdint jam ant kelių. Ją svaigino jausmas, kad gali vesti tokį didelį laivą, bet to negalėjai lyginti su virpuliukais, sklindančiais nuo rankų ant jos nuogų klubų ir krimsnojamo peties.

— Tik neįlėk į ką nors didesnio už mus, — perspėjo jis.

— Aš juk neįpratusi, — ji pati nežinojo, ar kalba apie jo glamones ar laivo vedimą. — Geriau tu padėk man.

Jis apkabino ją iš užpakalio, sunėrė pirštus ant pilvo ir atrėmė smakrą į petį.

— Tau puikiai sekasi. Tik neskubėk, gražiai, — šnabždėjo jis, o nykščiais jau siekė krūtų. Paslinko dar aukščiau. Glamonėjo dar drąsiau. — Ji reaguos į menkiausią prisilietimą. — Nykščiais palietęs krūtų keteras, jis įtikino, kad buvo teisus.

— Tu kalbi apie laivą? — vienu kvėptelėjimu pasitikslino Elison.

— Žinoma, — patikino ją, tačiau jo rankos nuslydo į neutralesnę teritoriją liemens link.

Kai ji pakankamai pasitreniravo valdyti laivą, jis išjungė variklį.

— Jūra rami, diena puiki. Gal išmeskim inkarą ir likusią dienos dalį patinginiaukime?

— Skamba nuostabiai, — ji pirmą kartą buvo jūriniame laive, tačiau Atlanto platybės jos nebaugino. *Double Dealer* ji jautėsi visiškai saugi, tik nesuprato, iš kur ta drąsa. Matyt, ją užaugino meilė, kurios mažytė srovelė ištryško joje neišsenkančiu šaltiniu.

Ji įsmuko į vieną iš naujųjų bikinį, o Spenseris paruošė padėklą šaltų užkandžių: sūrio, prancūziškos duonos, pjaustyto meliono, šviežių braškių ir sausainių. Jis atnešė į denį ledainę su svaigiaisiais gėrimais ir alumi, kad nereikėtų dažnai lakstyti į apačią.

Pamatęs denyje Elison, išsitiesusią ant vieno iš gilių krėslų ir besitepančią kremu nuo saulės jis vos nepaleido sau ant didžiojo kojos piršto sunkaus stalelio. Bronzinės spalvos bikinis vargu ar atliko savo paskirtį. Tai viso labo tebuvo vos keturios audeklo skiautelės, kurias kartu laikė keli raišteliai.

Kai ji, pakėlusi akis į Spenserį, pagavo jo godų žvilgsnį, netgi didžiuliai akiniai nuo saulės negalėjo paslėpti, kad ji drovisi.

— Enė privertė jį nusipirkti.

— Primink, kad nepamirščiau jai padėkoti, — sunkiai ištarė jis, žiopsodamas į trikampėlius, kuriems nesisekė sutalpinti krūtų. Paskiau jo akis prikaustė viliojantis trikampis tarp jos šlaunų.

— Spenseri, baik! — šūktelėjo ji, sukryžiuodama rankas ant krūtinės. — Aš eisiu persirengti, jei nebaigsi žiūrėti į mane taip, lyg norėtum suvalgyti. Man labai nesmagu.

Jis pakilnojo antakius *a la Groucho* ir sumosavo nesamu cigaru.

— Jei tau nesmagu...

— Prašau, paduok man šalto gėrimo, — perdėtai mandagiai paprašė ji.

Juokdamasis jis atidengė ledainę ir, pasirausęs joje, ištraukė skardinėlę. Atlupęs dangtelį, ištiesė jai, bet taip, kad ji nepasiektų. Jai teko pasilenkti ir pasiimti, ir tuokart iš mažyčių bikinio trikampėlių išsiveržė krūtys.

— Ačiū, — atšiauriai tarė ji, griebdama skardinėlę iš jo rankos.

— Ačiū tau.

Kiek kukliau atsilošdama, ji šovė jam nuodingą žvilgsnį. Tačiau jis ėmė nertis iš marškinių ir jos išdidumas peraugo į susižavėjimą. Ji jau beveik priprato matyti nuogas jo kojas... Visą rytą jis vaikštinėjo su glaudėmis, ant kurių plevėsavo užleisti marškiniai. Tačiau dabar, kai liko tik su tomis ypač aptemptomis mėlynomis glaudėmis, jai užgniaužė kvapą. Kaip ji visada ir įsivaizdavo, jis buvo išvaizdus, saikingai raumeningas. Ji troško paglostyti glotnia oda padengtus, tarsi išskaptuotus jo rankų raumenis.

Krūtinė buvo plati, plaukų kilimėlyje pūpsojo tamsūs speneliai. Pilvas atrodė kietas ir raumeningas. Jis pasibaigė kartu su siaurais klubais. Standūs sėdmenys, tvirtos šlaunys ir bėgiko blauzdos užbaigė jo paveikslą.

— Nori priešpiečių? — paklausė jis, nuvirsdamas ant šalia jos stovinčios poilsio kėdės.

Norėdama ne vien vėpsoti ir varvinti seiles, ji tarė:

— Aišku. Viskas atrodo taip skanu.

Valgydama ji klausinėjo apie jo keliones laivu.

— Ar niekada nepasijusdavai vienišas?

— Pasijusdavau, — jis baigė valgyti ir dabar vangiai vedžiojo pirštu po jos ranką, gulinčią ant kėdės. — Sakiau tau, jog atsibodo lakstyti po visą pasaulį.

Atrodė, kad jis taip pat tingiai glosto ir pilvą, nes būtent ten ją kuteno nematomos plunksnelės.

— Ar tau kada nors, būnant vidury vandenyno, teko patirti baimę? Pavyzdžiui, per audrą.

— Keletą sykių. Aš labai atsargus ir stengiuosi blogu oru neplaukioti. Mano verslas nėra toks, kad, esant reikalui, negalėčiau atidėti susitikimų.

— Kokių susitikimų?

— Tavo gražios krūtys.

— Tu keiti temą.

— Aha. Tu keiti temą. Jau daugelį dienų mano mintys sukasi apie tavo krūtis.

Elison buvo tokia atsipalaidavusi ir laiminga, kad net nenorėjo protestuoti. Ji nusižiovavo ir stipriai pasirąžė.

— Prisivalgiau ir apsnūdau. Gal aš apsiversiu ir pasnausiu. Ką tu veiksi?

— Gulėsiu sau ir žiūrėsiu, kaip tu snaudi.

Ji atsigulė kniūbsčia ir padėjo skruostą ant sulenktų rankų.

— Mm, kokia gera saulė ir... ką ten darai?

— Atrišinėju tavo liemenėlę.

— Žinau. Kodėl?

— Kad neliktų negražių žymių. Juk negalim to leisti, ar ne? Kad kas nors negražiai atrodytų ant šitos nugaros, — jis pabučiavo jai į petį. —

Tarp kitko, turiu patepti tau nugarą kremu, kitaip tu per daug įdegsi. Dabar nurimk ir miegok.

— Taip taip, kapitone, — pasakė ji žiovaudama. Rankos, tepančios ją kremu, buvo nuostabios. Jis tiksliai žinojo, kurias vietas liesti ir kiek spausti. Visas kūnas alpėjo iš malonumo, kai jo nykštys čia praslinkdavo įdubimu, čia lėtai sukdavo ratus. Kai jo pirštai ėmė judėti per stuburą, ji užsnūdo.

Spenseris atsigulė aukštielninkas ir ėmė apžiūrinėti šalia gulinčią moterį. Apšviesti ryškios saulės jos plaukai atrodė nuostabiai. Jie buvo sukelti ant viršugalvio, tačiau susukti ne į oficialų kuodelį, kokį ji susisukdavo eidama į laboratoriją, bet į laisvą kuodą, nuo kurio pavienės sruogelės droviai driekėsi ant kaklo ir pečių. Jam regėjosi, jog tokios permainos yra reikšmingos. Tai rodė, kad ji po truputį atsipalaiduoja, nebėra tokia susikausčiusi. Tai jam teikė vilčių.

Jos odos spalva priminė prinokusius abrikosus, ištepta kremu buvo tokia pat lygi ir švelni. Jis įsivaizdavo, kaip rankomis ją tyrinėja, kaip lūpomis susiranda aromatingas vieteles.

Žiūrint iš šono, jos kūnas atrodė lieknas. Ties juosmeniu jis gražiai įlinkęs, ties klubais pakilęs. Tarp jų esančiame slėnyje susimetė grupelė persiko spalvos pūkučių. Jie supo dvi vienodas duobutes. Ilgos ir lieknos šlaunys, švelnios blauzdos, kurios, jis prisiminė, puikiausiai telpa jo delnuose. Jis geidė prispausti lūpas prie jos

pėdos įlinkio ir išbučiuoti visus iki vieno pirštelius.

Širdį apėmė keistas, nuostabus jausmas. Taip, jis norėjo jos grynai fiziškai. Bet jis norėjo jos ir kitaip. Jam reikėjo jos dvasios, to staigaus ir pašėlusio temperamento, jos proto, nesaugumo, nekaltumo. Jis troško išmokyti ją mylėtis bei iš jos išmokti visų tų paslaptingų dalykų, kurie ją darė unikalią.

Ar tik nebus jos įsimylėjęs?

Visko galėjo būti. Bėgant laikui, jis suprato, jog mylėjimasis su ja reikš pradžią, o ne pabaigą. Ar tai yra meilė? Ar tai būties esmė, tos būties, kurios jis nepažino per visą gyvenimą nuo pat vaikystės iki dabar? Skausmas jį užvaldė ir nebepaleido. Tegul jį velniai, jis ir nenori, kad paleistų.

Po jos pakelta ranka matėsi krūties išlinkimas. Jis troško paliesti ją, pakišti po ja ranką ir laikyti delne. Norėjo, kad ta viršūnėlė vėl sustandėtų tarp jo glamonėjančių pirštų, bučiuoti ją, čiulpti, klausytis tylių aistros garsų, kurie gurgena jos gerklėje, kai jo liežuvis liečia ją.

Dieve! Jis miršta. Keldamasis beveik juto skausmą, tačiau vis vien atsistojo. Sandėliuke susiradęs kopėtėles, užkabino jas ant jachtos borto ir pritvirtino. Paskiau dar sykį žvilgtelėjęs į moterį, kuri dabar užvaldė jo mintis ir vadovavo kūnui, nėrė už borto.

9

Vėliau ji negalėjo pasakyti, nei kas ją pažadino, nei kodėl atsibudusi pajuto, jog širdis plaka kažkur gerklėje, o kraujas verda. Ji staigiai atsisėdo. Net nepastebėjo, kad liemenėlė nuslydo ant denio.

Spenserio nebuvo šalia.

— Spenseri? — ji sumirksėjo akinančioje saulės šviesoje. Atsistojusi du kartus apsisuko ratu, akimis ieškodama jo po visą jachtą. — Spenseri? — pašaukė dar garsiau.

Šaukdama jo vardą, apimta panikos, ji nubėgo prie borto. Kur jis? Apieškojo vairinę ir virtuvę, darbo kambarį ir miegamąjį. Laive jo nebuvo!

— Spenseri! — suriko ji lėkdama į viršų ir lyg paklaikusi sukiodama galvą į visas puses. — Spenseri!

— Aš čia, Elison.

Širdis dunksėjo, bet jo balsą išgirdo per tvinksėjimą ausyse.

— Spenseris, — ramiau sušnibždėjo ji, o paskui vėl suriko: — Kur tu?

— Už dešiniojo borto. Ar kas atsitiko? — ji nulėkė prie dešiniojo borto, bet jo nepamatė. Jis vėl pakartojo jos vardą, tik šį kartą balsas buvo susirūpinęs.

— Elison, ar tau viskas gerai?

Ji ėjo sklindančio garso link ir tik tuomet pastebėjo ant laivo borto užkabintas kopėtėles. Pribėgusi prie turėklų, pažvelgė žemyn ir pamatė jį visą šlapią lipantį laiptukais.

— Tu maudeisi! — susijaudinusi šaukė ji. — *Maudeisi?*

— O ką tu manei? Ar kas blogai?

Dabar jis jau permetė koją per turėklą ir atsistojo ant denio.

— Blogai? Mirtinai mane išgąsdinai. Aš atsibudau ir nežinojau, kur tu. Buvau visai viena čia, vidury Atlanto vandenyno, o aš nemoku vairuoti to prakeikto laivo, nemoku net jo užvesti. Dėl Dievo meilės, tame vandenyne pilna ryklių ir dar Dievas žino, ko... Ir...

Veidas susiraukė, ir ji pravirko. Vėsios šlapios jo rankos apkabino ją ir prisitraukė. Jis apglėbė jos galvą ir priglaudė veidu sau prie kaklo. Ji apsivijo rankomis jo juosmenį.

— Atleisk, kad išgąsdinau. Aš visą laiką taip plaukioju. Nė nepagalvojau apie tai pasakyti. Aš buvau tik per dvidešimt pėdų nuo laivo. Ar dabar jau geriau?

Jis švelniai pakėlė jos galvą. Nuo plaukų vanduo lyg lietus užtiško jai ant veido.

— Jaučiuosi kaip idiotė. Nežinau, kodėl puoliau į paniką. Aš taip sutrikau ir... — akimirką ją nustebino meilus įtemptas žvilgsnis ir rimtas veidas, — susijaudinau, kad tavęs nebuvo šalia, — užbaigė ji pašnibždomis.

Vienu metu jie susigriebė, jog abudu stovi apsikabinę, nuogos krūtinės susiglaudusios, nuogos kojos susipynusios. Vandens lašeliai pakibdavo ant jo krūtinės plaukų, o paskui krištoliniais upeliukais nutekėdavo per jos krūtis. Ji stovėjo suglaudusi kojas, jis -- apžergęs ją. Pilvai kilnojosi vienu ritmu. Vyriškumas ir moteriškumas papildė vienas kitą.

Valandų valandas jos kūnas gėrė saulę. Jo buvo atvėsinęs vandenynas. Dabar jos šiluma plūdo į jį. Kontrastas svaigino.

Jų akys siuntė tūkstančius nebylių žodžių, ir tai neprilygo jokiems žodžiams. Jų širdys plakė vienu ritmu.

Lyg susitarę, jie palenkė galvas į priešingas puses. Ji apsivijo rankomis jo kaklą, o jis — jos liemenį. Ji pasistiebė, ir jis priglaudė ją.

Lūpoms susitikus, malonumo ir skausmo atodūsiai susipynė, sukurdami vieną abipusio alkio garsą. Jo lūpos buvo šaltos, tačiau karštas liežuvis netruko užvaldyti jos burną. Bučinys buvo ilgas ir gilus, atpalaiduojantis ir tirpdantis kūną.

Nuo jo lūpų ji nulaižė druską. Jis sumurmėjo jos vardą ir prisispaudė prie klubų taip, kad net išsilenkė jos nugara. Krūtinės plaukai kaip šilkas kuteno jos spenelius. Kylant aistroms ir ji sumurmėjo jo vardą.

Spenseris juto, kaip paburko jos krūtinė, ir žinojo, ką tai reiškia. Šiek tiek atsitraukęs jis suėmė į delnus jos veidą. Degančiomis akimis bandė išgauti atsakymą.

Virpančiais pirštais ji palietė jo burną, skruostikaulius, antakius. Nuleisdama akis ir stipriai užsimerkdama, sušnabždėjo:

— Pamylėk mane, Spenseri.

Negaišdamas laiko, jis paėmė ją už rankos ir nusivedė žemyn į kajutę. Miegamasis buvo vėsus ir tamsus, pro langus dvelkė vėjelis.

— Pirmiausia čia, — vedė ją į dušą.

— Kodėl?

Jis atsuko dušo čiaupus.

— Esi slidi nuo to kremo. Jeigu jau ką liečiu, tai noriu ir suimti, — jo juokeliai Elison šiek tiek apramino. Ji nusijuokė gerkliniu, seksualiu juoku ir pati nepatikėjo, kad gali taip juoktis. — O mano kūnas sūrus nuo jūros druskos, todėl kai ji išdžius, ims niežtėti, o aš nepageidauju, kad kas nors atitrauktų dėmesį. Na, eikš.

Jis įlipo į dušo kabiną ir įsitempė ją kartu. Jie stovėjo taip arti vienas kito, jog tik vanduo tegalėjo prabėgti tarp jų. Spenseris paėmė muilą ir padavė jai.

— Jei man padarysi paslaugą, tai ir aš atsilyginsiu tuo pačiu.

Ji išsimuilino rankas ir pradėjo jį prausti nuo kaklo. Jos pirštai lėtai slinko žemyn per pečius, tyrinėdami kiekvieną kaulelį ir raumenį. Ji buvo įsimylėjusi įdubimą ant jo sprando. Ji norėjo pasilenkti ir švelniai pabučiuoti, tačiau jis pirštu

pakėlė jos smakrą prie savo lūpų ir karštai pabučiavo. Tik tada jai buvo leista tęsti.

Jos rankos slydo per krūtinę, per muiluotus plaukus, masažavo raumenis. Drąsiai šypsodamasi, ji smalsiai palietė vieną spenelį.

Kaip atsakas pasigirdo grėsminga dejonė.

— Atsimink, ir aš galiu taip padaryti.

Toks baisus grasinimas nesulaikė jos pirštukų, kurie toliau tyrinėjo ir slydo žemyn krūtine per pilvą, pažaisdami aplink plaukuose pasislėpusią bambą.

— Dabar, Elison, aš nusimausiu glaudes.

Ji greit atitraukė rankas.

— Gerai.

Traukdamas už abiejų šonų, jis smaukė jas per pilvo apačią, šlaunis, kojas ir pagaliau išlipo iš jų.

Sulaikiusi kvapą ji laukė, tikėdamasi, jog jis neprašys padaryti ko nors, kam ji dar nepasiruošusi. Tačiau jis tik ištiesė ranką į muilą.

Ji padavė kvepiantį gabalėlį. Tamsias rankas padengė baltos, purios putos. Pirmiausia jis išmuilino jos nugarą. Baigęs švelniai atsuko ją veidu į save. Iš malonumo, kai jis apėmė jos krūtis, ji užsimerkė.

— Gera? — paklausė jis.

— Taip.

— Man irgi.

Spenseris prausė ją kruopščiai, jausmingai. Jis net pakėlė jos rankas aukštyn, kad galėtų delnais nuslysti po jomis. Pirštais vedžiojo krūtų šonais aukštyn, paskui žemyn, kol visas jos kūnas

ėmė judėti erotišku ritmu. Jis susėmė delnais abu minkštus kauburius ir pakėlė aukštyn, lengvai spusteldamas. Ji pasiekė palaimos viršūnę, kai jo nykščiai prisilietė prie putotų viršūnėlių.

Nebeišlaikydama kniumbančio kūno, ji atsirėmė rankomis į jo pečius.

— Aš nebegaliu ilgiau, Spenseri.

— Mes vos tik pradėjom, meile mano.

Jis pabučiavo ją. Jų kūnais toliau sruveno vanduo, o lūpos mylėjo, jungėsi, susiliejo.

Jo rankos įsmuko į kelnaites. Pirštai suspaudė kuplius sėdmenų minkštumus.

— Ar gerai? — jis pasmaukė drabužėlį žemyn.

Ji linktelėjo prie jo peties.

Jis nutraukė kelnaites per klubus, šlaunis ir kelius. Tada jos pačios nukrito ant grindų. Elison ir Spenseris stovėjo nuogi.

Švelniai apglėbęs, laikydamas tiktai rankas virš alkūnių, jis palinko prie jos. Ji tyliai atsiduso, kai prie jos švelnumo prigludo kietas vyro organas.

— Aš esu vyras, Elison. Ir viskas. Tau nereikia manęs bijoti.

— Žinau.

Jis apsisuko ir užsuko čiaupus. Greitai išlipusi iš kabinos, Elison stvėrė rankšluostį. Tik Spenseris buvo greitesnis ir atėmė jį.

— Aš tave nušluostysiu.

Rankšluostis buvo švelnus ir minkštas. Jo rankos — tarsi dievinančio tarno. Jis šluostė ją, pradėdamas nuo pečių ir krūtinės, žemyn pilvu

iki šlaunų. Atsiklaupęs rankšluosčiu sugėrė vandenį nuo kojų.

— Apsisuk.

Jos nugarai buvo skiriamas lygiai toks pat dėmesys. Šluostydamas kojas, jis vėl atsiklaupė. Nusausinęs jas, numetė rankšluostį į šalį ir apkabino ją per klubus. Kai pirštai prisispaudė prie pilvo, Elison uždengė juos rankomis. Ji turėjo giliai įkvėpti, kai jis burna palietė strėnas ir ėmė liežuviu vedžioti aplink duobutes abipus stuburo.

— Šią popietę labai norėjau paskanauti šitą vietą, — pasakė jis atsistodamas. — Labai intriguojanti vietelė.

— Mane visada viliojo tavo rankos, — prisipažino ji atsisukdama.

Jis nusijuokė.

— Mano rankos?

Suėmusi jo raumenis, ji paaiškino:

— Jie nedideli, bet stiprūs. Gražiai išryškėję raumenys, lygi oda. Pažiūrėk į venas, — ji nuvedė pirštu per ryškią mėlyną liniją ir pabučiavo tą kietą raumenį, o paskui krimstelėjo. — Lyg kąsčiau obuolį.

Jis prisitraukė ją.

— Eime į lovą.

Ji nuėjo į miegamąjį. Jis dar kiek užtruko vonioje ir paskubomis nusišluostė. Ji jau gulėjo tarp atlasinių paklotų, plaukai lyg ugnis degė ant pagalvės. Ant baltų paklodžių oda švytėjo sveikata ir saule, o akys spinduliavo žalia šviesa.

Jam artinantis prie lovos, ji stengėsi žvelgti

kuo aukščiau, kad tik nekliudytų apatinės kūno dalies. Jis atsigulė šalia. Jos krūtys buvo kukliai pridengtos, tačiau antklodė visiškai nereikalinga, nes jis iš karto įsitraukė ją į glėbį.

Ji mielai, bet droviai prisiglaudė. Nubraukęs nuo skruostų rusvų plaukų sruogas, jis švelniai pabučiavo ją į lūpas.

— Pasakyk, jeigu aš darysiu ką nors, kas tave įžeidžia ar skaudina, arba kas tau nepatinka. Supranti?

— Taip.

Jis nusišypsojo ta kreiva, tingia šypsenėle, kurią ji dievino.

— Ar žinai, jog nuo to laiko, kai pirmą kartą su tavimi šokome, aš būtent šito ir norėjau — kad gulėtum nuoga šalia manęs.

— Tu — begėdis. Tądien, kai atėjai pas mane į laboratoriją, sakei, kad norėjai Enę pasiguldyti į lovą.

— O tu mane apipurškei kava.

Ji nusikvatojo ir įkišo nosį į drėgnų, garbanotų plaukų kupetą jam ant krūtinės.

— Tai tada ir galėjai susiprotėti, jog kažkas vyksta ne taip.

— Ak, Elison, tu — nepakartojama, — jis atsiduso, kilstelėjo jos smakrą ir ėmė apžiūrinėti veidą.

— Aš — nevėkšla.

— To nepasakytum apie tavo bučinius.

Ji žinojo, kad toks intymus pokalbis lovoje buvo skirtas tik pasimeilinti, atsipalaiduoti bei švelniai nuteikti mylėtis.

Tai padėjo. Jeigu ji dar labiau suminkštės, tirpstančią ją sugers apklotai.

— Aš gerai bučiuojuosi? — paklausė ji, vedžiodama pirštu po jo smakrą.

— Hm, — sumykė jis, pakšnodamas jos lūpas. Priglaudęs lūpas jai prie ausies, sušnibždėjo:

— Jei mes nieko daugiau nedarytume, tik bučiuotumėmės, man vis vien sukietėtų.

— Tau jau sukietėjo, — sušnabždėjo ji.

— Tai nereiškia, jog aš praleisiu progą su tavimi pasibučiuoti.

Ir iš karto, pripuolęs prie jos lūpų, jis įkišo liežuvį ten, kur jo laukė jos burnos saldybė. Jis pasislinko arčiau. Kai jų kūnai susilietė, pasitvirtino tai, ką ji jau žinojo.

Jis buvo pasiruošęs, įkaitęs ir jaudinantis. Užuot pasitraukusi nuo akivaizdaus geidulingumo įrodymo, ji veržėsi prie jo.

Jų burnos tol žaidė aistringus žaidimus, kol beveik pasisotino bučiniais. Numetęs antklodes, jis išvydo jo glamonių laukiančias karštas rusvas krūtis.

Jis davė valią pirštams pasidžiaugti aksomine oda, krūtų pilnumu, nuostabiomis koralų spalvos viršūnėlėmis. Ji suvaitojo nuo pirmojo prisilietimo. Nuogos kojos neramiai brūžinosi į jo kojas, o klubai judėjo aukštyn žemyn.

— Noriu paragauti tavęs, — pasakė jis ir, palenkęs galvą, lūpomis suspaudė pienu kvepiantį spenelį. Jis švelniai pačiulpė jį.

Kiekvieną nenusakomą trūktelėjimą Elison jautė atsiliepiant įsčiose, ir tuomet suvokė, jog ji

nuo šito vyro pastos. Jeigu kūnas nesiruoštų jį priimti, ji taip viltingai nepražystų, taip karštai jo negeistų, taip stipriai nereaguotų. Jos kūnas priims jo sėklą, priims ir išaugins vaisių. Jos kūdikis gims iš meilės.

Jis pripuolė prie kitos krūties, bet jo glamonės buvo tokios lengvos ir švelnios, jog ji turėjo atsimerkti, kad įsitikintų, jog tai nėra tik vaizduotės kūrinys. Tačiau tikrai jo liežuvis subtiliai čiulpė. Ji pajuto, kad krenta į užmarštį, kurios ir bijojo, ir geidė.

— Spenseri, prašau, — aikčiojo ji, pati nežinodama, ko maldauja. Išsipildymo ar išvadavimo? O gal tai tas pats?

Pakėlęs galvą, jis permetė akimis visą kūną. Jo nepaskubinsi. Jis užtruks, kiek jam reikia, įsiurbs kiekvieną mielą detalytę, kiekvieną glotnų įlinkį, kiekvieną kerinčią duobutę.

— Tu tokia graži, mano meile, — jis pabučiavo duobutę tarp krūtų ir nučiuožė liežuviu sekluma žemyn iki bambos.

Elison duso.

— O Dieve, — alsavo ji. Niekada savęs nelaikė jausminga. Tai jis suteikė jos kūnui veržlaus jausmingumo. Vieną po kito jis atvėrė mažyčius liukus, ir dabar ji nėrė į deginančią aistrą.

Jos bambos taip pat niekas nebuvo lietęs, tačiau jo liežuvis jau mylavo ją. Ji gaudė ir suko jo plaukus tarp pirštų, o jis toliau rausėsi ir ieškojo.

Suėmęs jos kelį, pakėlė ir sulenkė, ir glamonėjo šlaunį nuo kelio iki klubo. Praskyręs šlau-

nis, tarsi drugelio sparnais glamonėjo jautriąsias vietas.

— Tavo oda kaip šilkas. Karštas šilkas, — jo kvėpavimas sušiureno pilvo apačioje susitaršiusias garbanėles. Jis panardino nosį į tą mielą gūžtelę, o pirštais glostė tarp šlaunų. Jis palietė minkštus moteriškuosius žiedlapius; ir paniro į rasą, susikaupusią juose.

— Kaip saldu, — tyliai dejuodama, ji kartojo jo vardą.

— Ar taip skauda? — paklausė jis, tuoj pat nuramindamas savo pirštų glamone.

— Ne, ne, nesustok... tu manyje... Spenseri... Spenseri...

— Ššš, tu nuostabi. Ar girdi mane, Elison? Tu graži, — jis nusileido tarp jos šlaunų, ir dabar pirštų glamones pakeitė lūpos.

Pasaulis po ja ėmė griūti. Iš pradžių mažomis skeveldrėlėmis, paskui — dideliais gabalais. Ji norėjo ką nors nustverti ir surado vešlius šilkinius jo plaukus. Pirštais ji žarstė juos. Švelnus ir judrus liežuvis nesiliovė judėti... kol... kol tai, kas joje buvo likę, susproginėjo į akinančios šviesos fragmentus ir pažiro į naują visatą.

Kai aprimo paskutinieji gūsiai ir ji atmerkė akis, Spenseris gulėjo ant jos ir šypsojosi taip švelniai, kas rodė tyriausią meilę. Ji prasižiojo kažką sakyti, bet čia pat ją nunešė nauja palaimingų jausmų banga.

Užsimerkdama ji pajuto kietą, kūną pripildantį jo organą, ir apglėbė jį savo kūno ląstelėmis.

— Tu toks didelis, — alsavo ji.

— O tu man — ideali. Siaura ir slidi, — jis

sudejavo ir įbedė veidą į kvepiantį ir šiltą jos kaklą. — Elison, aš galiu išsilieti dabar iš karto, bet... bet norėčiau... pirmiau pamylėti tave.

Ji plačiai išskleidė rankas ant raumeningos jo nugaros.

— Aš viską noriu patirti, Spenseri. Nieko nepraleisk.

Pakėlęs galvą, jis susirado jos lūpas ir pradėjo judėti. Iš pradžių tarsi bandydamas, bet netrukus judesiai pasidarė ilgi ir lėti, pasiekiantys patį įėjimą į jos įsčias.

Giliai viduje ką tik atpalaiduota spyruoklė vėl įsitempė. Netikėdama ji pažvelgė į jį, kai jis viena ranka apkabino ją. Šypsodamasis jai iš viršaus, kita ranka susirado krūtį ir sulig kiekvienu stumtelėjimu pirštais perbraukdavo per spenelį. Greitai jos galva ėmė nevalingai sukiotis ant pagalvės ir keltis pasitikti jo.

— Spenseri, — sušuko ji, apimta naujos malonumo bangos.

Sukandęs dantis jis siekė kuo giliau ir staiga atsipalaidavo — jo ugnis apėmė ir jos kūną.

Jie gulėjo išsekę, susipynę. Jos galva ilsėjosi ant sulenktos jo alkūnės. Žvilgsniai, kuriuos skyrė tik keli coliai, susitiko.

— Tu labai toli, — pasiskundė jis.

— Bet jei gulėsiu arčiau, nematysiu tavęs.

— Sunkus kompromisas, — nusileido jis. Jo akys klaidžiojo po jos kūną. Jis tyliai susijuokė.

— Ar aš taip juokingai atrodau?

— Ne, — pasakė jis, keldamas pabučiuoti jos

ranką. — Tik prisiminiau bjaurų anekdotą apie tai, kaip atskirti tikrą raudonplaukę nuo dirbtinės. — Ji visa išraudo, o jis nusikvatojo. — Matau, kad girdėjai.

— Taip, bet jis *tikrai* bjaurus.

Pirštas tingiai slinko jos kūnu ir, susiradęs jautrią vietelę, apsistojo.

— Bet mes žinome, kad tu tikra, ar ne? — jis pabučiavo ją. Bučiniui darantis vis karštesniam, jis uždėjo ranką ant tos kalvelės ir švelniai ją apgaubė. — Labai gera būti tavyje.

— Ir iš kur tu atsiradai? Visą gyvenimą bijojau prarasti nekaltybę vien dėl skausmo. Aš jo net nepajutau, kai tu... e...

— Tu buvai užsiėmusi, — patenkintas atsakė jis.

Ji jau norėjo įsižeisti, bet nusijuokė ir susirangė dar arčiau.

— Buvau, ar ne?

— Aha. Atrodo, dabar žinau, iš kur kilo žodis "užliūliuoti".

— Ach! — ji pašoko ir šveitė jam į šlaunį.

— Ai! — jis gardžiavosi jos banguojančiomis krūtimis ir pykčiu įsižiebusiomis akimis. — Aš jau ir taip nukentėjau mūšyje.

— Ką? Kur?

— Dešimt išskaptuotų pusmėnuliukų ant mano sėdynės. Tau derėtų nusikarpyti nagučius.

— Labai nemandagu ir nedžentelmeniška taip sakyti! — atšovė ji, pasiųsdama niuksą jo strėnoms.

Jis susižavėjęs stebėjo, kokia graži ji atrodo supykusi, paskui prisitraukė ir pasispaudė po savimi.

— Nebūk per daug įžūli, — įspėjo prieš pabučiuodamas. — Be to, žinau, kad tik vaidini. Tu visada užsidedi rimtuolės kaukę, o lovoje esi tikrų tikriausia raudona laukinė katė.

Ji atlaikė dar vieną bučinį, o paskui pažvelgė į jį ir paklausė:

— Ar tikrai?

— Tu tokia esi, — jis užtraukė antklodę ir priglaudė ją prie savęs. — Aš ketinau tavęs paklausti.

— Apie ką? — ji įsidrąsino papešioti plaukus ant jo krūtinės.

— Kadangi jūs su Ene esate visiškai vienodos ir tu, atrodo, patikėjai, kad ji mane traukia, kodėl nepagalvojai, kad ir tu gali mane žavėti?

— Ar žinojai, kad mes su Ene gimusios skirtingomis dienomis?

— Ko gero, šitas tavo klausimas turi kažką bendra su mūsų tema.

— Taip. Ji gimė likus vienai minutei iki vidurnakčio trečiadienį, o aš gimiau trisdešimt sekundžių po vidurnakčio jau ketvirtadienį.

— Viskas aišku, — sausai atsakė jis.

— Tam tikra prasme. Ar žinai tą eilėraštuką apie pirmadienio kūdikį?

— Žinau.

— Tai va, trečiadienio kūdikis, Enė, — visažinantis, o ketvirtadienio kūdikis, aš, — toli einantis.

Jis atlošė galvą ir dabar žvelgė į ją pro blakstienas.

— Aš išaiškinsiu taip: ketvirtadienio vaikui — užtikrinta sėkmė. Ne dėl to, kad aš tikiu

tomis nesąmonėmis, supranti? Aš palaikau šį pokalbį, kad palinksminčiau tave ir laimėčiau laiko, kol atgausiu jėgas.

Ji vėl plykstelėjo raudoniu ir nusprendė, kad šita prakeikta savybė neapleis jos iki pat grabo. Kas galėjo pagalvoti, kad ji vis dar rausta?

— O aš aiškinu kitaip, — grįžo ji prie pradėtos temos. — Aš manau, jog ketvirtadienio vaikui tenka toli eiti, kol pasiveja kitus. Bent jau mano gyvenimui šis paaiškinimas tinka.

— Prašyčiau detaliau.

— Sutinku, Enė ir aš — vienodos, bet jai viskas sekėsi geriau. Ji mokėjo šokti, aš — ne. Ji virtuoziškai grojo pianinu, aš vos sugebėjau pažinti natas. Ji puikiai bendravo su žmonėmis. Man nerūpėjo kieno nors draugija, puikiausiai pabūdavau sau viena. Mūsų mama norėjo, kad mes taptume tikromis damomis. Enė sugebėdavo išpilstyti arbatą dvidešimčiai svečių, nenulašinusi nė lašyčio. Aš — tiesiog nelaimė už durų. Enė atsiguldavo ir taip išvengdavo bausmės. Aš niekada nemokėjau apsimetinėti ir gaudavau šešis kartus daugiau pylos negu ji. Supranti, apie ką aš kalbu?

— Bet tu dvigubai šaunesnė už Enę, — nesutiko jisai.

— Žmonėms visai nerūpi, kokio aštrumo moters protas, svarbu, kad ji būtų žavi, linksma ir gražutė. Tarp kitko, mūsų intelekto koeficientas vienodas. Jeigu Enė būtų pritaikiusi savo gabumus tokiam darbui, kurį dirbu aš, ko gero, ji jau būtų laimėjusi Nobelio premiją.

Jis nusijuokė, bet priglaudė ją dar stipriau.

— Abejoju.

Kurį laiką abu susimąstę tylėjo, o paskui jis tarė:

— Manau, jog tu visas tas nesėkmes perkėlei ir į meilės sritį.

Ji pasilenkė virš jo ir atidžiai pažvelgė jam į akis.

— Tikrai taip, Spenseri. Žinojau, jog Enė kuo puikiausiai ištekės ir augins pavyzdingus vaikus. O mane, galvojau, paliktų prie altoriaus arba atsitiktų kas nors lygiai taip pat žeminančio. Aš ir nesistengiau, jei jau man neskirta. Laikiausi kuo toliau nuo vyrų, kol...

Ji stabtelėjo ir nusuko akis į šalį.

— Kol sutikai mane, — tyliai užbaigė jis.

— Taip.

— O aš neketinu tau leisti vėl užsidaryti į kiautą ir slėptis po tais baisiais drabužiais.

Ji ryžtingai kilstelėjo smakrą.

— Ne, neketini! Tu visą laiką nedavei ramybės. O dabar pažiūrėk, į kokią painiavą įsivėlei.

Jie tol dūko, kol jis vėl atsidūrė viršuje. Tada nusišypsojo:

— Aha, tik pažiūrėk. Vaje, aš tokiam pragare, kad net negaliu ištverti. Pažiūrėk, kaip aš kenčiu, — jis taip įsitaisė ant jos, kad ji suprastų, ką tai reiškia. Pamatęs, kaip jos akys nuo kylančios aistros išsiplėtė ir apsitraukė rūku, jis pasilenkė pabučiuoti jai į kaklą.

— Gal manai, kad būčiau toks įkyruolis ir taip velniškai užsispyręs norėčiau turėti tave, jeigu nebūčiau manęs, jog tu esi pati gražiausia ir geidžiamiausia iš visų mano sutiktų moterų?

Be jokių įžangų (iš tiesų jų ir nereikėjo), jis vėl įėjo į ją.

— Gal tu geriau... aaa, Spenseri, va, ten dar padaryk taip, kad aš... o Dieve... atsimink tai.

— Aš taip dažnai tai kartosiu, kad tau atsibos.

Ji apsivijo jį kojomis ir įtraukė dar giliau į save.

— Abejoju, Spenseri Raftai. Labai abejoju.

Visos kitos penkios dienos *Double Dealer* jachtoje buvo nutviekstos saulės, išbučiuotos mėnulio, panardintos meilėje. Kas rytą Spenseris išvesdavo jachtą į vandenyną.

— Kad galėtume lakstyti nuogi, — kalbėjo jis geidulingai ir, apsimetęs ištvirkėliu, čiupdavo jai už užpakaliuko.

Nuo kada būti nuogai jai yra tokia palaima? — mąstė Elison. Ji visai apsiprato su tuo. Visi jos pojūčiai buvo sužadinti, gera buvo jausti sūrų jūros orą, šiurenantį plaukus arba vėsinantį jų prakaitu žliaugiančius kūnus po karštligiškos meilės puotos. Maisto skonis — nuostabus. Ji gėrėjosi vyno dilgčiojimu ant liežuvio ir jūros kvapais, sumišusiais su aromatu, kuris sklisdavo Spenseriui nusiskutus.

Kartais jie eidavo vakarieniauti į Harbor Tauną, kartais iškylaudavo denyje, o kartais sėdėdavo žvakių šviesos nutviekstoje mažojoje virtuvėlėje.

Vieną naktį, norėdami pasidžiaugti nuostabiais salos vaizdais, jie iškylavo automobiliu. Spenseris buvo įsitikinęs, kad norint visapusiš-

kai grožėtis aplinka, reikia ja naudotis. Jis surado privačią sodybą su veja iki pat paplūdimio. Sprendžiant iš visko, čia gyvenusi šeima buvo jau senokai išvykusi.

Jie išlipo iš mašinos ir, susikibę už rankų, pasuko į pakrantę, pakely grožėdamiesi kylančiu mėnuliu. Didžiuliai medžiai dengė veją lyg milžiniškas skėtis. Grįžtant prie mašinos, Spenseris patraukė Elison į purpurinį apsamanojusio ąžuolo šešėlį.

Jis atrėmė ją į vieną iš žemesnių šakų ir aistringai pabučiavo. Ji jau pažino tą aistrą, kuri, rodės, niekada neišblės. Pakišęs ranką po sijonuku, jis žaidė jos kelnaičių nėrinukais. Kai ėmė tempti jas žemyn, Elison nutraukė bučinį ir paklausė:

— Ką čia darai?

— Negi neaišku? — pasilenkęs apžiojo krūtį ir ėmė bučiuoti spenelį tiesiog per plonytę palaidinukę.

— Mmm, Spenseri, liaukis. Prašau, brangusis. Negalima. Ne čia.

Bet kai jis visai numovė kelnaites, ji išlipo iš jų. Jis atlošė ją į tą žemą šaką, kuri pasirodė tokia patogi it glėbianti ranka. O paskui jis įsiskverbė į ją, toks švelnus ir šiltas, kietas... užpildantis... siūbuojantis... mylintis...

Paskui ji jautėsi tokia suglebusi, kad jam teko paimti ją ant rankų ir nunešti į mašiną.

— Tu mane taip veiki, — murmėjo ji jam į kaklą.

— Gerai ar blogai? — šyptelėjo jis.

Atsidususi ji atsakė:

— Dar nenusprendžiau. Vienaip ar kitaip, man tai patinka.

10

Prieš išvykstant iš Hilton Hedo, Spenseris stabtelėjo prie pašto. Pašto dėžėje rado pluoštą laiškų. Jau važiuojant greitkeliu Atlantos link smalsumas įveikė Elison ir ji ėmė apžiūrinėti pašto antspaudus ant vokų. Danija. Didžioji Britanija. Italija. Peru. Laiškai iš viso pasaulio.

Ji pamatė, kad jis akies krašteliu stebi ją.

— Žinai, smalsumas pražudė katę.

— Neklausiau, — ji numetė laiškus per petį ant užpakalinės sėdynės.

— Ne, bet norėjai, — jis nusijuokė ir, savininkiškai uždėjęs ranką jai ant kojos, patapšnojo.

Tik įžengę į Elison butą, jie paskambino Enei. Apsidžiaugusi ji perdavė žinią Deiviui, kuris pasiūlė kartu pavakarieniauti.

Kai Enė su Deiviu atvažiavo į italų restoraną, Elison ir Spenserį jau rado ten. Enės akys lakstė apžiūrinėdamos seserį ir narstydamos ją

po kaulelį. Enė ypač atkreipė dėmesį į pasitenkinimu švytinčias akis. Ji plačiai apglėbė Elison ir pašnibždėjo į ausį:

— Buvo nuostabu, ar ne?

— Taip, buvo nuostabu, — taip pat pašnibždom jai atsakė Elison.

Deivis pasisveikino kiek šalčiau. Jis gan energingai kratė Spenseriui ranką, bet Elison apkabino santūriai ir neryžtingai. Jie matėsi pirmą kartą po to, kai jis sužinojo apie seserų susikeitimą.

— E... Elison, apie...e... apie tai, kaip aš, e... tu žinai...

Enė paruošė jam kokteilį, ir jis krestelėjo į kėdę šalia jos.

— Dėl Dievo meilės, Deivi. Juk tai buvo tik keli bučinukai ir apsikabinimai.

Jis sužiopčiojo ir išraudo kaip burokas. Visi gerai pakvatojo, o Spenseris apkabino Elison per pečius kaip savo nuosavybę.

— Geriau jau jis daugiau nebandytų.

Vėliau Deivis įveikė savo sumišimą, ir jie linksmai leido vakarą, vynu užgerdami makaronus su veršiena. Jie negalėjo atsistebėti, kaip čia Elison tą vyną pamėgo.

— Visą praeitą vakarą Spenseris mokino, kaip išgerti dvi taures.

— Kertu lažybų, kad jis išmokė tave ne tik to, — pašmaikštavo Enė.

Elison skruostai nukaito. Paėmęs jos ranką, Spenseris pabučiavo pirštus ir tarė:

— Ji ir mane kai ko išmokė.

Enė su Deiviu buvo pasirašę sutartį dėl namo. Elison neklydo. Enei jis patiko. Jie kvatojo iš agento, kuris sutriko išvydęs Enę, lakstančią po namą ir besigėrinčia kiekviena detale, tarsi ji nebūtų jau kartą visko mačiusi.

— Noriu, kad didžiajame miegamajame dominuotų dvi spalvos — persiko ir mėtų. Ką manai, Elison?

— Bus gražu, — po stalu Spenseris spustelėjo jos kelį.

— Tik pagalvok, mielasis, — kalbėjo Enė, dėdama galvą Deiviui ant peties, — jau greit gyvensime tenai.

Elison įsijungė į slaptą meilės žaidimą po raudonų ir baltų langučių staltiese. Ji pataisė servetėlę Spenserio sterblėje, išlygino įsivaizduojamas raukšles, vėl pataisė ir dar patapšnojo.

— Įsivaizduojate, tik keturios savaitės iki vestuvių...

Staiga Spenseris taip pašoko, jog net bumbtelėjo į stalą.

— Tik pažiūrėkit, jau po vidurnakčio, o aš dar nepaguldžiau Elison. Labanakt abiem.

Jie išlėkė, palikę Enę su Deiviu išsižiojusius.

Jie praleido dvi naktis Elison bute. Iš tikrųjų ji nekvietė jo pasilikti. Atrodė, jog tai buvo savaime suprantama.

Sekmadienį dvynukės su Deiviu ir Spenseriu nuėjo į bažnyčią kartu su Lemonais. Paskui misteris Lemonas visus pakvietė priešpiečių. Elison tėvai buvo tokie vaišingi Spenseriui, kad ji net sutriko.

— Tu dar pagalvosi, kad aš keturiasdešimties metų senmergė, kurią jie metų metus bandė apvesdinti, — skundėsi ji, kai jiedu grįžo į automobilį. — Manau, jeigu būtum bent vienu judesiu parodęs, jog nori bėgti, tėtis būtų griebęs tave.

— Aš noriu padaryti tik šitokį judesį, — jis prisispaudė ją prie savęs ir taip pabučiavo, jog jos kūnas užsiliepsnojo, o dvasia pakilo. Visą likusią popietę jie neskubėdami mylėjosi, snaudė ir vėl mylėjosi.

Tik daug vėliau, jau saulei nusileidus, burbulas sprogo. Ji grįžo į miegamąjį iš virtuvės, kur buvo nuėjusi paruošti ko nors atsigerti. Iš pradžių nesuprato, kodėl jo lagaminas padėtas ant lovos. Priežastis perskrodė galvą lyg trimito garsas. Padėklas jos rankoje ėmė virpėti, ir ji padėjo jį ant stalelio prie lovos.

Spenseris lankstė savo drabužius ir tvarkingai dėjo į lagaminą.

— Kur eisi? — kvailai paklausė ji. Negi jai svarbu, kur jis eis? Jis išeina. Anksčiau ji manė, kad tik ir lauks tos akimirkos, kai jis susiruoš išeiti, kad tik praeitų tos akimirkos baimė. Bet dabar ji nepatikėjo, kaip galėjo to norėti. Pagalvojo, kad mirs iš skausmo.

— Šiąnakt turiu grįžti į Hilton Hedą.

— Suprantu.

Jis įmetė marškinius į lagaminą ir išsitiesė.

— Ne, tu nesupranti, — jo balsas buvo toks pat švelnus kaip ir rankos, glėbiančios ją per pe-

čius. Pagaliau ji atsisėdo ant lovos krašto. Jis atsiklaupė priešais. Suėmęs jos rankas, ilgai žiūrėjo į jas, trindamas krumplius ir pirštu vedžiodamas per išryškėjusias gysleles.

Jai norėjosi ištraukti jas ir pabėgti nuo to švelnumo. Kodėl jis elgiasi švelniai ir kartu ją išduoda? Gal galvoja, jog švelnumas žeidžia mažiau už žiaurumą?

— Elison, turiu sutvarkyti svarbius reikalus. Matei tą krūvą laiškų. Turiu grįžti ir paruošti *Double Dealer*, o rytoj lėkti į Niujorką.

Na, ne, ji jau nesileis į ašaras. Jei jis to tikisi, gaus nusivilti. Jei ji ko ir išmoko iš jo, tai buvo supratimas, jog ji — moteris, verta vyriškio dėmesio ir meilės. Tegu bus ji prakeikta, bet nekeliaklupsčiaus ir nemaldaus. Jis jai padėjo išlįsti iš to drovumo kiauto, kuriame metų metus tūnojo. Ji nebenorėjo į jį sugrįžti. Be jo buvo taip gera gyventi.

— Tau nereikia aiškintis, Spenseri.

Jos balse jis išgirdo aitrumą ir iš susierzinimo kietai suspaudė lūpas.

— Taip, reikia. Negi manei, kad išeičiau, netaręs nė žodžio?

Jos žvilgsnis maištavo.

— Nežinau. Išeitum?

— Velnias! — tarė jis stodamasis. Jis vaikščiojo palei lovą, nervingai braukdamas pirštais per plaukus. Vyrai tikrai keikia tokias scenas. Jie nori ramiai išsiskirti ir nesigręžioti atgal — jokių ašarų, jokių kaltinimų.

— Kodėl tu taip viską apsunkini?

— Aš neapsunkinu, — ji stryktelėjo nuo lovos. — Tu turi eiti, tai ir eik.

— Taip, aš turiu eiti, net jei nenoriu. Tik ne šitaip. Nesutvarkius reikalų tarp mūsų.

— Kiek aš žinau, jie sutvarkyti. Tu savo įsipareigojimą atlikai.

— Kaip tai turėčiau suprasti?

— Tu atlikai savo darbą, apvaisinimo procesas įvyko. Ačiū už sąžiningumą ir kruopštumą.

Jis suburbuliavo žodžius, kuriuos ji matydavo išterliotus ant viešųjų tualetų sienų ir kurie garsiai nebuvo sakomi.

— Tai visa praeita savaitė tau tik tiek tereiškė?

Ne, ne, klykė jos širdis. Negi jis nemato, jog jos viduje viskas griūna? Negi jam neaišku, kad ji visai negalvojo apie pastojimą, kad kiekvienas meilės aktas ir buvo meilė? Negi jis perleido per rankas tiek daug moterų, praleido tiek daug idiliškų savaičių kaip praeitoji, kad jau nebeatskiria, kas tikra?

— Tu žinai, kodėl aš važiavau su tavimi į Hilton Hedą, — ji tarė šiuos melagingus žodžius švelniai, nes vos galėjo juos ištarti pro gerklėje įstrigusį kamuolėlį.

Jis vėl murmėdamas paleido seriją nešvankybių, paskui rusigręžė į lagaminą ir trankiai jį uždarė. Šitas garsas, reiškiantis pabaigą, šūviu pervėrė ją.

— Kurį laiką negalėsiu su tavimi susisiekti. Būsiu Niujorke, paskiau turbūt Turkijoje.

Turkijoje? O Dieve. Taip toli. Kitame pasau-

lyje. Jie tikrai sukiojosi skirtingose sferose. Ir kas jai šovė į galvą, kad jis gali būti laimingas su ja?

Jis išdidžiai nužingsniavo prie lauko durų, stabtelėjo ir atsisuko. Atrodė, kad nori labai daug ką pasakyti. Bet pasigirdo tik:

— Viso gero, Ėlison.

— Viso gero.

Mano meile, vos girdimai pridūrė ji, kai durys užsitrenkė paskui jį.

Pamačius, kaip ji pasikeitė, daktaro Haideno akyse sušvito džiaugsmas ir nuostaba. Kai ji įžengė pro laboratorijos duris, jis pratrūko:

— Na, na, tik pažiūrėkite! Tu su nauja suknele!

— Taip, — trumpai atsakė ji, eidama prie kabyklos pasikabinti rankinuką. Jai teks priprasti ir prie to. Visiems tik ir rūpės sužinoti, kuo baigėsi užsimezgęs romanas.

— O kaip po savaitės atostogų jaučiasi mūsų ponas Raftas? — paklausė daktaras Haidenas, sūpuodamasis ant kulnų, ir mirktelėjo jai.

— Kai paskutinį kartą mačiau, jautėsi puikiai, — pasakė ji abejingai. Daktaro Haideno įkarštis taip staiga atlėgo, jog kitomis aplinkybėmis ji būtų kritusi iš juoko. — Viešpaties keliai nežinomi. Aš turbūt daugiau jo nebepamatysiu.

— Bet aš maniau...

— Ką? Kad mes *pora*? Dievulėliau, ne, — linksmai atsakė ji. — Mes tik pasilinksminome. Kaip Rasputinas? Ar pasiilgo manęs? — Kol kas jai pa-

vyko baigti pokalbį apie Spenserį Raftą, ir daktaras Haidenas paliko ją, liūdnai kraipydamas galvą.

Su Enės apmaudu buvo sunkiau susidoroti. Ji paskambino, vos Elison grįžo iš darbo namo.

— Deivis sakė, jog Spenseris skambino jam vakar naktį, jau važiuodamas iš miesto.

— Tikrai? — šaltai paklausė Elison.

— Dėl Dievo meilės, Elison, kas čia vyksta?

— Nieko. Jam reikėjo išvažiuoti. Pati žinai, kad jis keliauninkas. Negi tikėjaisi, kad ilgiau čia užsibus?

— Bet... jis... tu... Aš maniau, mes su Deiviu abu manėme, kad jūs abu...

— Ne, aišku, ne. Nebuvo nieko rimto. Tiesiog vienas iš tų greit pasibaigiančių romanų. Ene, man reikia lėkti. Virdulys užvirė.

Ištisas savaites ji meistriškai vengė kalbų apie Spenserį, ignoravo įdėmius žvilgsnius ir atremdavo landžius klausimus. Tačiau negalvoti negalėjo. Jis persekiojo ją dieną, vaidenosi naktį. Ji geidė jo glamonių, bet daug labiau norėjo būti ta pačia moterimi, kuria jautėsi su juo, — linksma, džiugia, kalbia, gražia. Tenisonas neteisus. Mylėti ir prarasti — ne pats geriausias variantas. Dabar ji žinojo, ko jai trūksta, ir vos galėjo pakelti tą kančią, gyvendama be jo.

Ji pyko ant jo, kam išvažiavo, ir pyko ant savęs, kam apie jį galvoja. Kur jis? Ar jam niekas negresia? Gal jo tyko koks pavojus? Kokie ten gali būti reikalai Turkijoje? Turkijoje, Jėzau!

Atėjo ir praėjo ta savaitė, kai turėjo pasirodyti mėnesinės. Deja, nepasirodė. Ji nedrįso puo-

selėti vilčių. Mėnesinės gali vėluoti dėl daugybės priežasčių, pirmiausia, dėl emocinio nestabilumo. Bet praėjo dar viena savaitė, dar antra.

Tą penktadienį prieš Enės vestuves, kai visi išėjo iš laboratorijos, ji atliko nėštumo testą. Rezultatai buvo teigiami.

Tik tada ji pravirko. Ji neišliejo nė ašarėlės dėl Spenserio nei dėl sudaužytos širdies, prarastos meilės ar tuščio gyvenimo. Tačiau dabar ji padėjo galvą ant rankų ir praraudojo daugiau kaip valandą.

Ašaros apvalė ir mintis, ir kūną. Kai pagaliau pakėlė galvą ir nusišluostė akis, ją apėmė tokia ramybė, kokios dar nebuvo pažinusi.

Kai ką ji padarė teisingai! Ji turės vaikutį, gražų, protingą, nuostabų vaikutį. Jis bus jos. Jam atiduos visą meilę, kurią jai suteikė Spenseris per vieną savaitę ir kurios užteks visam gyvenimui.

Lėkdama bažnyčios laiptais į viršų, ji suklupo, primynusi plastikinį maišelį, kuriame buvo jos, pamergės, suknelė. Ji vėlavo, Enė užmuš ją. Ačiū Dievui, svečių dar nesimatė. Ji neišgirdo laikrodžio skambučio ir pramigo. Paskui teko galvotrūkčiais maudytis, trinktis galvą, darytis manikiūrą. Dešiniojo nykščio nagą išsitepliojo, bet gal niekas nepamatys.

Foje buvo taip tamsu, kad reikėjo luktelėti, kol apsipras akys. Paskiau su savo daiktais ji pasuko tuščiu koridoriumi, ieškodama jaunosios persirengimo kambario.

Šoninės durys atsivėrė, ir, dar nespėjus joms užsidaryti, tarpdury ji išvydo vyriškio siluetą.

— Atsiprašau, panele, aš ieškau...

Abu staiga sustojo, išvydę vienas kitą. Ji nežinojo, ar jis atvyks čia ar ne. Praėjusį vakarą per repeticiją jo nebuvo ir, jai girdint, niekas neminėjo jo vardo, tarsi būtų neseniai miręs.

Po pažasčia kyšojo nedidelis lagaminėlis, o ant peties, sulenktu pirštu užkabinęs, nešėsi smokingą. Buvo susivėlęs, atrodo, teko skubėti. Džinsai ir sportiniai batai visiškai nesiderino prie klasikinio stiliaus bažnyčios koridoriaus. Plaukai ištaršyti vėjo, o akiniai nuo saulės, su kuriais nesiskirdavo, nustumti ant viršugalvio. Atrodė pavargęs ir išsekęs. Raukšlės veide buvo dar labiau išryškėjusios.

Tačiau tai moteriai, kuri dabar neatitraukė nuo jo akių, jis atrodė pats gražiausias pasaulyje.

Siaubas apėmė ją prisiminus, kad ji pati atrodo it kūtvėla. Prieš išlėkdama iš namų, ji elektriniais suktukais pasisuko plaukus. Smeigtukai kiurksojo, išlindę lyg antenos. Kadangi nespėjo pasidažyti akių, užsidėjo akinius. Ji buvo įšokusi į džinsus, kuriuos nešiojo nuo pat vidurinės mokyklos laikų, ir apsivilkusi neaiškios formos palaidinukę. Ją pastvėrė iš dėžės, kurioje motina laikė labdarai skirtus drabužius.

— Labas, Elison.

— Labas, — pasakė ji balsu, kuris geriau jau būtų suskambėjęs su dešimt kartų didesniu pasitikėjimu.

— Aš pavėlavau.

— Ir aš.

— Ką tik iš Niujorko.

— O. Kaip sekėsi kelionė?

— Ilga ir varginanti.

Jis nė sekundėlės nenuleido nuo jos akių, žiūrėjo tiriančiai ir skrodžiančiai.

— A... na, man reikia apsirengti. Tikiuosi, Enė yra...

— Minutėlę, — jam pavyko įspeisti ją į kampą. — Noriu žinoti.

Ji apsilaižė.

— Nori žinoti ką?

— Ar tu nešioji mano kūdikį?

Ko ji tikėjosi? Taktiškumo? Subtilumo? Iš šito vyro? Ne. Ji slapta permetė akimis holą, tarsi tikrindama, ar kas nesiklauso. Kai jau nebeliko į ką daugiau žiūrėti, teko vėl pakelti į jį akis.

Jis buvo toks... toks... kurio norėtų kiekviena moteris. Ji jautėsi lygiai taip, kaip ir pirmąjį kartą, kai išvydo jį gerai matydama, — besvorė, sutrikusi, bejėgė, netobula. Tiktai dabar prie viso to dar prisidėjo beribis liūdesys, nes pati žinojo, kad nešioja jo kūdikį.

Gal jam ir rūpėjo kūdikis. Gal jis kažką ir jautė jai. Bet jis buvo toks, koks yra, ir ji buvo tokia, kokia yra, ir iš pat pradžių buvo aišku, kad negalima tikėtis jokio ilgalaikio ryšio. Ji visada tai žinojo. Tai, kad nešioja jo gyvybės dalelę, nekeičia jų gyvenimų. Argi būtų sąžininga kartu gyventi vien iš pareigos? Jis tik imtų nekęsti jos, kam suvystė, o ji imtų nekęsti jo, kad negali nustygti.

Ateis laikas, ir jam teks atskleisti tiesą, bet ji niekada nepasinaudos kūdikiu jam sulaikyti.

Aš myliu tave, Spenseri. Dėl šios priežasties, sudie, mano meile.

— Ne, — tarė ji. — Kūdikio nėra.

Holo gale plačiai atsidarė durys. Jiedu krūptelėjo, kai jos subildėjo, atsimušusios į sieną. Tai Deivis žengė taip plačiai ir atrodė paklaikęs, kaip ir kiekvienas jaunikis, likus vos kelioms minutėms iki sutuoktuvių.

— Spenseri, ačiū Dievui, tu čia. Jau norėjau siųsti į oro uostą policijos eskortą. Jėzau, Elison, tu dar neapsirengusi?

— Ne, — pasakė ji, pralįsdama pro Spenserį. — Geriau man paskubėti, nes Enė nebesikalbės su manimi. — Ji nurūko per holą, bet skubūs žingsniai išdavė, kokia jos nuotaika: atrodė, tarsi būtų grandine pririšta.

— Ar jūs, Deivi Haringtonai Lundstrumai, imate šią moterį kaip teisėtą žmoną...

Kunigas vardijo priesaikas, o Deivis ir Enė pritildytais balsais atsakinėjo, kaip to reikalavo šio įvykio šventumas. Žvakės vos vos virpėjo. Koplyčioje tvino vasaros žiedų kvapai. Pro vitražo langus lyg dievišką palaiminimą saulė siuntė spindulius.

Elison jautė tik į save nukreiptą mėlynų akių žvilgsnį. Jos degė karščiau ir vienodžiau negu žvakės. Ji žinojo, kad persikų spalvos suknelė jai tinka prie veido. Žinojo, kad suknelės modelis — paraukta iškirptė ir aptemptas liemuo — figūros negadino. Žinojo, kad po priderinta šiaudine skrybėlaite švyti plaukai.

Bet ar dėl to vyriausiasis pajaunys nenuleido akių nuo jos... ir atrodė, jog dėl kažkokios vidinės liepsnos turėjo tuoj tuoj sprogti, tuoj tuoj nustumti kunigą, jaunąją bei jaunikį ir siekti jos?

Net giedant "Viešpaties maldą", kuri turbūt buvo pati ilgiausia iš visų giesmių, jo įdėmus žvilgsnis nenukrypo į šalį. Jaunieji pagarbiai nulenkė galvas. Tačiau kaskart pro blakstienas dirstelėjusi į vyriausiąjį pajaunį, Elison sutikdavo iš tų mėlynų akių sklindantį pavergiantį karštį.

Jeigu jis ketino sugadinti jai Enės jungtuves, jam pavyko. Ji niekada neprisimins nė vienos jų akimirkos. Kai dvasininkas ištarė: "Galite pabučiuoti savo nuotaką", ji pašoko tarsi hipnotizuotojas būtų išvedęs ją iš transo būsenos.

Ji grąžino Enei puokštę ir, kaip surepetuota, jaunieji susikabino ir nuėjo kartu taku tarp klauptų, spinduliuodami savo laimę vienas kitam ir savo svečiams. Matyt, kažkas pašnibždėjo Spenseriui, nes jis sulenkė dešinę ranką, ir Elison neliko nieko kito, tik įsikibti kairiąja jam į parankę ir leistis vedamai taku tarp klauptų.

Išėjus į vestibiulį, jis atsuko ją veidu į save, atrėmė į sieną ir tarė:

— Turiu porą klausimų.

Fotografai kvietė vestuvių svitą į lauke išrikiuotus limuzinus, kuriais visi turėjo važiuoti į šventę kaimo klube.

— Tuoj ateisime, — pasakė per petį Spenseris, tačiau nei rankos, nei akys Elison nepaleido. — Pora klausimų.

— Visi eina iš koplyčios, Spenseri.

— Pora klausimų, — suriaumojo jis.

— Gerai, tik pašnibždom, prašau.

Garsas sumažėjo, bet ryžtingumas — ne.

— Pirmas. Ar tu nešioji mano kūdikį?

— Sakiau, kad ne.

— Tu nė velnio nemoki meluoti, Elison.

Pro jo galingus pečius Elison matė savo ir Deivio tėvus bei kitus vestuvininkus, kurie smalsiai juos stebėjo.

— Bažnyčioje negalima keiktis.

Jis nestipriai papurtė ją.

— Atsakyk man ir atsimink, pažinsiu, jeigu meluosi.

Jos akys keliavo po jo smokingą, paskui pasuko veido link ir galiausiai kaltai pažvelgė jam į akis.

— Taip, — ji pamatė, kaip keistai sužibo jo akys. Nežinodama, kas tai, ji paskubėjo pridurti: — Aš būčiau pasakiusi, tik ne...

— Antras. Ar tu myli mane?

Ji jau buvo prasižiojusi, norėdama paaiškinti, kodėl prieš tai sumelavo, tik kad viskas užstrigo gerklėje.

— Ką sakei?

Jis žengė žingsnį arčiau. Įsakmus jo balso tonas sušvelnėjo, suvirpėjo netikrumas:

— Ar tu mane myli, Elison?

Ją nuginklavo Spenserio nuolankumas, tas mylintis, širdį gniaužiantis, bejėgis visiškai jam nebūdingas balsas. Apleido ir jėgos, ir ryžtas. Ji suglebo.

— Sakai, žinosi, jei sumeluosiu?

— Tu esi baisi melagė.

— Aš myliu tave, Spenseri.

Jie puolė vienas kitam į glėbį, tvirtai tvirtai prisispaudė ir iš lėto ėmė siūbuoti.

— Šitą aš ir turėjau sužinoti. Tą norėjau išgirsti, — pagaliau jis atstūmė ją ir čiupo už rankos. — Eikim.

Jis ištempė ją pro duris, o įkandin skubėjo susinervinę jos tėvai. Jaunieji stoviniavo prie limuzino ir stebėjo savo liudininkus, kurie skuodė bažnyčios laiptais žemyn.

— Ei, kur jūs einate? — Deivis pašaukė. Spenseris nė nežiūrėjo į limuzinus, bet traukė tiesiai prie kitoje gatvės pusėje pastatyto automobilio.

Nekantraudamas jis stabtelėjo ir širdingai pakratė Deivio ranką.

— Puikios vestuvės, drauguži. Ene, — jis garsiai pabučiavo į nustebusias lūpas, — geriausi linkėjimai.

— B... bet kur jūs važiuojat? — paklausė Deivis, kai Spenseris vėl pasileido prie savo automobilio.

— Palauk čia, — liepė jis Elison, kuri besąlygiškai pakluso jam, nors jis ir paliko ją stovėti viduryje gatvės. Galima sakyti, kad lėkdamas prie Deivio jis beveik peršoko per limuziną. Pašnibždėjęs kažką Deiviui į ausį, atlėkė atgal pas Elison, griebė už rankos ir įkišo į automobilį.

Kai jie nurūko, Enė atsisuko į Deivį ir paklausė to, kas visus neramino:

— Ką jis tau pasakė? Kur jie važiuoja?

Deivis patampė savo peteliškę ir atsiprašydamas nusišypsojo Lemonams:

— Jis sakė, kad jeigu mes gavome vestuves, tai jie pasiima medaus mėnesį.

Kai jie įlipo į *Double Dealer*, ji tebevilkėjo pamergės suknelę, o jis — smokingą, nors jau buvo nusirišęs peteliškę ir atsilapojęs marškinius. Elison nenuobodžiavo kelionėje: tai jam vairuojant ji vieną po kitos ištraukė rankogalių sąsagas, tai glostė ranka jo nuogą krūtinę.

— Tu mus abu užmuši.

— Gerai, daugiau taip nedarysiu, — sakė ji.

— Nedrįsk, — jis paėmė jos ranką ir prispaudė sau prie krūtinės.

O dabar jis vedė ją laiptais žemyn į kajutę. Šviesų nedegė, tik pasisuko vienas į kitą ir godžiai apsikabino.

Jo rankos stipriai apglėbė ją. Ji pakišo rankas po smokingo švarku ir plačiai išskėtė jam ant nugaros. Alkanos lūpos susitiko ir ėmė bučiuotis. Jie buvo išsiilgę vienas kito skonio, ir dabar galėjo tą godulį patenkinti.

Kai jie atsiplėšė įkvėpti oro, jis prisikišo jai prie ausies ir paklausė:

— Ar tekėsi už manęs?

— Po to, kai tu mane ištempei iš bažnyčios visų žmonių akivaizdoje? Aš privalėsiu, nes kitaip mane apšauks prostitute.

Jo liežuvis nepaleido ausies spenelio.

— Ar tikrai?

— Taip, — prisipažino ji, nelygiai kvėpuodama, nes jo ranka jau judėjo nuo liemens aukštyn, siekdama krūties. Kol dar buvo likęs bent lašelis sveiko proto, ji atstūmė jį:

— Su viena sąlyga.

— Kas čia dabar? — paklausė jis, nusimesdamas švarką.

— Pasakysi, kaip tu užsidirbi pragyvenimui.

Sunkiai atsidusęs, jis numetė švarką ant kėdės. Kurį laiką stovėjo nuleidęs galvą. Plaukai užkrito jam ant akių. Kai galvą pakėlė, akys atrodė niūrios.

— Tau tai nepatiks, Elison, — papurtė jis galvą. — Turbūt turėsiu parodyti savo slaptavietę.

Jos rankos kaipmat atsidūrė ant klubų.

— Slaptavietę?

— Aha. Kur laikau prekes.

Pirmiausia jis uždegė šviesas, paskui nuėjo prie daugybės spintelių ir prie vienos ėmė krapštytis. Kai atidarė dureles, Elison išvydo į sieną įmūrytą nerūdijančio plieno seifą.

Kol jis rinko kodą, jos širdis nerimo. Paskui paspaudė rankenėlę žemyn ir atidarė seifą. Ji buvo pasiruošusi pamatyti bet ką: cilindrėlius su uranu, erdvėlaivių kopijas, kokaino pakelius. Sulaikiusi kvapą ji laukė, kol jis ištrauks vieną iš kelių ilgų, plokščių juodų dėžučių, kuriose galėjo būti ir brangakmeniai. Vogtos brangenybės?

Jis ištiesė jai dėžutę.

— Štai kuo aš prekiauju.

Jos rankos drebėjo, spaudžiant spyruoklėlę.

Praėjo kelios sekundės, o ji vis žiūrėjo į dėžutės vidų.

— Pašto ženklai? — netikėdama pakėlė į jį akis ir sucypė: — Pašto ženklai?

— Ne tik pašto ženklai, — tarė jis išdidžiai. — Aš tau papasakosiu, kad jie yra...

— Pašto *ženklai*! — šaukė ji netikėdama.

Ji visu ūgiu išsitiesė.

— Aš esu filatelistas. Pašto ženklų kolekcionierius.

Tebelaikydama dėžutę su keturiais pašto ženklais, ji palengva atsisėdo ant lovos ir ėmė juoktis.

— Tai kodėl tu taip šitai slepi?

— Nes visų būtų tokia pati reakcija kaip tavo. Turi pripažinti, tai nėra labai jau vyriškas darbas.

— Deivis mano, kad tu esi... na, žinai, ką jis mano.

— Dauguma mano draugų taip mano. Kam juos nuvilti? Jeigu jiems patinka galvoti, kad aš keliauju turėdamas neaiškių reikalų ir gyvenu už įstatymo ribų, kam nuo to blogiau?

— Negaliu patikėti.

— Nusivylei?

— Aišku, ne. Tiesiog... — ji apmetė akimis jachtos interjerą, kuriam nestigo prabangos. — Galima iš to pragyventi?

Jis nusišypsojo ir pritildė balsą:

— Aš nesu estetas. Neturiu tos didžiulės aistros rinkti retus pašto ženklus, kaip tai daro dauguma kolekcionierių.

— Tai kam tada taip darai?

— Dėl pinigų, — pasakė jis, blykstelėdamas akimis. — Mano verslas — sužinoti, kada kolekcionierius yra pasiruošęs parduoti. Aš nuperku tą pašto ženklą, palaikau kelerius metus, jo vertė pakyla. Tada aš pasirodau ir parduodu kolekcionieriui, kuris paskyrė visą gyvenimą, kad tik jį įsigytų, ir kuris noriai sumoka astronominę kainą. Žinoma, pelno dalį skiriu kitiems ženklams pirkti. Čia ne visas mano inventorius. Tikrai vertingus pašto ženklus laikau rūsyje, Niujorke. Šitie, kuriuos laikai, kainuoja tik keletą šimtų tūkstančių dolerių.

Ji išsižiojo, vėl žiūrėdama į dėžutę:

— Keli šimtai tūkstančių... už keturis ženklus?

— Baik tarti žodį *"ženklai"* tokiu tonu. Žinok, čia ne tie, kurie laižomi ir klijuojami ant atvirukų. Šitie yra meno darbai.

— Aš iš jų nesišaipau. Tiktai... — ji pašoko nuo lovos. — Aš siuntu, kad leidai man galvoti, jog esi įsivėlęs į kažką baisaus.

Jis paėmė iš jos dėžutę ir vėl užrakino į seifą.

— Nusiramink, Raudoniuke. Ar tekėsi už manęs, ar ne?

Sučiupusi jį už plaukų, ji gerokai pakratė jo galvą.

— Manau, tekėsiu. Tu vis vien atrodai kaip negailestingas piratas arba samdytas prekybos agentas.

— Turbūt ačiū. Negailestingas esu tiktai mylėdamas tave.

— Ar tu visada plauksi į tokias vietas kaip Turkija ir ištisus mėnesius paliksi mane vieną?

— Aš jau kūriau planus. Dideliam mano klientų, kurie metų metais gaudo mane po visą pasaulį, džiaugsmui, aš atidarysiu pastovų biurą. Jis gali būti ir Atlantoje, nes tu dirbi čia, be to, čia pat ir mūsų šeimos. Tarp kitko, turėsi netrukus susipažinti su mano tėvais. Tu jiems patiksi.

— Grįžk prie planų.

— Ak, taip, planai. Pasamdysiu kurjerį tiekti prekes. Bet jeigu man tektų vykti į kokią įdomią vietą, galėsi važiuoti ir tu su kūdikiu.

— Tai puiku.

Jis ėmė traukti nuo jos drabužius taip lengvai, tarsi skindamas ramunėlės žiedlapius — "myli", "nemyli". Rankos buvo pasiilgusios jos nuogo kūno, todėl klajojo visur, lietė, glamonėjo, išduodamos jai, kaip jis pasiilgo liesti jos odą.

— Kas puiku? — sumurmėjo jai į kaklą. — Mano planai ar šitai? — Suėmęs rieškučiomis jos krūtis, jis panėrė galvą ir liežuviu guviai glostė spenelius.

— Ir tas, ir tas.

Jis bučiavo jos krūtis tarsi iš naujo ragaudamas jų skonį, paskui nusėjo bučiniais visą kūną žemyn, kol pagaliau atsiklaupė priešais. Plaštakomis apėmė apatinę jos kūno dalį.

— Negaliu sulaukti, kol pamatysiu tave pastorėjusią nuo mano kūdikio, — ir lūpomis atidavė duoklę slėpiningajai jos vietelei.

— Ir aš negaliu sulaukti, — nuo jo garbinimo sukeltos aistros, ji išsirietė. — Aš tau padovanosiu ypatingą kūdikį, Spenseri.

— Žinau. Ir aš mylėsiu jį beveik taip pat, kaip myliu jo mamą, — atsikėlęs jis paguldė ją ant lovos ir uždengė savo kūnu.

— Tu su drabužiais, — ji vos kvėpavo nuo bučinių.

— Nebegaliu laukti.

— Rodos, ir aš nebegaliu, — ji atsiduso iš malonumo, kai jis paglostė drėgną ir šiltą jo laukiančią vietelę tarp kojų. Jis praskyrė jas ir tyrinėjo, mylėjo pirštais.

Ji praskleidė jo marškinius ir pakėlė galvą, norėdama pabučiuoti jo krūtinę, palaižyti sustandėjusius spenelius.

— Velnias, — prašvokštė jis pro dantis, kai jos rankos pradėjo glamonėti jo pilvą. — Argi čia ta pati nekalta mergelė, kurią atsivežiau tik prieš kelias savaites?

— Tikrai ta pati, — ji atsegė diržą, o paskui kelnes. Užtrauktuko brūkštelėjimas buvo ne ką švelnesnis negu jo alsavimas, kai jos pirštai nardė po tankius plaukus, gaubiančius jo organą.

— Tada bijojai mane ir paliesti.

— Aš drovėjausi tavęs.

— Ar dar droviesi manęs, Elison?

— Ne, niekada daugiau. Aš myliu tave.

— Tikrai? — jis suurzgė, kai ji suėmė jį į saują.

— Taip.

— Parodyk.

Ir ji parodė.

Brown, Sandra

Br291 Ketvirtadienio kūdikis: [romanas] / Sandra Brown; [iš anglų kalbos vertė Paulina Kruglinskienė]. — Kaunas: UAB "Jotema", [2002]. — 208 p.

ISBN 9955-527-10-2

Sandra Brown — 44 bestselerių autorė, viena mėgstamiausių romanų kūrėjų. "Rendezvous" žurnalas ją išgyrė kaip rašytoją, kurios "nepakartojami kaip pats gyvenimas herojai priverčia patikėti visais šiltais, nuostabiais, fantastiškais dalykais". Seksuali, linksma ir nepaprastai romantiška, — taip galima pasakyti apie istoriją moters, per daug protingos, kad įsimylėtų, ir vyro, pasiryžusio įrodyti, kad ji neteisi.

UDK 820(73)-3

Sandra Brown

KETVIRTADIENIO KŪDIKIS

Redaktorė *A. Kristinavičienė*
Lit. konsultantė *M. Žilinskaitė*
Meninė redaktorė *D. Zubrienė*
Maketavo *E. Laipanova*

SL 250. 6,5 sp. l. Užsak. Nr. 2.563
UAB "Jotema", Algirdo g. 54, 3009 Kaunas
Tel. 337695, el. paštas: tyrai@mail.lt
Iš užsakovo pateiktų pozityvų spausdino
AB spaustuvė "Spindulys", Gedimino g. 10, 3000 Kaunas
www.spindulys.lt

ISBN 9955-527-10-2
9789955527107